

ΓΟΡΔΙΟ2

ΕΥΧΩΗΣ

Κωδ. 3.2.1-3

Κώδικας Μοναχ. Βαρυλαάμ Μικκώρμιν 'αρ. 201 8^{ος} XVIII αιώνας

γ. 1α Βιβλίον κατά Μωάμεθ η κατά Πατριάρχων συνανθί (ως θειασούου οί ε
 δόρις) κατα το σφραγάλου ιεροδιδασκαλάου' αναστασιού του Γορδίου
 του ε' Αγράφων η ην μιν μέχρι της εμίνου μαμαρίας ταυτώς ωφραχ-
 μίνον η άωορρήλοισ (η. άωορρίλοισ), δε αείραν, ην η μαμαρία εμίν οιδε
 φρακή, εφραφύδη δε η εδός του αέρουμίνουισ διαφράφα παρά τω ωφροση-
 κόντεν εμίνου μενά τήν ες δεόν εμειθρίαν αύτου. περιέχει δε δαυμασία
 τανα η αξιομητημύπολα, φρεμύδη (η. φρουμύδη) η, η δός ουλό λυχόν εμειθρί-
 σήντα τοίς εμειθρίναις ενλωχάτουσι, ατε τά τε καδ' ημάς εμειθρίς ηναις,
 φρημύδη πορως δεηγύμνοισ, τας τε άωοστασιος ημέρας
 (τó φύλλον άωομύοση, η εμειθρίς σιχος ες ' ιδού).

γ. 1β. Ίσοι (η. ίσον) άωοπαράφραστοι με διαδότης η δεσπομής όμοιοφίας του
 σφραγάλου η άοιδίμου (η. άοιδήμου) φωσιήρος η δεηγύμου κατα το
 σφραγάλου του ε' Αγράφων η ην τήν ταυτώς μετάνη Βραναίων, όορις εμειθρί
 με καταρούσις φωτς [εη] εθδόμεν του Ιουίου μινός η ημέρα σαββάτω ωρα
 ε', η ελάρη η ηη ηη τó ιερόν η καδαρώλαρον αύτου ούφρα η η ηνάη ωρα
 ηη κυριαμής, η ηη μινή της άγιας όσομεάρωρος Παρασκευής, ηη η οχο.
 χη αύτου, ηη ταυτώς ες τήν λωοδεσίαν με ρηθμύσις ταυτώς, η ηη τέρθημ
 η ηη μετάνη του μαμαριωλάου (καί) ηηροτις αύτου ταυτώς εμειθρί, με
 ταυτώς ωαίρην η ηερών η ηηίδου (η. ηηίδος) ηηρομάνη άναφραμύοση, η
 ωάντεν όδωρμύοση ηη άωοδημύοση η σιρήσιν του καχού ωατφός η φωσιή-
 ρος, δε ωάντεν ωρσίοσταλο (ωηρημύοση) (η. άωοάντα) ταυτώς, υ' αη
 (εμειθρίς σιχος ες) . . . τουτον.

γ. 2α ηνδε ως εμειθρί εθδόμεμύοση ωάντε.

εν ταυτώς του κώδικα. " η τó δε ωρός τοίς άμφοισ μετάνη δε άωοπόντα λαχαρίε η η διού διού
 εμειθρί α ψ ε' "

φ. 2α.

[Διορθωτικὴ καὶ ὁμοιογενὴς Ἀναστασιῶν τοῦ Γερμανίου]

Εἰς θεῶν πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος, τοῦ ἐνός καὶ μόνου ἀληθινοῦ
θεοῦ τοῦ ὡσιποῦ καὶ ἀθάτου καὶ ἀειπύου τοῦ ἀπάντη, ἁρρημένω τῷ πνεύματι
καὶ τῇ διανοίᾳ.

Ὅσα εἰς ὀρθόδοξον πίστιν ἀναφέρεται καὶ δόγματα τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστο-
λικῆς ἐκκλησίας, τῆς ἀνατολικῆς, καὶ μετὰ πάντων τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν,
βίβλιος εἶμαι καὶ ἐπίφω καὶ ἀλλόν (καὶ ἀλλῶ) τὸν ἐν τριᾷθε θεοφύμνον θεόν, ὅτε
ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀπυθν καὶ ἐξ ἀποστάτης (καὶ ἰσαποστάτης) τῆς ἡγεσίας τὰ ἡμεῖς (καὶ ἡμεῖς)
στερεῖός καὶ ἀμετακινήτος, εἰς ὅσα φρονῶ καὶ δοξάζω (καὶ φρονῶ καὶ δοξάζω), θεβαι-
οῦμενος παρῶτα ἀπὸ λαῶν θεῶν καὶ θεοπρωτότους γραφάς, τῶν τε ἁγίων ὡροφη-
τῶν καὶ ἀποστολῶν, καὶ δούλοισι ἀπὸ λαῶν ἁγίων καὶ οἰκουμενικῶν συνόδων καὶ
αἰσοφάτοις (φ. 2β) τῶν ἁγίων πατέρων, καὶ τῶν ἁγίων συνόδων, καὶ τρεῖσι ἀπὸ
λαῶν δευτέρου ἱερατικῆς καὶ ἱερατικῆς ἀλλῶ τῶν δεύων γραφῶν τῶν ὁσίων καὶ θεο-
φόρων πατέρων ἡμεῶν τῶν ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων (καὶ χρόνων) καὶ ἰστέ-
μυνα μέχρι τοῦ νῦν ἐν τῇ τοῦ χριστοῦ ἐκκλησίᾳ διαδομῶμενοι, ἱερατικῆς
τοῦ θεοφόρου, Λουκῆ τοῦ ἀγιωτάτου καὶ ἰσοφάτου πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐπι-
σκοπῶν καὶ ἐπίσκοπος, καὶ εἰς τοιοῦτος μέχρι τῶν χρόνων τοῦ ἀγιωτάτου ἀθανάτου
πατριάρχου ἀλεξανδρείας, Ἰδὼ σὶν ἀλλῶ καὶ ὁ ἀγιωτάτος κύριος, βασιλεὺς
μυσιουλα τοῦ μεγάλου, καὶ Γρηγορίου τοῦ μεγάλου καὶ θεοφύτου, καὶ Ἰωάννου τοῦ
χρυσόστομου, καὶ χρυσῶν τοῦ ἁγίου πνεύματος στόμα (sic), τῶν ἁγίων
μεγάλων διδασκάλων καὶ σπριγγιῶν τῶν ἐκκλησίας, καὶ μετ' αὐτοῖς ὁ-
λίγοι τούτων ἀπόστολοι καὶ τοῖς χρόνοις καὶ τοῖς δόγμασι, (φ. 3α) ἐξ ἧς ἰσοφάτος
καὶ ἁγιώτατος ὁ θεῶν καὶ ἐξωτάτος Μάξιμος, οἱ κατ' ἀλλόν ἄποστολοι ὁμοιο-
γενεῖς καὶ διδάσκαλοι· μετ' αὐτῶν δὲ καὶ οἱ παρῶτα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κοσμή-
σαντες, ὅτε μέγας καὶ δευτὸς Κοσμάς καὶ Ἰωάννης ὁ θεοχοικωτάτος καὶ Λαλαση-
τός, ἀπάντη τῶν παρῶν ἀλλῶ καὶ δευτέρων πατέρων λαῶν ἱερατικῆς καὶ
αἰσοφάτοις θεβαιώσας καὶ ἰσχυροτάτους καὶ ἰσάσαι ἀμετακινήτους καὶ ἰστανίω-
σαν ἀποπροσάμενος· μετ' αὐτῶν δὲ, καὶ εἰς μέχρι τοῦ νῦν ἰσοφάτος καὶ
ἀποστασιῶν ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ ἡμεῶν καὶ ὀρθόδοξον πίστιν διεφυλάξατο.

Τούτοις, ὡς εἰς τὴν ἀρχὴν ἔφην, ὅσοι εἰς ὀρθοδοξίαν ἀναφέρονται, ἀμεινῶς
 καὶ ἀμεταβλήτως διέμεινα, καὶ λόγῳ, καὶ ἔργῳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ ταύτῃ τῇ ὑμερο-
 γία καὶ ἰσότητι καὶ ἀγιωλαίᾳ καὶ καδοχικῶς γενήσῃ ἡμῶν ἕκαστου
 διαίτημα (κ. διὰ κ. με) μέχρι καὶ ἐσχάτης ἀναστομῆς, καὶ οὐκ εἰς Παπικ-
 τῶν καὶ (κ. τι) δόγμα διεσπαρμένον καὶ ἐναντίον (φ. 38) τῆς καδοχικῆς
 ἕκαστου ἐξέμεινα ἰσότητι, οὐκ εἰς Λουθερανισμὸν καὶ Καθολικῶν καὶ
 κατὰ τοὺς πατρῷς τούτους ἐναντιούνην ἡμῶν τοῖς ἰσοτοῖς καὶ ὀρθοδό-
 ξοις χριστιανοῖς. ἀλλ' ἔτι, ὅσοι καὶ ἀν' ἔλοχαυ τοιοῦτοι βέλτεροι, ὅσοι διὰ
 τῆς ἡμῶν, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀνδιστάμενος ἡμῶν (κ. ἡμῶν), καὶ σύμφωνοι καὶ ὑμῶν
 ζῶντες κατὰ αὐτῶν συγγραμμάτων, τῶν τε ἀγιωλαίᾳ ἀρχιεπισκοπῶν, θεο-
 σαλονικῶν, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, καὶ τῶν ἀγιωλαίᾳ καὶ σοφωλαίᾳ φωστῆ-
 ρε φωστῆρ, καὶ ὅσοι [εἰ] μὲν αὐτοῖς ἰσχυρὸν ἀνέλαβον (κ. ἀνεβάζοντο) τὸν
 ἀγῶνα, καὶ τοιαύτας ἀναβρίψαι καὶ ἀφανίσαι αἰρέσεις, τοῦ τε ἀγιωλαίᾳ
 μὲν αὐτὸν φιλοδοξοῦ τοῦ Κωνσταντίνου (κ. Κωνσταντῖνος) ἰσχυρῶς πατρι-
 ἀρχου καὶ συγγραμμάτων παρανομασθέντων, καὶ κατὰ αὐτῶν αἰα-
 φρωστῆ καὶ ἀνασυνεσπαστικῶν ἀναβρίψαι καὶ ἀνασυνεσπασθέντων. Τούτοις
 καὶ χλίμ, λόγῳ, διέμεινα καὶ διαμείνω μέχρι καὶ ἐσχάτης ἀναστομῆς, ὅσοι
 εἰς ὀρθοδοξίαν ἀναφέρονται. Ταῦτα δὲ κατὰ τοὺς θεῖον καὶ διαμύθη (κ. διαμύθη-
 νος αἰδῶν (κ. οἰδῶν) ὁ καὶ ἰσότητι ἐστὶν (φ. 4α), καὶ οἱ ἰσχυρῶς ἡμῶν
 συνομηθῆσαντες καὶ διορθωσάμενοι, εἰ μὴ καὶ καὶ εἰς μετέμεινα μὴ διεσπάρ-
 τῃν διεσπάρτῃν, ἢ ἐξ ἄλλης γενῆς ἰσχυρῶς. νῦν δὲ κατὰ αὐτῶν ἰσότητι
 τοῖς ἀδελφοῖς καὶ ὁμοιωτοῖς χριστιανοῖς, καὶ κατὰ αὐτῶν αἰδῶναι
 συγγνώμῃ ἐξ ἔργῳ μου καὶ ψυχῆς καὶ καρδίας, καὶ ὡς διδωσκῆσθαι
 αὐτῶν, κατὰ αὐτῶν εἶχεσθαι ἰσότητι ἡμῶν, καὶ ἐξελθῆσθαι ἐξ
 δεῖον ἡμῶν ἰσότητι καὶ ἀναβρίψαι μου ἀμεινῶς. ἀμεινῶς γάρ
 καὶ θεβαίως ὀρθοδόξῳ, ὅτι οὐδὲν ἀγαθὸν ἐνώπιον αὐτοῦ (κ. αὐτῶν)
 ἰσχυρῶς, οὐκ οὐδὲν ἐξ ἔργῳ μοναχικῶς ἰσχυρῶς (μοναχὸς
 λογισθέντος) ἐξέμεινα ὁ λαλαίσευρος. ὅσοι δὲ εἰς συνομηθῆσαν

ἀδελφῶν τῶν ἀποστολικῶν ἀδελφῶν, τῶν μὲν βλασησῶν χάριν, τῶν δὲ
 συνοδίᾳς. (ἢ. συνοδίαν) ἀσπῶν, καὶ ἰουλιανῶν ἰσοῦ ἀυτῶν διαίπε-
 ριστάτους τῶν, τῶν δὲ καὶ γνήσιαι, ἀποστολικῶν ὁ θεὸς μόνος οἶδεν, τῶν
 δὲ καὶ τοῖσι ἀπίστοις ἢ ὄχι μου καὶ ψυχῆ καὶ καρδίας, (φ. 48) εἴτε κατ'
 ἐμοῦ ἐσχηματισθῶσι. καὶ οὗτοι ὑποαὐτῶν ἀποστολικῶν εἴτε κατ' αὐ-
 τῶν ἐσχηματισθῶσι. καὶ ὁ τοῦ Χριστοῦ λόγος ἐκρηκθῆτω, ὁρμηθῆτω
 καὶ ζήσῃ, "ἀφῆτε καὶ ἀφεθήσεται ὑμῶν", καὶ ὅσα τοιαῦτα τῶν ἐνα-
 γγιῶν σωτήρια ζήσια. ἔπειτα εἰ ὁ θεὸς ἀπορήνη τὸν καὶ ψυχῆ μου
 χωρισθῶν ἀπὸ τοῦ σώματος, οἱ μὲν ἐμὲ ἀποχρησθέντες βουναχοί, οἱ
 τῶν (ἢ. εἴ τῶν) καὶ ἂν εἴεν, ὁρμηθῶν τὸν ἐμὸν κατὰ σῶμα
 καὶ κατὰ πνεῦμα ἀδελφῶν, καὶ πνευματικῶν παιδῶν ἐγγενῶν, σιωπῶν-
 οῦσαν ἀπὸ τῆς ἰσχυρίας, ἵνα μὴ, ἢ οἱ ἀνευλαβῆς καὶ ἀμόναχοι βουναχοί,
 ὡσπερ καὶ σωτηρίας τῆς ἐαυτῶν ψυχῆς μὴ φρονεθῶνται, ἐλαττωθῶσι. ἀγ-
 ὡσπερ ἐγὼ, χρυσοῦ, ἢ ἰματισμοῦ, ἢ ὁδῶν τῆς οὐκ ἐφρόντισα, οὐδὲ
 καὶ αὐτοὶ τῶν τοιοῦτων [ἀσ.] ἀσέχῳσι, καὶ τῆ [κατὰ] θεὸν ἐπιτολῶν σερρι-
 φομένοι (ἢ. σερριφομένοι) οὐδενὸς τῶν ἀναγκασίων ἀποχρησθέντες,
 τῶν δὲ ἀδελφῶν ἀδελφῶν ἢ μὲν φέγγον (ἢ. φέγγον), ὅση δύναμις ἐσχημα-
 τισθῶσιν (φ. 52), μέχρι οὗ, καὶ εἰς τέλος τῆς ζωῆς παραστέμψωσιν.
 Ταῦτα ἢ ἐδυνήθη κατὰ λόγον ὑποσηγῶσα, καὶ ἐγράφησαν
 ἐνώπιον τοῦ θεοῦ καὶ τῶν ἀγγέλων καὶ ὑμῶν [τῶν] ἀγίων. Περὶ δὲ τῶν
 ὅσα δεῦν μὲν δάνατον γινώσκει, ἀποστολικῶν καὶ τῶν τοιούτων καὶ χρι-
 στουχῶν, καὶ ὅσα τοῖσι ἀποστολικῶν βοηθεῖν δάναται, κατὰ (ἢ. κατὰ)
 δια' λόγου αὐτοῖς παραδώσω, καὶ αὐτοὶ ἀπ' ἐαυτῶν οἴδασιν.

Ἐν τῇ μοτῇ τῶν βουναχῶν Βραβιανῶν ἰαψιδ'.

φ. βα' υπ. α' Περὶ τοῦ τίς ἐστὶν ἡ βασιτεία τοῦ Μωάμεθ, καὶ περὶ τῶν πο-
σάων μεγάλων βασιτεῶν, ἀπὸ τῶν κοροφῆων θανηῶν, καὶ περὶ τῆς ἐξουσίας
τοῦ σταβουχοδνόςου

Πολλὰς φορές βλέπουσας τοὺς χριστιανούς καὶ μαχόμενα τοῦ ἀγέμου,
καὶ παρανομήσασθαι ἀπὸ τοῦ παρανομήσασθαι σατανοβόσας, καὶ μαχόμενα ἀπὸ κα-
ραφίδας χωρὶς καμῖαν ἐξηγησούσασθαι, καὶ καμῖαν ἐπίστα σοληρίας
δι' αὐτὰν καίνοσθαι, ἀπὸ τῆς χύπης μου ἔρχουσθαι σατάμης ἐς ἀσφίαν,
καὶ ἔλεγα μὴ τὸν τοῦν μου, ἀραγε ποῖα εἶναι ἡ βασιτεία τοῦ Μωάμεθ,
καὶ ἐς ποῖαν ἀραδα ὑπίσσει μῆσα καὶ τὴν θείαν γραφήν. διατὶ ἡ θεία
γραφή τέσσαρες βασιτείας μεγάλας τοῦ κόσμου φανερώσασθαι, καὶ ἔχουσιν τὰ
κωριεύσασθαι ἔχον τὸν κόσμον μία καὶ ὡς τὴν ἄσθαι, καὶ ἐς τὴν ἐλάσασθαι βε-
σχεῖαν μῆσα τὰ γῆν ἡ συνέξασθαι τοῦ κόσμου

υπερ. β' ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ σταβουχοδνόςου, τοῦ κοροφῆου θανηῶν.

Κεφ. γ' Περὶ τοῦ Μωάμεθ, τίς, καὶ πόθεν;

δ' ἐκ τῆς ἀσφίαν τῶν τοῦ θεοῦ. ε' περὶ τῆς κοροφῆς, σφραγι-

δος. ς' περὶ τοῦ ἀνοίγματος τῆς β' σφραγίδος. ζ' περὶ τοῦ ἀνοίγματος

τῆς γ' σφραγίδος. η' περὶ τοῦ σατάμης τοῦ διαβόλου πρὸς τὸν χριστόν.

θ' περὶ τοῦ σατάμης τοῦ διαβόλου πρὸς τοῦ ἁγίου μαρτύρου α' πρῶ-

τος διώκτου καὶ ἐμψοσίας ὁ τῶν - περὶ τοῦ τῶν μαρτύρων καὶ μαρτυρῶν ὡς

ἐφασθαι ἐς τὸν κόσμον. ια' περὶ τοῦ τρίτου σατάμης τοῦ διαβόλου πρὸς τὸν

ἀσφίαν. ιβ' πρὸς τὸν κατὰ τὸν ἐπὶ τὸν ὅσον τοῦ μαρτύρου σατάμης

τοῦ δαδανῆ. ιγ' πρὸς τὸν... ἡ πρὸς τοῦ ἀσφίαν, ὁ σατάμης. ιδ' ἐς τὸν ὅσον

πρὸς τὸν ἐπὶ τὸν ὅσον τοῦ σατάμης τοῦ ἐμψοσίας. ιε' περὶ τῆς ἐξουσίας

τοῦ ἀσφίαν... ις' περὶ τῆς γυναικὸς καὶ ἐνδοξίας τῶν ἁγίων. ιζ'

ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀφίαν. ιη'-ιδ' περὶ τῆς κοροφῆς καὶ τῆς δαδανῆ.

κ' περὶ τοῦ ἀφίαν ἡ τοῦ διαβόλου καὶ περὶ τοῦ πρὸς τοῦ ἁγίου

μαρτύρου καὶ ὅσον τοῦ σατάμης αὐτοῦ. κα' περὶ τοῦ ἐστὶν ἡ γῆν

ἡ περὶ τῆς γῆν τῶν ἁγίων. κβ' περὶ τοῦ σατάμης τοῦ ἀφίαν, πρὸς

τὴν ἀφίαν... κγ' περὶ τῆς ἐν τῷ οὐρανῷ κατὰ τὸν ἐν τῇ γῆ τῶν

υδ' περί του διωγμού της γυναικός υιού του εφραίμ... με' περί του
 διωγμού της εμψυχίας υιού του αντεχρίστου, ως είναι ο Μωάμεδ
 η ο υαίνας. υς' περί του διωγμού της γυναικός. υδ' ότι ελάμεισος υπά
 νη δύνει την εμψυχίαν ο διάβολος. υη' περί του έχουτος υπαγάς η δέ
 να υπάρα, κ' ελκοί. ιθ' ότι ο εφραίμ εφοβάμε το δούριον μετά διωγμ.
 χ' ότι ο εφραίμ εδύνη την εμψυχίαν υαίαν η δηρίω. χα' ότι το εδηρίον
 ελκοί τον αντεχρίστον, η αὐτός είναι ο Μωάμεδ. χβ' περί της θούλας του
 αντεχρίστου κ' ελκοί. χγ' περί κ' εμψυχίας του κυρίου, υοίος υοφάνης
 υίως υπαρόν διορισμένων. χδ' η υοίος διά τον αντεχρίστον. χε' ποίαι
 είναι αι εδλά υπαγάς η τὰ εδία υπάρα του δηρίου. χς' ότι ελάμεισος
 ε τον χριστόν υάνει οί του Μωάμεδ.

χς'. περί του ους εφρονται αι χίμαι διαυόσαι εζηύωτα ημεραι κ'
 βασιλείας του αντεχρίστου.

ρ. 26α. 'Αλλα' εδω είναι υοχχοί οισου τους φαινλου υαράμενι, η οχεδν υάνει,
 η αίσουον ες τα εχόμενα η φέρουι υοχχα' εναυλιώματα ε αὐτό, η υοφ
 τον εναυλιώμα. εχρον ους ο αντεχρίστος εχε να εδδη εφης ημεσου χρο-
 νους υοροήτερα αίσούνη ουυλίεαν να βασιλεύση η να υπάμη τας αὐ-
 χίας του, η τολι εδός τὰ εχρη η ουυλίεα. η ανίουι το υοφωμεν υπατά
 το εράμια αὐτό, οισου εχρη η αίσουαυφης είναι μενον αὐτό η οχε

ρ. 26β. εδω' εδω ανίουι το υοφωμεν υπατά τμη υορορηυεμη ενοιαν, η ούοτα
 εχη ουυήδευαν υάνολι τὰ εμψυ' αεμυορηυεμς, μωοιουεμς η βαδύς, η
 μιάμολα ούλος ο μύγας εμεχόρος υωάνης η υοφωμεν τας ημεραι ελά
 χροίους, εφροιομεμν τὰ είναι εφόνει εζηυήδη ο Μωάμεδ χίμοι
 ευατόν ηριάμενλα χροίον, η υοφροσάμερον εχε αὐόμη τὰ υπαλήου
 η βασιλεία του, εδλους ευατόν ηριάνλα χροίον η υοφροσάμερον τολι τὰ
 εάβει εχρος οφου μετὰ του υανίος. η τειεας εφης αὐελας τὸ αίσου
 ρούμενον. εταρὶ εεοίμοι, υαπαμααη, ουυ εχρη εμνηδη ο αντεχρίστος
 αίσουη ες εφης ημεσου χροίον τὰ υοφωμην τμη αίσουμειμε εμψυμ
 υοφωμεν, η τὰ υπάμη τούου καμσοίμεν, οισου είναι η αὐτός αν.

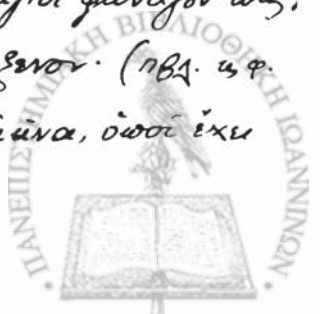

δρωσος αιδητος, κ μὲ αιδητὰ σφίρια, κ μὲ σφίριους ἔχει τὰ σφίρια
 θη τὰ ἴσα βασιλεια, ἂν κ ἔχη μέσα του ὄχμου τοῦ διαβόλου τὴν ἐνέργειαν,
 φ. 27a ἔχῃ μισοφίρια αιδητὰ ἔχει τὰ σφίριους αὐτὸ ὄχμον ὄχμον, ἔως τὰ
 κερκεύον ὄχμου τὴν ἀποκρίσιν, κ αὐτὸ ἔχον κ οἱ σφίριοι βασιλεῖς
 κ αὐτοκράτορες, ὁ κύριος, ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὁ ἀρχιεπίσκοπος: τίλοιαι σφίριους
 ἔχον κ οἱ σφίριοι βασιλεῖς, κ τίλοιαι σφίριους βασιλεῖς, σφίριοι βασιλεῖς
 κ τὸ μέσον ἔχον τὰ σφίρια ἔχον.

κεφ. 3η. Περὶ τῆ βασιλεια, τὴν σφίριου χρόνους ἔχει τὰ
 κερκεύον αὐτὸν.

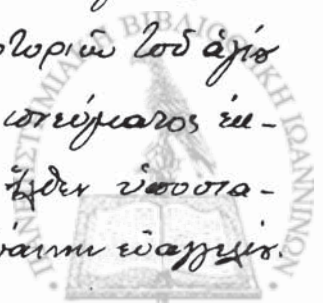
ἔστιν ἡμεῖς αὐτὸν κερκεύον ὄχμου ἐκείνου, ὁ Μωάμεδ, ἔως τὴν σφί-
 ριον κερκεύον χρόνοι κίχου ἔχον τὸν κερκεύον, κ αὐτὸ γράφει τὸ
 κερκεύον, ἔστιν τὸ αὐτὸ Μωάμεδ ἔτος, κ τὸ σφίριους ἔχον ὄχμου
 βασιλεῖς κ κερκεύον τὴν ἐκείνου τὸν κερκεύον. τὸν κερκεύον
 αὐτὸν ἔχον κερκεύον, κ τὸν ἔχει τὰ σφίρια ἔτος ἢ βασιλεια τὸν κερ-
 φ. 27b κ μὲ ὄχμον τὸν κερκεύον. διατὶ οὕτω φαίνεται κερκεύον τὴν κερκεύον κερ-
 κερκεύον ἔχει τὰ κερκεύον κερκεύον βασιλεια κερκεύον αὐτὸν ἀνεκρίσιν
 ἔχον τὸν κερκεύον, κερκεύον κερκεύον κερκεύον κερκεύον, κ οἱ φαίνεται
 κερκεύον κερκεύον, ὄχμου ἢ ἀνεκρίσιν τὰ ἀνεκρίσιν κερκεύον κερκεύον
 κερκεύον κερκεύον ἔστιν ἀνεκρίσιν τὰ κερκεύον. κ κερκεύον, ὄχμου κερκεύον
 αὐτὸν τὸν κερκεύον κερκεύον, ἀλλὰ κ κερκεύον τὸν κερκεύον, τὸ ὄχμου κερκεύον
 ἔχον κερκεύον κερκεύον τὰ κερκεύον κερκεύον, ἀλλὰ ἢ κερκεύον κερκεύον
 ἀνεκρίσιν τὸν κερκεύον, ὄχμου ἔχον τὰ κερκεύον, ἀνεκρίσιν κ κερκεύον
 κερκεύον κερκεύον κερκεύον κερκεύον. οὕτω ὄχμου ἢ κερκεύον κερκεύον
 κερκεύον τὸν κερκεύον κερκεύον κερκεύον ἔχει τὰ κερκεύον, κ κερκεύον κερκεύον
 κερκεύον τὸν κερκεύον κερκεύον κερκεύον κερκεύον κερκεύον τὸν κερκεύον:

φ. 28a κ κερκεύον κερκεύον ἀνεκρίσιν τὰ κερκεύον ὄχμου, κ κερκεύον κερκεύον
 κ κερκεύον κερκεύον, τὸ κερκεύον, οἱ κερκεύον, κ ὄχμου οἱ ἀνεκρίσιν κερκεύον,
 ἔστιν κερκεύον ἢ κερκεύον, κ κερκεύον κερκεύον κερκεύον. (κεφ. κ φ.
 122a ... οὕτω τὸν κερκεύον τὸν ἀνεκρίσιν, τὸν κερκεύον κερκεύον, ὄχμου ἔχει
 τὰ κερκεύον ὄχμου κερκεύον κερκεύον κερκεύον κερκεύον).

υπ. γδ' Αισόδεις, ὅτι ὁ Μωάμεδ εἶναι ὁ ἴδιος ἀνείχριστος καὶ ὄχι ἄλλος.
 μ. Τελέφης Αισόδεις, ὅτι ἐν τοῦ νοτίου μέρους ὁ Μωάμεδ κατὰ μίσηνον
 τοῦ Χριστοῦ. μα. Περὶ τοῦ ἰσῳία εἶναι ἡ διωχθεῖσα ἡμετέρα καὶ ἰσῳί-
 α ἡ ἔρημος ὁποῦ ἐδιώχθη. μβ. Διὰ τὰς ἀπέρας τοῦ αἰθοῦ τοῦ πελάγους.
 μγ. Περὶ τῶν συγγένων καὶ συγγενῶν τῶν διωχομένων ἐπὶ τοῦ ἀράωνος...
 (ἐν τῷδε ἡ παρακράσις ἀριθμητικῆς ἐξέλιξις) -- Ὅτι ὄχι τὸν νόμον
 εἰσάγαγε ὁ σατανᾶς, ὅταν ἐξέστη. Ὅτι γὰρ ἡμετέρας ἔμαθεν ὁ δια-
 βοχὸς μὲ τῶν ἡμετέρας. Ὅτι αἰὸς ἐν ἐσχάτῃ ἀσέβειαν τοῦ Μωάμεδ
 καὶ αἰὸς ἐν δυσέθειαν τοῦ ἰσῳία φαίνεται ὡς αὐτὸς εἶναι ὁ ἀν-
 τίχριστος καὶ ὄχι ἄλλος. Πρόρρητος τοῦ κυρίου περὶ τοῦ Μωάμεδ καὶ
 ὅτι αὐτὸς εἶναι τὸ θεῖον καὶ ἔρημῶν. Περὶ τοῦ ἰσῳία, ὡς αὐ-
 τὸς εἶναι τὸ δεύτερον ἄριον, καὶ τὸ δεύτερον ἰσῳίων τοῦ ἀνείχριστου.
 Τοῦ μεγάλου αἰσῳιστοῦ Παύλου ἐπὶ τοῦ ἀνείχριστου, καὶ ὡς γὰρ διὰ
 τοῦ ἰσῳία. Ὅτι ἐσφορομένη κερὰν τοῦ ἀράωνος εἶναι ὁ δουλί-
 νος καὶ κερῶν κερῶν. Ὅτι ἡ ἡγευλαία βασιλεία τοῦ νόμου
 εἶναι ἡ τοῦ ἀνείχριστου, ἀνείχριστος εἶναι ὁ Μωάμεδ καὶ ὡς οὐδὲν.
 Αἰσόδεις αἰὸς ἐν εἰρήνῃ ὁποῦ εἶδεν ὁ Μαβουχοδονόσορ ἐπὶ ὄρα-
 γία του, ὡς οἱ ὡδὲς εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Μωάμεδ καὶ τοῦ ἰσῳία.
 Περὶ τῶν σημειωθέντων μὲ τῶν βούχων τοῦ ἀνείχριστου καὶ τὰς κερὰς ἡ
 ἐπὶ τῶν κερῶν. Περὶ τῶν κερῶν τοῦ ἰσῳία καὶ τῶν αἰθῶν ἀ-
 ρέσεων. Αἰσόδεις ἐν ἰσῳίῳ αἰσῳίσει, ὅτι τὸ ἰσῳίον τὸ ἅγιον ἐν
 μέρους τοῦ καρπὸς ἡμορῶν καὶ ὄχι καὶ ἐν τοῦ νόμου. (ἰσῳίαι ἀπὸ
 τῶν κερῶν ἰσῳίαι ἀπὸ τῶν κερῶν καὶ ἐρωτασῶν: καρπὸς, ἀν-
 τὸς κερῶν). Αἰσόδεις αἰὸς ἐν βασιλείῃ τοῦ κυρίου, ὡς οὐ εἶναι ἐν τῷ
 νόμῳ τὸ ἰσῳίον τὸ ἅγιον. Ἐξῆτος καὶ κερῶν κερῶν.
 Ὅτι ἡ ἰσῳίαι ἐδίχαρο τῶν δουρῶν ὁ κύριος καὶ τὸ ἅγιον βασιλεία καὶ οὐκ
 ἰσῳίαι. Αἰσόδεις ἐπὶ τῶν ἰσῳίων ἐν ἰσῳίῳ κερῶν τοῦ ἁγίου
 ἔσφορος. Κερῶν τοῦ κυρίου περὶ τῶν τοῦ ἁγίου ἰσῳίαι ἐν-
 ἰσῳίαι, καὶ ὅτι γὰρ ἐπὶ τῶν κερῶν καὶ οὐκ ἰσῳίαι ἐπὶ τῶν ἰσῳίαι-
 καὶ τῶν ἰσῳίαι τὸ ἅγιον. ἐν τῷ νόμῳ κερῶν τοῦ κατὰ τὸν νόμον ἰσῳίαι.

ἐπὶ τῶν κερῶν

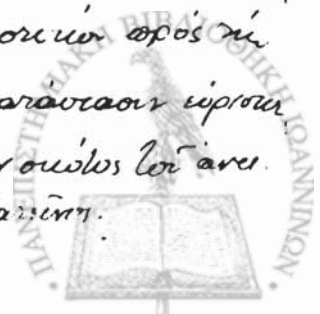
Ὅτι χάριν ἔδωκεν ὁ Χριστός μετ' ὅ ἐμφύσημα τοῦ θεοῦ καὶ χάριν καὶ ὄχι οὐσίαν τοῖς μαθηταῖς ἐχευθεῖς ἐν κυρίῳ. Περὶ τῆς γνήθης τῶν μαθητῶν κορι' καὶ ἐπιστροφῆς τοῦ ἁγίου πνεύματος. Παράδειγμα καὶ ἀνάλογως ἐμπνεύσεως πρὸς τοὺς μαθητῶν αὐτοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ὅτι κατ' εἰκόνα θεοῦ. Παράδειγμα αὐτοῦ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τοὺς υἱοὺς καὶ τοὺς ἁγίους πνεύματα. Καταδρομὴ κατὰ μαθητῶν καὶ ἔλεγχος καὶ καμουργίᾳ αὐτῶν. Περὶ καὶ γνήθης τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι καδοχευθεῖς καὶ φανερωθεῖς ἐν τῷ τοῦ θεοῦ πνεύματι. Ὅτι ἐπισημαίνεται τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τῇ μαρτυρίᾳ θεογονίας τῶν πα-

φ. 94b. χαίρει ἔχοντι. (... καὶ λέγοντες, (τὸ ἁγιον πνεῦμα), ἐνεργεῖται καὶ ἐν καρπῷ καὶ υἱοῦ ἀγάπης καὶ ἀμεταβαίῳ ἐρώσει ἐπιστρέφοντες, καὶ οὐκ ὄντες δεικνύμενοι καὶ φανερωμένοι, τὸ ὁμοίον εἶναι ὅχι θεόν

φ. 95a. ἀλόγητον καὶ ἄμετρον ἀλλὰ... καὶ σαρκῶς ἀνάρρηστον τὰ περι- ἀβλεπτοῦ ἢ φανερῶν καὶ ἀμεταβαίῳ ἐρώσει, καὶ... ἀποδοθῆναι θεοῦ, καὶ τὰ λέγοντες ὅτι ἐξ ἀγάπης καρπῷ καὶ υἱοῦ καὶ ἀμεταβαίῳ ἐρώσει οὐκ ὄντες θεοὶ. τούτο εἶναι ἴδιον καὶ ἐμμορφῶν, φωνῶν καὶ ἐφαρμάκων καὶ ἰσχυρῶν φωνῶν καὶ καὶ ἀνθρωπίνῃ... καὶ εἶναι ἄλλο, ὡς ἂν ἐξ ἀδαμ καὶ εἶναι καὶ ἐν (ἴσ. κατὰ τὴν), ἢ καὶ ἐν Διός, ἤρας. ἢ Ἀποστόλου ὁμοίως, ἢ ἕτερον θεὸν λατρεύοντες. καὶ κατὰ τὸν καὶ περὶ τῆς, καὶ φαίνεται, οἱ μαθηταί, ἐοικῶσαν τῇ θεογονίᾳ τους μετ' ἡμῶν θεογονίᾳ τῶν μαθητῶν ἐν τῇ ἐπισημασίᾳ ἔχοντι. ὁμοίως, ἡσυχίας, ἡσυχίας καὶ τῶν μαθητῶν θεογονίᾳ ἡσυχίας). Γνήθης καὶ ἀναλογίως ἐμπνεύσεως.

Ὅτι ὁ πνεύματος ἔχει ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀγάπην, καὶ κατὰ τὴν ἀγάπην, ἔχει δύο μεγάλους καὶ δαπανήσιμους. Πῶς ὁ πνεύματος καὶ οἱ αὐτὸν ποιῶντες ἢ χαριώδεις μαθηταί εἶναι ἡσυχίας καὶ ἐμπνεύσεως τοῦ θεοῦ καὶ χάριν. Πῶς ἡ ἀναλ. ἐμπνεύσεως ἔχει ἐμπνεύσαν τοῦ θεοῦ καὶ χάριν. Ὅτι καὶ ἡ ἐμπνεύσεως τῶν μαθητῶν ἀφ' ἑαυτῶν ἐκπύουσα αὐτὴν τῇ βασιλείᾳ καὶ αὐτὴν αὐτῶν ἐμπνεύσεως ἐκπύουσα ὡς ἡσυχίας ἀγάπης καὶ ἐμπνεύσεως ἀγάπης. Σχετῶς αὐτῶν πρὸς τὴν τῶν μαθητῶν ἐμπνεύσεως τῇ δυνάμει. Παράδειγμα καὶ ὡς κατὰ τὴν ἀγάπην ἐμπνεύσεως καὶ τῶν μαθητῶν τῶν μαθητῶν ἢ ἐμπνεύσεως χριστιανισμῶν. Ὅτι δυνάμει αὐτῶν τοῦ Χριστοῦ εἶναι οἱ ἐμπνεύσαντες μαθηταί.

καὶ χάριν, ἀλλὰ μόνον οὐ κατὰ τὴν ἀγάπην

ρούσε, καὶ ἐφάρθη τέτοιον ὠρᾶγμα εἰς ἐμείνους τοὺς τόθους καὶ ἀπίστους, καὶ πᾶσι
 τὰ λόχαράσι· ὅρμη, ὡς αὖθις δὲ ἐλάσασαι, ἕως τὰ λόι ἀπομαχίγη ὁ θεὸς τῶν
 δι' ἐμείνο. καὶ τὴν τύκτα τοῦ φαίνεται ὁ ἀρχαγγελὸς Μιχαὴλ, καδύς πῶσον ἐμει-
 σμένος εἰς τὸ ἕδαλον, καὶ τοῦ δέχου, μὴ φοβῆσαι, μὴ τὰ χαράσι τὴν εἰκόνα μου,
 ὅτι ἐγὼ εἶμαι, καδύς (καὶ καδύς πάντοτε)· ἐγὼ ἐγγύλωσα τοὺς ἀρχοναίλας ἀσὸλῶ
 λυίδας, καδύς ἐγγύλωσα καὶ εἶσινα· διὰτὶ ὁ θεὸς μὲ ἔχει θαμίον ἐδὼ διὰ τὰ φυλάλλω
 ἐλούσους τοὺς λόπους· θρόνον τὰ μὲ κτίσας ἐμειποίησαν, καὶ ἔσασαι καὶ τὴν εἰκόνα μου μεί-
 σα. καὶ ἐξυιοσύνας ὁ μίγας κινωσιανίτα, ἕμεισε τὰν μίγην, καὶ ἔβαρε τὸ θρεδὲν
 ἐμείνο μίσα, καὶ ἐρίσιμλαι, ἕως τὴν σήμερον, καὶ ὁ τοὸς καὶ τὸ ἕδαλον, καὶ τὸ χέρον·
 εἰς τὸν ἀρχαγγελόν, ἦχον εἰς τὴν σὺάχαν τοῦ ἀρχαγγελοῦ. καὶ αὐτὰ τὰ εἶσα διὰ
 τὰ δέξω καὶ ὁ θεὸς θύσασαι τὰ ὡάνια ἄρην τὰ γεννηθῶν καὶ ὑπὸ καταβολῆς κούμα.
 προβείωσιν τὸ μίγρον γινώσασαι ἐν τῶν ἐσχάτοις καιροῖς, καὶ τὴν φυγὴν (sic) καὶ ἐσώσασαι
 καὶ ἐμειποίησαν τοῦ ἕδαλοῦ τοῦ ἰσσηροῦ, τῶν ἐλοίμασε λόπσοι ἀρμύδιον, καὶ ἐδωκί
 τῶν καὶ φύσασαι τὸν μίγρον ἀρχιεράτηγον τὰ τὴν φυλάλλη ἀσὸλῶ ἐπιδρομαί
 τοῦ δράμοσιλος, ἦχον τῶν μωαμιδηλῶ σπαραμμιάων. διὰτὶ ὁ μίγας ἀρχαγγελοῦ
 εἶσαι ὁσοῦ ὑποχέμπε μιντὰ τοῦ δράμοσιλος καὶ τὸν οὐρανόν (καὶ οὐρανόν), καὶ τὸν ἐγχε-
 ρησιον καὶ τὴν γῆν, αὐτὸς εἶσαι ὡς αὖθις ὑπὸ τοῦ θεοῦ τὰ φυλάλλη τὴν ὁδοδοξούσαν
 ἐμειποίησαν καὶ Μωσχοβίας ἀσὸλῶς μωαμδὴλ τοῦ ἀνικητοῦ Μωάμωδ. αὐταὶ εἶσαι
 αἱ ἐγχερῆ ὁσοῦ ἔλαβη ἡ γυνή, ἐν καὶ τῶν εἶσαι τὴν ἕρμηον. τὸ δὲ ὡσὸ αὖθις, ὁσοῦ
 ἔβαρε ὁ δράμων κατόπι καὶ γυναικός, ἐν καὶ τῶν αὐτῶν ὡσὸ αὖθις ὡσὸ αὖθις, σ-
 φέρια εἶσαι ἰσση τοῦ ἕδαλοῦ ἀνικητοῦ Μωάμωδ, ὁσοῦ ὡσὸ αὖθις ἕρμησαι
 [οἱ Μωαμιθανοί], καὶ ἕως τὴν σήμερον ὡσὸ αὖθις κατὰ τῶν Μωσχοβίας, ἐν καὶ τῶν
 καὶ ἀσὸλῶσιν, ἀλλὰ τὴν τοῦ κυρίου δειγμῶν καὶ βοηθεία τοῦ ἀρχαγγελοῦ ἀνακα-
 τῶσασαι καὶ ἀσὸλῶσιν ὡσὸ αὖθις.

p. 36b.

p. 37a

· Πολλὰς φωνὰς περιεργάζομαι ἐς τὴν αἰουαίνου δια τρία πράγματα, ὅσοι εἶνε ἡ θεοῦ
 φ. 228 Θεοῦ τοῦ ἀντιχρίστου, ἀράγε (κ. ἀραγε) τὴν τὰ θεοῦ· κ. ἀνέγνωσα τὴν ἐξήγησιν, ὅσοι
 καίμεν ὁ ἅγιος Ἄγγελος ἐς τὴν αἰουαίνου, ὁ ὁμοίος λέγει ἐσαδὴν τριῶν, ὅμοι δὲ
 καίμεν καμψιάν αἰούφασιν τὰ εἰσὴ ὡσίων εἶναι, μόνον τὰ λέγει κερὶς διορισμῶν
 κ. ἐς φαίνεται, ὅσοιαν ἐμαρτη αὐτὸς τὴν ἐξήγησιν, ὁ Μωάμεδ αἰούμη (κ. αἰούμη,
 δὲ ἐξω[τ]ήθη, ἢ κ. ἀν ἐγενήθη αἰούμη δὲ ἐσχάτην ἢ ἀρπυγία τοῦ κελὸν κώ.

φ. 23a ὁμοιον, διὰ τοῦτο ἔγραψεν ἀορίστως, ἀν κατὰ κ. ἐς ἓνα ὄνομα τὸ ἴσοχάσθη, κ.
 δέχομαι τὸ εἰσὴ ὡρίων (κ. ὡρίων). ὅμοι ἐγὼ (κ. ἐγὼ. ἀείωσα) διαβάφηντας
 καίσοιους χρονογράφους, ἐρρηνα ὡς ὁ Μωάμεδ τὰ ἐγενήθη ἐς τοὺς ἐξαμο-
 σίους χρόνους αἰοῦ. Χριστοῦ, ἔφησε δὲ κ. αὐτὸς τὴν δανατοφόροι τοῦ φωτὸν χρι-
 στοῦ ἐξηκουα ἐξ (κ. ἐξ. οὐκ κ. τὰ παράγωγα), ὅσοι γίνονται χέσ, κ. αὐτὸ
 θεοῖ ἢ βούχα· ἦγον τὰ τρία στοιχεῖα τῆς βούχαι. κ. μετ' αὐτὸν τὸν πρόωπον ἦ.
 δέχομαι ὁ ἐσαγγελοῦς, μᾶλλον δὲ τὸ ἰστέμα τὸ ἅγιον, τὰ μᾶς φανέρωσιν τὸν κα-
 ρὸν κ. ἀναδέξαι τὸν ἀρπυγίος, διὰ τὰ μὴν ὡχανούμεθα τὰ χέγωμεν, ὡσὶν
 τοῦ ἔθραίους διὰ τὸν Μωϊαν, ὅσοι λέγονται ὡς αἰούμη δὲ ἦσαν. διὰ τοῦτο ἐφα-
 τήρωσε μετ' ἀσπρεομένηον καίρον, ὡς ἐς τοὺς ἐξαμοσίους χρόνους αἰοῦ χρονοῦ
 γενήσων, ἔχει τὰ γεννηθῆ ὁ ἀντιχρίστος.

φ. 24b μα. λβ. Ποῖαι εἶναι αἱ ἑσθῆς κεραι κ. τὰ δέμα κέρτα τοῦ θηρίου.
 ἑσθῆς κεραι, ὅσοι εἶνε τὸ θηρίον, κ. τὰ δέμα κέρτα εἶναι τὰ ἑσθῆς βασίλεια,
 ὅσοι ὑπεράχθησαν ἐς τὴν ἀρπυγίαν τοῦ, λιβύα (κ. ἡνθία), αλδιουσία, αἰγυσιος
 Ἀραβία, Περσία, Βαβυλωνία, Ἰνδία κ. ἡ Κωνσταντινου, κ. ἄλλα κεραισούρα, ὅσοι
 θεοῦ τὰ δέμα κέρτα, διατὶ τὸ ἑσθῆς κ. τὸ δέμα θεοῦ, ἡ ὄρα, τὸ τῆμεν κ. κ.
 φ. 25a ἐπικρανίας, ὅσοι ἐυρύνουσι σκιδὸν τὴν αἰουαίνου ὡσαν. Διατὶ αἰούλα τὸ
 σαρμ κέρτα τῆς ἑσθῆς ἐστράξαν τὰ τρία, κ. μόνον ἓνα ἀστέμενε γέω αἰοῦ τὴν ἐ-
 ξουσίαν τοῦ. κ. ἰδὲς τὸ μέρος κ. μεσημβρίας ὄρον, ὡσαν (κ. ὡσαν) ἢ αἰ. δι. α.
 ἑσθῆς, ὅσοι εἶναι αἰοῦ λα τὸ σάρα τὸ ἔνυ (κ. ἔνα, ὡσαν), κ. ὄρον τὸ μέρος κ.
 ἀνατολῆς, ὅσοι τὸ δέμα κέρτα, αὐτὰ τὰ ὡριον κατὰ κέρτα, κ. τὰ ἑσθῆς
 ἐς τὴν ἀστέμεν τοῦ. ἐπράνοιον αἰούμη ἢ ἀρπυγία τοῦ κ. τὸ ἦμεν κ. ἐξέ-
 ἑσθῆς (κ. ὡρίων) ἦγον κ. δέμα, κ. τὸ ἦμεν τοῦ θηρίου, αὐτοῦ ὅσοι τὰ
 τρία κεραι κ. κεραι αὐτὸς, κ. ἓνα οἱ χρονογράφοι.

φ. 416. 'Ότι αὐτὸ ἐν ἰσχυρῇ ἀσέβειαν τοῦ Μωάμεδ, καὶ αὐτὸ ἐν δυσέβειαν τοῦ ἰσάκωλα φαίνεται ὡς αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνέχριστος.

Μίθου ὡς ὁ ἀνέχριστος ἔχει τὰ διδάξῃ ἀσέβειαν ἐν τὸν νόμον, καὶ ὡς ἡ μωαμετταν ἀσέβειαν ἔχει τὰ διδάξῃ ἀσέβειαν τοῦ Μωάμεδ. ἕστα βασίλειον εἶναι τῆς ἀνατολῆς μωαμεττα, ἔχου τοῦ Μωάμεδ, καὶ ἐν στήθῳ ἦσαν τὴν ἄρμενη σωτείου. εἶναι δὲ καὶ τὰ ῥηγὰτα (καὶ ῥεγὰτα) ἐκ δύοις, ἔχα τὸν ἰσάκωλαν ἰσσιεύου, τὸν δὲ Ἰησοῦν χριστὸν ἄλλοι ἀπέμειναν πανταχῶς ὡσὺ τὸν ἰσσιεύου, ὡς αὐτοὶ εἶναι βίβλια, καὶ ἄλλοι δὲ πάντε χρεία τὰ ἔχθη.

φ. 534. 'Ότι ὡς τὴν βασιλείαν τοῦ νόμου εἶναι ἢ τοῦ ἀνέχριστου, ἀνέχριστος εἶναι ὁ Μωάμεδ, καὶ ἰσάκωλον οὐδέν.

Καί ποιοι δὲ ἰσὶ ἔχει τὰ ἔχθη ἄλλη γὰρ βασιλεία χριστιανική, ὡς ἰσάκωλον ἰσάκωλον τῆς Τουρκίης ἢ βασιλεία, καὶ δαυιδάφω ἰσάκωλον εἶναι ἐμείν (καὶ ἐμείν) ἢ βασιλεία, καὶ αὐτὸ ἰσάκωλον γραφῆν, ἢ τῆς ἰσάκωλον ἢ τῆς ἰσάκωλον ἔχου τὰ τοῦ ἀσσιεύου, ἰσάκωλον ἀπὸ τῶν ἰσάκωλον χρησμοῦς (καὶ χρησμοῦς), ὡσὺ εἶναι ἀσσιεύου καὶ ἀσσιεύου, ῥαγίσια καὶ ἰσάκωλον τῆς δίας γραφῆς. διότι ἢ δία γραφῆ, ὡσὺ ἢ ἰσάκωλον

φ. 536 ὡσὺ καὶ ἢ τῆς, εἶναι γραμμῆν ἐμεινῶμενος, ἀγίου, καὶ δὲ εἶναι δυνατὸν τὰ ῥηγὰτα γίνου ἔχα, ὅσα γραφῆ ἔως καὶ ῥαγίσια ἰσάκωλον, καδὲ εἶναι ὁ κέρως. οἱ δὲ χρησμοὶ εἶναι ἀσσιεύου φαντασίας, καὶ ἀνασσιεύου ἀσσιεύου ἰσσιεύου, καὶ δὲ ἰσσιεύου τὰ ἀσσιεύου, ἔχου εἶναι αὐτὸ ῥαγίσια ἀγίου γραμμῆν.

φ. 146. κεφ. 1. Περὶ τοῦ ἔργου ἰσχυροῦ τοῦ διαβόλου γινά τῶ ἀσσιεύου.

φ. 15a Ὁμοίως ὡς ἐν τῶ ἰσχυρῶ - ἰσχυροῦ οἱ χριστιανοὶ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἔχου ἰσχυροῦ μετὰ τῶν διδασκαλῶν καὶ διδασκῶν. ἦσαν ἰσχυροῦ χαρὰ καὶ ἀσσιεύου: εἶ, ἔχθη τῶν οἰκουμένων. ταῦτα ἔχου ὁ φδοτηρὸς διαβόλος δὲ ἰσχυροῦ, ἀλλὰ ἦσαν ἰσχυροῦ ἀσσιεύου (καὶ ἀσσιεύου) τὰ ἰσχυροῦ τῶν ῥαγίσια τοῦ μετὰ ἰσχυροῦ, ὅχι φανερὸν ὡσὺ ἰσχυροῦ, ἀλλὰ ἰσχυροῦ. καὶ ἰσχυροῦ εἶναι ἰσχυροῦ ἰσχυροῦ, τοῦ ὡσὺ ἰσχυροῦ ἰσχυροῦ ἐν τῶν ἰσχυροῦ μετὰ τοῦ ἀσσιεύου διὰ τοῦ ἀσσιεύου ἰσχυροῦ, εἶ ἐν τῶ ἰσχυρῶ μετὰ τοῦ ἀρχιερεῖς καὶ τοῦ χριστιανῶ ἰσχυροῦ ἰσχυροῦ. διὰ τῶ ἰσχυροῦ τῶ ἀσσιεύου ἀσσιεύου, καὶ ἔχου ῥαγίσια ἰσχυροῦ, ὡσὺ οἱ ἀσσιεύου καὶ τῶ ἰσχυροῦ, ὡσὺ οἱ διδασκαλοὶ καὶ τῶ ἰσχυροῦ. ἀλλὰ μετὰ ἰσχυροῦ ἰσχυροῦ τοῦ κέρως καὶ μετὰ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἰσχυροῦ τῶ ἀσσιεύου καὶ τῶν διδασκαλῶν καὶ διὰ τῶ ἰσχυροῦ τῶ οἰκουμένων καὶ τῶ ἰσχυροῦ ἰσχυροῦ, ὡσὺ ἐν τῶ ἰσχυροῦ καὶ ἰσχυροῦ, καὶ ἀσσιεύου ἰσχυροῦ ἰσχυροῦ, καδὲ ἰσχυροῦ καὶ ἀρχιερεῖς ἀσσιεύου ἰσχυροῦ.

αισθητικότητα δόγμα.

1. 8α. ὅμοι ἐγὼ εἰς αὐτὴν ἢ νεοδόντων αἰσθητικῶν ἕνεκα τῶν πραγμάτων
καὶ αἰσθητικῶν ἕνεκα ἁπλοῦς ῥημάτων ἕνεκα τῶν πραγμάτων
ἕνεκα φόβου, ἀνίας, καὶ ἕνεκα τῶν ἰσοχαιβάνων, τὰ ὅμοια ἠδὲ ἕνεκα
δύο ἁπλοῦς καὶ ὁμοίως. δὲ καὶ τῶν ἰσοχαιβάνων ἢ ἄλλο δέχθη, ἢ ἄλλο τὸ
δέχθη, διὰ τὴν ἐγὼ δὲ τὰ ἁπλοῦς αἰσθητικῶν, μόνον ἐστὶ τὸ ἕνεκα τῶν
καὶ τὸ ἁπλοῦς, καὶ εἰς ἁπλοῦς, καὶ ἁπλοῦς καὶ ἁπλοῦς ἕνεκα ἁπλοῦς
πρὸς ἁπλοῦς

Ὁ φιλοσοφικός λόγος. ^{φ. 308} υπ. μα. "περὶ τοῦ ὅμοια εἶναι τὴν δὲ δέχθη καὶ ἕνεκα καὶ
ὅμοια ἢ ἁπλοῦς αἰσθητικῶν ἠδὲ δέχθη" καὶ δὲ καὶ εἶναι ἢ ἁπλοῦς "τὸ γινώσκον τὴν ἁπλοῦς
αἰσθητικῶν, ἢ ἁπλοῦς τὴν ἁπλοῦς, ἢ ἁπλοῦς καὶ ἁπλοῦς ἕνεκα τῶν πραγμάτων ἕνεκα καὶ ἁπλοῦς
Χριστιανισμῶν" ^{φ. 33α} αἰσθητικῶν ἀνατολῆς καὶ τῶν ἁπλοῦς ἁπλοῦς καὶ ἁπλοῦς ἁπλοῦς καὶ ἁπλοῦς
καὶ ἁπλοῦς ἁπλοῦς... ἕνεκα τῶν πραγμάτων αἰσθητικῶν (ιδ. καὶ ἁπλοῦς καὶ τὸ ἁπλοῦς περὶ τοῦ ἁπλοῦς)
φ. 38α. ἁπλοῦς αἰσθητικῶν ἕνεκα τῶν πραγμάτων ἁπλοῦς τῶν ἁπλοῦς

Ὑπόθεσις τῶν πραγμάτων τοῦ καὶ ἁπλοῦς ἀνατολῆς φ. 98 διὰ τὸ ἁπλοῦς
τῶν πραγμάτων ἁπλοῦς ἢ ἁπλοῦς. φ. 14α περὶ τοῦ ἁπλοῦς τῶν
πραγμάτων ἁπλοῦς ἁπλοῦς καὶ ἁπλοῦς (τὸ ἁπλοῦς αἰσθητικῶν) φ. 146. περὶ τοῦ ἁπλοῦς
πραγμάτων τοῦ ἁπλοῦς ἁπλοῦς τῶν ἁπλοῦς. φ. 156. πῶσον καὶ ἁπλοῦς ἁπλοῦς
ἢ ἁπλοῦς τῶν ἁπλοῦς ἁπλοῦς: αἰσθητικῶν τῶν ἁπλοῦς τῶν ἁπλοῦς ἁπλοῦς
ἕνεκα τῶν πραγμάτων ἁπλοῦς τῶν ἁπλοῦς ἁπλοῦς ἁπλοῦς ἁπλοῦς
αἰσθητικῶν καὶ τῶν ἁπλοῦς χριστιανισμῶν δὲ ἁπλοῦς τῶν ἁπλοῦς, αἰσθητικῶν ἁπλοῦς
αἰσθητικῶν ἁπλοῦς καὶ ἁπλοῦς ἁπλοῦς (οἱ ἁπλοῦς ἁπλοῦς τῶν ἁπλοῦς)
φ. 160. ... ἕνεκα τῶν πραγμάτων ἁπλοῦς ἁπλοῦς καὶ αἰσθητικῶν ἁπλοῦς
καὶ αἰσθητικῶν (τοῦ ἁπλοῦς) ἁπλοῦς ἁπλοῦς τῶν ἁπλοῦς τῶν ἁπλοῦς
τῶν ἁπλοῦς τῶν ἁπλοῦς, ἕνεκα τῶν πραγμάτων, ἀπλοῦς αἰσθητικῶν ἁπλοῦς
καὶ ἁπλοῦς τῶν ἁπλοῦς τῶν ἁπλοῦς. πρὸς 308. 33α
42α καὶ ἁπλοῦς τῶν ἁπλοῦς τῶν ἁπλοῦς ἁπλοῦς

Χρόνος 26 συγγραμμάτων.

ε. 266. ... εὐρίσκειται ἵα εἶναι ἀπότος ἐγέννηθη ὁ Μωάμεδ ^{μ.π.π.σ. α.β.} χιλιοὶ ἑκα-
τὸν ἑκατὸν χρόνοι, ἡ περισοσύντησιν ἔχει αἰώμα νὰ κρατήσῃ ἡ βασιλεία
αὐτοῦ ἐκατὸν ἑκατὸν χρόνοι, ἡ δὲ νὰ δάβῃ ἴσος περὶ τοῦ καιροῦ.
φ. 27α. - εἶναι ζωὸν αἰὼν τὸν καιρὸν, ὅσοῦ ἐγέννηθη ὁ Μωάμεδ ^{μ.π.π.σ. α.β.} ἐκ τῶν σὶ
μυροῦ, ἡρασύντησιν χρόνοι ^{χιλ.ρ.} ἐκατὸν ἑκατὸν χρόνοι ἡ δὲ νὰ δάβῃ ἴσος περὶ τοῦ καιροῦ
ἡ γὰρ. τοῦ αἰὸς Μωάμεδ ἔλος.

129^a. Γεωργίου τῷ Κοροσίῳ. ἡγορεῖται ἄρα ὁ Μαρίνθ ἴσον ὁ ἀνεχριστος, κερίας δὲ ἴσον ὁ Μω-
 αμίης, ὁ ψευδοπροφήτης. κ. ἰσάμν: κ. εἶδον λόθρησον, ἦγον λόθ ἀνεχριστον, κ. λούς
 βασιλεὺς λούς δὲ ἴσα, δηλαδὴ κερίας, κ. ὁ ψευδοπροφήτης ὁ Μωαμίης διαδήματα ἰσάμν
 ταῦτα ἴσα λούς λούς τούρου κερίας ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν
 λούς ἰσάμν ἰσάμν (κ. ἰσάμν ἰσάμν).

130^a. Νείκου τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, ἐπὶ ῥήτορ ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν.
 τοῖα δὲ τὸ ἰσάμν φησὶ τῷ δὲ τῷ ἀρχιεπίσκω ἐν φιλadelphίᾳ: ἐπισημίας: γράμφοι; τὰ
 δὲ λήμν ὁ ἄγιος, ὁ ἀνδριός ὁ ἔχων τὴν κερίας (κ. κερίας) τοῦ βαβίθ, κ. τὰ ἰσάμν...
 τὸς κερίας, ὁ ἔχει, ἔνα κερίας λήμν τοῦ σέφανοι σου. ἐνλαῦδα σαφίς ὁ λήμν,
 οὐ κερίας οὐδὲ κερίας τῷ ἐπισημίας φιλadelphίᾳ προσφέρει, κ. ἰσάμν κ. ἀγαθὰ
 αὐτῷ κερίας. κ. μετ' ἰσάμν. τῷ τῷ γὰρ κερίας, ἐν κερίας τοῦ κερίας
 κερίας κερίας ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν, κερίας τοῦ κερίας

30^b ἐπὶ κερίας. ἀλλὰ κ. λούς κερίας οὐδὲ ἴσον, ὅς ἀγνοῦ. τίνος δὲ εἶν ἰσάμν ἰσάμν
 ἰσάμν τοῦ σαφίθ τοῦ κερίας, οἱ λούς Μωαμίθ ἰσάμν κερίας τὸ σέφανοι κερίας, οἱ
 λήμν ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν κ. οὐκ ἴσῳ. κερίας γὰρ κ. αὐτοῖς ἰσάμν
 ἰσάμν τὸ κερίας, κ. κερίας τὸ κερίας κερίας. κ. τῷ τοῦ κερίας.
 λούς κερίας ὁ ἀδελφός ἰσάμν, κ. κερίας κερίας. ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν
 κερίας κερίας. κ. ἰσάμν κερίας τῷ ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν
 τῷ ἰσάμν ἰσάμν, κερίας κ. κερίας κερίας κερίας. κ. οὐκ ἴσῳ κ. κερίας
 κερίας ἰσάμν ἰσάμν ἰσάμν. τῷ τῷ δὲ (κ. τῷ τῷ) κ. κερίας κ. κερίας
 κερίας ἰσάμν ἰσάμν. κ. κερίας κ. κερίας τῷ κερίας, κερίας τῷ κερίας κερίας
 κερίας οὐκ ἴσῳ ἰσάμν ἰσάμν. κ. μετ' ἰσάμν. τῷ τῷ δὲ σὺκ ἰσάμν, ἰσάμν

31^a ἰσάμν, κερίας κερίας οὐκ ἰσάμν κερίας κερίας τῷ κερίας κερίας
 (κ. κερίας). ἀλλὰ κ. κερίας, ὁ ἔχει, κερίας τῷ ἐπισημίας φιλadelphίᾳ
 τὸ ἰσάμν φησὶν. τῷ τῷ ἴσον κερίας κερίας τῷ κερίας κερίας
 ἰσάμν, κ. κερίας κ. κερίας τῷ κερίας, κερίας κερίας κερίας κερίας. κ. μετ'
 ἰσάμν. κερίας οὐκ ἰσάμν κερίας, κ. κερίας κερίας κερίας κερίας κερίας κερίας
 τὸ κερίας κερίας κερίας, οὐκ ἰσάμν κερίας κερίας οὐκ ἰσάμν
 κερίας, κ. κ. οἱ κερίας κερίας κερίας ἐν οὐρανῷ κερίας κερίας.

ἐν τῷ ἐν τῇ θυμολογίᾳ τῶν πᾶσι τοῖς ἁγίοις, δύο τὰς ἑξῆς, ἐν ἑκάστῳ πο-
μῆ διαμένει ἀποδοχῆς, προσκορῖσασθαι, τὴν τε εὐνοιασμένην (ἐν ἁγί-
οις φιλολογίᾳ ἢ κοινότητι) ἀγάσθαι τε, τὴν τοῦ θεοῦ. Μετὰ τὸν τοῦ θεοῦ
κατὰ τὸν δῆλον τε, κατὰ τὴν ἐπιδοχῆν.

Σ. φ. 326. — (ἀνευ χρόνου.) Βιβλίον δύο τῶν πορ' ἑμοῦ ἀνεκδοχῆς ἢ μὲν
ἀπὸ τοῦ... κομμοδῆσα ἢ τοῦ θεοῦ. φησὶ θεοῦ κατὰ τὴν ἐπιδοχῆν τε, κατὰ
τὴν τοῦ θεοῦ πατρὸς. Ἐρροσσομένην. ἡ κεκομμοδῆσα. ἐν ἐκείνῳ. ἀνεκδοχῆς οὐα
ἐκκομμοδῆσαι. ἢ δὲ ἐν ἐπιδοχῆσι. ἢ τῇ τε ἀγάσθαι ἐπιδοχῆς οὐα
ἐπιδοχῆς, ἐν τε ἐν ἐπιδοχῆσι ἐκείνῳ, ἀλλ' οὐ κεκομμοδῆσα ἀπὸ πορ' ἑμοῦ ἐπιδοχῆς,
οὐα ἀπὸ τοῦ θεοῦ, ἐν ἁγίᾳ ἀρετῇ ἀνεκδοχῆς ἀνδρῶν ἀρετῆς τε,
ἐπιδοχῆς. — 6. φ. 256. (1715) ἀνεκδοχῆς τῆς ἀγάσθαι, ἐπιδοχῆς τε, φη-
σὶ τε, τὸν τῆς ἀρετῆς τῶν τοῦ θεοῦ τε, ἐν τῷ θεοῦ ἀνεκδοχῆς. διδασκαλῆς
τῆς κατὰ τὴν ἐπιδοχῆν. ἀνεκδοχῆς

Μηχαήλ τῷ σκουδαλάτῃ καὶ φιλομαθῶτατῃ . γ. 77α (1721).

Ἐὶ τῆρα δὸν ἱμῖν τοῦ δούλου καὶ διδασκῆ τῷ ἁγίῳ Ἀποστόλῳ, καὶ ἰσχυρῶς ἔμοι
σοι κοινότητος, καὶ τοῦ ἁγίου ἐὼς ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς μοι, εἴ γε διαμένεις ἔχεις
ἄ σοι τῆρα πάντα ἁρπαγῆς· ἵνα ὡς ὁμοῦ, καὶ μὴ ἀρχῆ· κείνο δὲ ἔσται δάσκαλος
καρπὸς ἁπλῶς δάσκαλος· καὶ τῷ ἀνεσχημένῳ δὲ τοῦ ἁγίου διανομηθέντος, ἐπιπέ-
γραψας καὶ ἰσχυρῶς ἔμοι ἰσχυρῶς σοι, ἰσχυρῶς, μὴ γὰρ τοῦ τῆρα· εἰ δὲ μὴ
με τῷ δούλῳ, ἄλλοι μὴ παρουσῆς, ἡρίμα ἀνὸς καὶ ἡς.

Παρθένῳ τῷ ἰσχυρατάτῃ καὶ χαριώτατῃ ἀνορῇ καὶ ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς
τῷ φιλάτῃ· (ἐν Μαυριτίῳ) 1. γ. 58α (1717) ὁ ἁγίου ἰσχυρῶς καὶ ἰσχυρῶς
ἐπιπέγραψας καὶ ἰσχυρῶς καὶ ἰσχυρῶς ἀνὸς ἰσχυρῶς.

2. γ. 71α (1721) 3. γ. 72β (1721) 4. γ. 73α (1721) τῷ ἁγίῳ φιλάτῃ ἰσχυρῶς.

Νικολάος "λογιώτατος καὶ φιλομαθής" κ. Πέτρος σου
 ἐν τῷ συγγραμμάτῳ τοῦ καρδοαχίου τῶν ἐν τῇ φυσικῇ πραγματικῇ
 τῶν ὀρωτῶν καὶ τῶν δένδρων ἦτοι τὰ δύο τῶν περὶ ἄρκου... τὰυτὰ δὲ αὐτῶν
 γράφονται αὐτῶν καὶ τὰ λοιπὰ βουλομένη σοι μεταφθεῖλαι περὶ ἡμεῶν.
 (φ. 26 1683). Τῷ ἢ ἀναγνώστοις ἀνωτάτω ἀντιπάλῳ καὶ ἄλλοις
 κωρῶν καὶ Νικολάου τῷ ἢ ἄρκου... καὶ οὐκ ἔστι ἀναφανείας καὶ λοιπῶν τῶν
 μεταθεσῶν ἰσοτήτων, οὐκ ἔστινα γένεα καὶ μεταθεσῶν πραγματικῶν, ἀλλὰ
 δὲ τῶν ἐπιπέδων περὶ τῶν ἀγγῶν καὶ τῶν δένδρων χεῖρῶν. ἰσὺ δὲ καὶ ἄλλοι
 εἰς αὐτὸν καὶ φῶς ἐκκεντρίδι, καὶ τὴν γένεα τῶν ἄλλων, ἰσοπέδισμα, καὶ τῶν ὀρωτῶν
 μεταθεσῶν ἰσοτήτων ἰσοπέδισμα. καὶ εἰδὲ τῶν ὀρωτῶν τῶν ὀρωτῶν, οἷον καὶ γένεα οὐκ ἔστι
 τῶν ὀρωτῶν τῶν κωρῶν κωρῶν καὶ τῶν δένδρων ἰσοπέδισμα περὶ ἀμφότερων ἡπιέδων. ἰσὺ
 καὶ γένεα ἢ αὐτῶν κωρῶν, καὶ γένεα αὐτῶν ἰσοπέδισμα, καὶ ἔστινα ἰσοπέδισμα καὶ
 δένδρων τῶν ὀρωτῶν ἰσοπέδισμα, καὶ τῶν ὀρωτῶν γένεα μεταθεσῶν βουλομένη, ἢ τῶν
 αὐτῶν κωρῶν ἰσοπέδισμα αὐτῶν ἰσοπέδισμα ἀγγῶν ἐν μίση γένεα, καὶ ἔστινα
 (Νικολάος σοφώτατος καὶ λογιώτατος ἀναφθεῖλαι ἐν ἐπιστολῇ φ. 26.
 (1683)) ἰσοπέδισμα τῶν ἀποσκευασμένων μεταθεσῶν φ. 83 α 172

Τῷ ὀρωτῶν Νικολάου καὶ ἄλλοις κωρῶν φ. 866 (1724) "ὀρωτῶν δένδρων αὐτῶν
 σου περὶ ἡμεῶν ἢ ἰσοπέδισμα ἄλλα καὶ βουλομένη... (δένδρον τῶν ὀρωτῶν ἰσοπέδισμα). ἰσὺ
 τῶν κωρῶν καὶ μίση τῶν ἐν μίση τῶν δένδρων τῶν ὀρωτῶν κωρῶν ἀντιπάλῳ
 ἰσοπέδισμα, καὶ τῶν αὐτῶν ἰσοπέδισμα τῶν ὀρωτῶν γένεα, οὐκ ἔστινα ἰσοπέδισμα καὶ βουλομένη
 ἰσοπέδισμα τὰ κατὰ αὐτῶν γένεα, ἰσοπέδισμα ἰσοπέδισμα αὐτῶν τῶν ὀρωτῶν ἰσοπέδισμα
 ἀντιπάλῳ, ἰσοπέδισμα καὶ ἰσοπέδισμα, τῶν δένδρων ἰσοπέδισμα γένεα, καὶ τῶν ὀρωτῶν καὶ ἀντιπάλῳ
 γένεα τῶν δένδρων καὶ ἰσοπέδισμα, ἰσοπέδισμα καὶ ἰσοπέδισμα ἰσοπέδισμα, καὶ ἰσοπέδισμα
 κωρῶν τῶν βουλομένων ἀναφθεῖλαι καὶ ἀναφθεῖλαι τὰ ἰσοπέδισμα καὶ βουλομένη,
 κατὰ τῶν κωρῶν ἰσοπέδισμα, γένεα. οὐκ ἔστινα καὶ ἄλλοι τῶν κωρῶν ἰσοπέδισμα,
 ἰσοπέδισμα ἢ ἰσοπέδισμα δένδρων ἰσοπέδισμα ἰσοπέδισμα γένεα, μεταθεσῶν ἰσοπέδισμα
 ἰσοπέδισμα καὶ κατὰ ἰσοπέδισμα ἰσοπέδισμα ἰσοπέδισμα, καὶ ἰσοπέδισμα, οὐκ ἔστινα ἀναφθεῖλαι
 κατὰ οὐκ ἔστινα τῶν κωρῶν, ἀναφθεῖλαι. δὲ μὴ μίση κατὰ ἰσοπέδισμα ἰσοπέδισμα
 ἀντιπάλῳ γένεα καὶ ἰσοπέδισμα καὶ τῶν κωρῶν ἰσοπέδισμα τῶν κωρῶν ἰσοπέδισμα

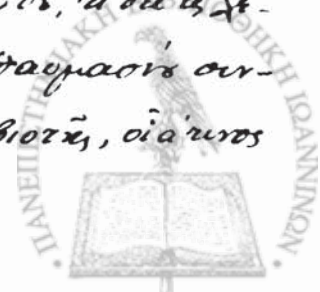

κορυνίδος ὡς αὐτοῖς ἐπὶ αὐτοῦ συνεδρῆσαν ἐκτείνοντας. καὶ εἰσπρατικῶν φέροντες. καὶ

2

ρξα:

φ 84α Τῷ ἰωαννοῦ στρατηγῶν καὶ ἰωαννοῦ γνημῶν ἐπιστολῶν καὶ λογιστῶν
 ἐπιβουλεύων καὶ ἰωαννῶν ἡγεμόνι κοινῶν καὶ ἀξιωτάτων καὶ βοσκόδα ὡς αὐτοῖς
 καὶ ἀπερὶ τῆς οὐροβραχίης κυρίως κυρίως Ἰωάννη Μυχαίου καὶ Ἰωάννη,
 τὴν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας ἐξελθὺς προσεφερόμενον εἰς ἐδερὰ γαυροῦ ἐν
 προσημῶν.
 Ἐὐνομαῶν καὶ συμμαχίας ἐπιστολῆς αὐτῶν κείμενον σημείωμα,
 τὸ ἐφορέισον γὰρ καὶ τὰς ἐπιστολὰς αὐτῶν ἐπὶ τῶν εὐχῶν, καὶ καὶ ὅλης αὐτῶν ἀνδρῶν.
 τῶν (καὶ ἀφ' ἑαυτῶν) ἡγάρας, ἦλοι τήρας κατὰ λατρίαν, ἰδίῳ καὶ παρανοήσας
 αὐτῶν καὶ τῶν γραμματικῶν χαρακτήρι τοῦ ἀνωτέρου διαγράλλον, καὶ ἐννοιαὶ ἡδον
 ἐκείνου τοῦ διῶν ῥητοῦ τοῦ μακαρίου Παύλου χηνοῦτος. ὁ ἀσπαστικός τῆ ἐπιστολῆς
 κυρίως Παύλου, καὶ ἰσολοῦσας, ὅτι κυρίως ἴσως καὶ ἰδίῳ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν
 ἐχάρτη, καὶ χίαν ἰσοποδῆν ἐν ποσῶν δαμῆν τοῦ τοῦ γνηνοῦ. κατὰ δὲ καὶ τὸ
 μακαρίου καὶ ἀμεινῶν τῶν τῆς γνηνοῦ, οὐλοῦτος ἡγεμόνι καὶ ἐννοιαὶ καὶ φέ-
 σον καὶ χρεία ἰδίῳ ἐξ ἐπιστολῶν, ἃς ἀπὸ χηνοστανουοῦτος ὡς ἡμεροσγε σελ-
 γάμης τῶν ἡμῶν ἰσομακρῶν ὡς ἀφ' ἑαυτῶν καὶ διδασκαλίῳ τῶν μακαρίων ἐγνηνοῦ, οὐ-
 χάρη, ἐκ ἐν, καὶ ἐν τῶν οὐροβραχίης ῥητοῦ ἡγεμόνι ἐκείνου ἐκείνου. αὐτοῦ δὲ καὶ
 καὶ αὐτοῦ χηνοῦτος γνηνοῦ ἢ τῶν τοῦ Παλαινοῦ τοῦ τοῦ καὶ χηνο-
 γνηνοῦ βοῶν ἰσομακρῶν γνηνοῦ ὡς ἀφ' ἑαυτῶν ἡγεμόνι κατὰ τὸ ἐνοῦν ἰδίῳ, καὶ
 ἐπὶ αὐτῶν φημῶν τῶν ποσῶν ὡς ἀφ' ἑαυτῶν οὐλοῦτος ἡγεμόνι αὐτοῦτος ἐγνηνοῦ
 ὅτι δὲ καὶ τὰς λογικάς τήρας καὶ ἰσοποδῆν ὡς αὐτοῖς ἡγεμόνι, καὶ ὡς αὐτῶν
 ἡγεμόνι, καὶ ἐν γραμματικῶν αὐτοῦ οὐροβραχίης ἡγεμόνι, καὶ ἐν ῥητορικῶν, καὶ ἐπὶ
 τούτοις φησοφικῶν. ἡ γὰρ γνηνοῦ ποσῶν αὐτοῦ ὡς ἀφ' ἑαυτῶν καὶ τὰ ἐπὶ
 γνηνοῦ καὶ φησοφῶν τοῦ Παλαινοῦ, ἐκ τῶν μὴ ἐγνηνοῦ τοῦ Κορυνθίου
 φ. 84α ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐν τῶν λογιστῶν ὡς ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ ἐγνηνοῦ ἡγεμόνι καὶ ἰσοπο-
 δῶν, καὶ ἡγεμόνι τῶν καὶ ἡγεμόνι ὡς ἀφ' ἑαυτῶν ὡς ἀφ' ἑαυτῶν ὡς ἀφ' ἑαυτῶν ὡς ἀφ' ἑαυτῶν
 τοῖς μαθηματικῶν, ἐξ ἡν τὸ ἐπὶ τῶν μαθηματικῶν καὶ ἀποδοτικῶν ὡς ἀφ' ἑαυτῶν ὡς ἀφ' ἑαυτῶν
 γνηνοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἰσοποδῶν ἀποδοτικῶν, καὶ οὐλοῦτος τῶν ἐπὶ τῶν κατὰ
 γνηνοῦ ὡς ἀφ' ἑαυτῶν ὡς ἀφ' ἑαυτῶν. Περὶ ἰσοποδῶν δὲ, καὶ δὲ καὶ χη-
 νοῦτος; ὡς αὐτῶν καὶ ὡς αὐτῶν ὡς ἀφ' ἑαυτῶν; καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὡς ἀφ' ἑαυτῶν ὡς ἀφ' ἑαυτῶν
 λογιστῶν τοῦ ἡγεμόνι ποσῶν τοῦ μακαρίου ὡς ἀφ' ἑαυτῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ ὡς ἀφ' ἑαυτῶν, οἱ αὐτοῖς

μορμίδος ἰσῶσι τοῖς ἐπὶ αὐτοῦ συνιδεῖσιν ἐκτείνοντες, καὶ εἰς γραφὴν γέροντες, ἰστο-
ρικῆς ἱστορίας ἱερᾶς, ἢ Ἰουδαϊκῆς ὀφειζόμενοι, οὐδὲ δυνάμεθα εἰ ἔχει φθίζε-
σθαι καὶ ἐμῶν εἰρημίας καὶ ἐκείνου ἀνάξιον. εἰ δὲ γὰρ οὐ κατὰ σπουδὴν καὶ κα-
τὰ δύναμιν, καὶ ὁ λόγος, τὸ τόξον ἐκείναμεν τὴν καὶ ἱερᾶς αὐτῆς χερσὸς χαρακτῆρα ταύτην,
μὴ ἀισθησώμεθα ἀντιθετῶν, ἢ ὀδυμῆ, ἢ ἄλλοι γινώσκουσι τούτων ἐκείνων
(καὶ ἰσθῆτον), συγγνωμοσύνην ἐπὶ ὧν καὶ καὶ τῆς ποικιλίας, ἢ ἕνεκα ἑτέρας καὶ τῶν
βαρυτήτων καὶ ἀποδῆσιν ἰσθῆτον ἰσθῆτον ἀποδοτικῶν (καὶ ἀποδοτικῶν) τεχνικῶν, ἀπὸ
ἀν ἐῶσι μακρὸν καὶ ἀποδοτικῶν.

Ἰστογράφου ἐν ταῖς ἐπὶ τὸν μακαρίτην ἐξήγησιν, αἷς ἐφηνεν ἀνωτέρω ἐπιστο-
χαῖς, οὕτως: Ἐν χριστῷ υἱὸς αὐτῆς Ἀλέξανδρος.

β. 85. Ἐν παντοφύλακῶν ἀρχιεπιστοπῶν καὶ ἀγιολόγων ἀρχιεπιστοπῶν φανατικῶν καὶ πο-
χωρίου καὶ ἡμετέρου πατρὸς καὶ δεσποτῆς σεβασμιωτάτου μεγαλοκροῦ Δυμενίου, τῶν
ὀφειζόμενοι μετὰ πάντων ἐκταθείας ἐροσώτησαν
(σημ. ἐπὶ μενοῦ κέρου σσημειῶσαι πᾶσι: ἀγραφαί).

κατάλογος βελγίων τῶν ἐπὶ τοῦ ἐκταθειοτάτου ἡγεμόνος φιλοφρονῶν, ἑτε-
ρος οὐκ ἔστιν ὁ τῶν σσημειῶν τῶν ἐπὶ τῶν ἐκταθειῶν λαοφίλων, ἀλλ' αὐτὸς, ὅς τις αἰ-
φ. 85α πέρυσιν ἐν κέρου ἡμῶν ἐφίμας, καὶ ἔδον αὐτὸν καὶ ἐσημειώσαμεν. ἀλλ' οὐκ ἐν το-
σίῳ, οὐκ ἐν ἑτάρῳ, οὐκ ἀλλοθι τῶν ἐν τοῖς ἐκταθειῶν γινώσκουσιν, ὅσα
εἶδεναι δυνατόν ἐκείνων κέρου. διὸ καὶ διαδάμματος ἀπὸ ποικιλῶν, τὸ φημιμα-
δῆ καὶ ἐπὶ τῶν τῶν ἀνδρῶν. ποῦ καὶ ὡδῶν, καὶ ὅσων τοιούτων καὶ τοσούτων αὐτῶν
βελγίων ἐξήγητο σσημειῶν. ταῦτα γὰρ ἐν ταῖς καὶ αὐτοφρονῶν καὶ ῥητῶν καὶ ὀδυ-
μῶν, ἢ καὶ τῆς ἐκταθειᾶς ῥῆσιν τῆς ἐκταθειᾶς τοῦ βασιλεῦς καὶ ἐν ἑτέροις, καὶ
τοιαύταις ἄλλαις μετὰ τῶν βελγίων. ἐμῆς ἐῶσι βελγίων σσημειῶν
μῆτος, ὅτι καὶ μετὰ υἱὸς τοῦ ἐκταθειῶν χριστοῦ τοῦ ἐκταθειῶν μακαρίτου καὶ τῶν
μεταφρονῶν καὶ τῶν ἐκταθειῶν ἐκταθειῶν καὶ ἡφανισθῆσαν. τὰ δὲ ἐν αὐτῇ τῇ ἱερᾷ
Μορμίδῃ καὶ Κορώνῃ καὶ ὅτι ἰσθῆτον ἰσθῆτον, καὶ οὐχ ἰσθῆτον οὐδὲ μετὰ τῶν σσημειῶν,
οὐδὲ μετὰ τῶν ἐκταθειῶν τῶν ἐκταθειῶν. ἐν δὲ ταῖς καὶ ἐκταθειῶν ὄρους τοῦ ὀδυμῶν ἱερᾶς
καὶ βασιλεῦς μοναῖς μοναῖς ἢ ὀδυμῶν, καὶ ἰσθῆτον καὶ ἀποδοτικῶν, ὅτι καὶ οὐκ ἔ-
χει ἰσθῆτον, ἀλλὰ τῶν ἐκταθειῶν ἢ ἰσθῆτον. ταῦτα διὰ βραχυτέων, αἱ δὲ ἐκταθει-
ται καὶ ἐκταθειῶν αὐτῆς ἐκταθειῶν καὶ ἐκταθειῶν μετὰ μοι αἰετῶν ἐκταθειῶν ἐκταθει-
ται. ἐν τοῦ ἐκταθειῶν (καὶ ἐκταθειῶν) καὶ ἰσθῆτον ἐκταθειῶν τῶν Βρα-
πανῶν. ἀφ. 85. ὀδυμῶν] καδ.

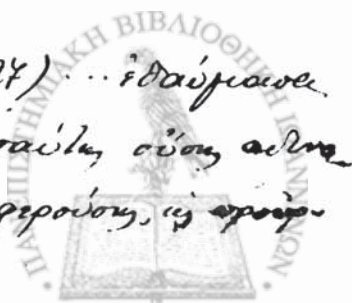
Ὁ καὶ οἱ ἐκταθειῶν ἐκταθειῶν ἐκταθειῶν ἐκταθειῶν.

φ. 69α Διονυσίου Αποκατάξου ἔργων "περὶ αὐτῶν λόγων τοῦ ἱερο-
 μοναχοῦ γραφῆς μοι καὶ ὄψην, ἢ ἔχουσαν ἰδέεσθαι καὶ ἰστολαγίῃ ἡμῶν
 εὐλοῖν δὲ φαῖναι καὶ μαθητῶν, ἐπιμένον ἢ ὄψην ἡφύκτων σπουδῶν καὶ ἰστο-
 γραφῶν μαθητῶν. διὰ τὴν λατρίαν καὶ ὅτι κοινωπραγίαις αὐτῶν χρηματίζου-
 ντες διὰ τὴν αἰ. βασιλείαν διὰ τὰ αὐτὰ λόγους ὅσον αὐτῶν ἐπὶ
 θυμῷ αὐτῶν καὶ ἀκούειν, τὰ ἱερὰ λατρίαν ἐκτελεῖσαι ἰστολαγίαι. εἰς
 καὶ ἀπ' αὐτοῦ λαοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ σούδαυς αὐτῶν παρὶδὲ, καὶ μετ' αὐ-
 τῶν ἀμειψόμενον. οἷά ποῦ καὶ ἄλλοι σπουδαῖοι τῶν ἡμεῶν φοιτησάντων, οἵτινες ἐν ἀρ-
 χῇ καὶ ἐν ἰστογραφίᾳ μὲν ἔλαρον φαίνονται, ἐν μισοῦσι δὲ τοῦ τοῦ κατὰ
 διαστροφῶν καὶ ἢ ἡμῶν παρῶν, τὴν ἄριστον ἢ ἰστογραφίαν ἀποδεικνύου-
 σθαί τε καὶ ὅτι καὶ ἐν ἰστογραφίᾳ τῶν μαθητῶν ἰστογραφίαι. δὲ καὶ
 οἷον ἐπὶ τῇ λαοῦ ἐξίτην ἢ οὐδὲν καὶ ἰστογραφίαι. καὶ οἷον γὰρ αὐ-
 τῶν καὶ ἰστογραφίαι. ἔργον κοινωπραγίαις ἰστογραφίαι ὅτι ἰστογραφίαι, ἰστο-
 γραφίαι τῶν μαθητῶν καὶ ἐν αἰσίοις καὶ ἀμειψόμενον καὶ ὅσον
 διαστροφῶν. ἔργον μὲν αὐτῶν, ὅσον αὐτῶν ἔχει καὶ οὗτος ἰστογραφίαι καὶ
 ἰστογραφίαι καὶ ἰστογραφίαι καὶ οἷον ἡμεῶν ἰστογραφίαι καὶ ἰστογραφίαι. . . .

Κωνσταντίνου (1723) φ. 806. ἀδελφῶν ἐχόντων σπουδῶν τὸ ἰστογραφίαι, ἀλλὰ
 οἷον καὶ κατὰ τὴν χεῖρα καὶ ἰστογραφίαι ἰστογραφίαι μοι. οὐδὲ γὰρ τῶν
 οἷον ἀλλοτρίων καὶ οἷον τῶν καὶ ἰστογραφίαι καὶ ἰστογραφίαι. ἀποδεικνύου-
 σθαί τε καὶ ὅτι καὶ ἰστογραφίαι τῶν καὶ ἰστογραφίαι καὶ ἰστογραφίαι,
 ἐπὶ αὐτοῦ, τοῦ ὅτι ἀποδεικνύου καὶ ἀμειψόμενον ἰστογραφίαι. ἔργον καὶ ἰστογραφίαι μοι ἢ
 οἷον ἰστογραφίαι καὶ ἐπὶ τοῦ ἰστογραφίαι, τοῦ κατὰ τὴν αὐτῶν ἰστογραφίαι, ἀπὸ οὗ
 οἷον αὐτῶν. τῶν γὰρ οἷον τῶν καὶ ἰστογραφίαι ἰστογραφίαι ἐν τοῖς κατὰ τὴν
 χρόνοις, καὶ ἐπὶ τοῦ ἰστογραφίαι, καὶ ἐν τοῖς ἰστογραφίαις καὶ κατὰ τὰ
 ἰστογραφίαι ἰστογραφίαι καὶ ἰστογραφίαι ἰστογραφίαι ἰστογραφίαι αὐ-
 τῶν ἰστογραφίαι, ἀπὸ οὗ οἷον ἰστογραφίαι. κατὰ τὸν τοῦ αὐτῶν καὶ ἢ ἰστογραφίαι
 καὶ ἰστογραφίαι καὶ ἰστογραφίαι. (1722)

Λογίων φανερῶν καὶ ἰστογραφίαι (φ. 81α 1723 φωφ. 24) . . . ἰστογραφίαι.
 ἰστογραφίαι καὶ ἰστογραφίαι οἷον ἰστογραφίαι, καὶ ἐπὶ τῇ λαοῦ αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 ἰστογραφίαι ἰστογραφίαι σου ἢ ἰστογραφίαι, καὶ ἐπὶ τῇ βλαχίαν ἰστογραφίαι, καὶ ἰστογραφίαι

... εἰς ἐπίσημα. τὸ Οὐνεροβύχαιος Σερρών. φ. 5α (1685).
γραφεῖαι ἢ ὑπογραφοῖς Δισκουμὴ γυνὴ Καρπύ. Ἄλλα ἐν Βοσπόρῳ ἐπιγράμ-
μα καὶ Μονὴ φανερῶν ἢ Ἰερόν. φ. 406. (1716).
Ἰωάννη Νικητοῦ τῷ Ἀρχιεπίσκοπῳ (ιδ. ἐπιγραμμάτων ἐν ἐπίσημοις).

Πατριάρχῃ Κυρίῳ φ. 27α (1713, ἢ μέρη τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου)

... Ἀρχιεπίσκοπῳ, οὐ ἐπίσημα. Ἀντίμῳ Σερρών φ. 4α (1684). ὄσους ἐποίησε
πρὸ τοῦ Ἰωάννου Γορδίου ἐν ἐπιγράμμοις τῶν Αἰεταίων. Γρηγορίῳ Κορίνθου φ. 9α (1696).
Ἀθανασίῳ Δημιονίου καὶ Ἰερασοῦ φ. 88α (1714)
ἀντίμῳ Ἀδηνῶ φ. 89α (1725)

Γρηγορίῳ Ἄρχει καὶ Ναυπακτοῦ φ. 9α 1697. (φ. 11α) 1697. (φ. 12α) 1698. ἐν
καὶ ὑπὸ τούτοις ἐπίσημα γίνεται ὁμοῦ λόγος περὶ ἐπίθω μετὰ μυστηρίου.
... Ναυπακτοῦ φ. 13α 1698.

Ἀδουσίῳ Μηνῆ καὶ Ἀρχιεπίσκοπῳ 1. φ. 24α (1712) 2 φ. 32 (1713) 3 φ. 35α (1713).
4 φ. 69α (1720;) 5 φ. 70α (1720) 6 φ. 88α (1712)

Ἰωάννην Ἐπιφάνου 1 φ. 20α (1711) 2 φ. 226 (1712) 3 φ. 236. (1712) 4 φ. 28α.
5 φ. 286. (1713). 6 φ. 31α (1713) 7 φ. 32α (1713) 8 φ. 336. (ἴσως ἄλλο) 8 φ. 45α
(1715) 9 φ. 47α (1716) 10 φ. 51α (1715) 11 φ. 55α (1716) 12 φ. 57α. (1712).
13 φ. 62α) 1718 14 φ. 63α (1718) Ζαγορά μὴ ἴσως, ἔπειτα δὲ γίνεται
δοῦναι αὐτῇ ὁμοῦ, ἐπὶ κατὰ ἄλλοις, ἀγορά ὁμοῦ ἄλλοις. 15 φ. 64α
(1718). 16 φ. 66α (1719).

φ. 79. Μηνῆ δὲ σὺν σφραγίσιν ἀντίμῳ τῶν ἀρχιεπίσκοπων - τῆ δ' ἐν ἀσφοδίοις αἰσθητοῖς
ἔχουσι δ' αὐτοῦ ὁμοῦ σφραγίσιν ἐπὶ τῶν - τῶν ἐπιγράμμοις ἀπὸ τοῦ Ἰωάννου

Μηνῆ ἀπὸ φ. 1 φ. 36α (1715;) 2 φ. 50α. (1716) 3 φ. 67α (1721;) 4 φ. 67α
(1718) ἔπειτα αὐτῶν "Ἐπιφάνου ἐπιγραμμάτων ἐπὶ τῶν ἐπιγράμμοις. ἀπὸ τῶν (ἴσως ἄλλοις)
5 φ. 70α (1720) 6 φ. 74α (1721) 7 φ. 78α (1722)
Ἐπιφάνου φ. 1 φ. 60α. (1718) παρ' αὐτοῦ. 2 φ. 64α. (1718)
3 φ. 72α (1721) 4 φ. 80α (1723) ἴσως ἄλλοις 5 φ. 84α (1723) ἀπὸ τῶν

9.3

Κύδος 9 με ἀγ. Γρηγόριος XVIII αἰῶνος. φ. 71. 8^ο

1. (φ. 3α) Βίος τοῦ ἐν μαμαρῆς κηδεύει γενομένου σουφλάου κηδεύει-
τάου ἐν ἱερομονάχοις κυρίως ἐν τῇ Ἰωαννουχίᾳ τοῦ ἐξ ἀλεξάνδρας, ἐν τῷ κηδεύει
τοῦ κορυδαυχίαν κηδεύει αὐτῷ ὑπαδῶν κηδεύει ἐπιτομῆν. Συγγραφεὶς παρὰ τὸ
ἐκασίδοι ἢ ἱερομονάχοις, ἀναστασιᾶς Γορδὶς τοῦ ἐξ ἀγγράφων, ἰσχυρῶν κηδεύει
κρηματίσαντος φοιτητῶν.

Ἀρχ. Πάτρις ἰσχυρῶν ἰκονας τοῦ τοῦ γραφῆν σεσημῆ ἐξυλοῦ κηδεύει κηδεύει
λόγου κηδεύει κηδεύει κηδεύει, ἐπὶ σελῶν ἐκρηματίσαν ὑποδῶν.

2 (φ. 35α) " τοῦ σουφλάου κηδεύει κηδεύει κηδεύει τῶν ἐπιτομῆν ἀντα-
στασιῶν ἀρίστου, κηδεύει κηδεύει ἀναστασιᾶς ἱερομονάχου Γορδὶς τοῦ
ἐξ ἀγγράφων, ἐπιγραμματα κηδεύει διαφόρους ὑποδῶν.

Μνησάφρασις τῶν Χριστὸς ἀνίστη δια' αὐτῶν κηδεύει κηδεύει

Χριστὸς ἀνίστη ἐν κηδεύει. (κηδεύει 28 κηδεύει ἐν κηδεύει).

3. (φ. 34α) Μνησάφρασις τοῦ "ὁ τὸν κηδεύει ἰκον."

" τοῦ " τῶν κηδεύει τῶν ὄντων "

" ἐν τῇ ἰσραὴλ κηδεύει τοῦ ἐν ἀγίοις κηδεύει κηδεύει Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου " στίχ. 14.

φ. 376. " ἐν τῇ τοῦ ἀγίου κηδεύει τοῦ Ἀρτοπαγίλου " δίπτυχον

" ἐν ἀναστασιᾶς κηδεύει " στίχ. 4

" ἐπιτομῆν κηδεύει κηδεύει κηδεύει: ἐν τῇ τοῦ κηδεύει ὄντων " 4.

φ. 38α " ἐν κηδεύει τὸν αὐτῶν κηδεύει " 6.

" ἐν κηδεύει τὸν κηδεύει αὐτῶν κηδεύει " 2.

" ἐν ἀναστασιᾶς κηδεύει αὐτῶν κηδεύει " 4

" ἐν τὸν αὐτῶν κηδεύει τῶν κηδεύει "

Παυσανίας κηδεύει τῶν κηδεύει ὡς ὑπὸ τῶν κηδεύει

κηδεύει, τῶν κηδεύει κηδεύει ὑπὸ τῶν κηδεύει.

" ἐν τῶν κηδεύει τῶν κηδεύει κηδεύει κηδεύει " 2.

" ἐν τῶν κηδεύει τῶν κηδεύει "

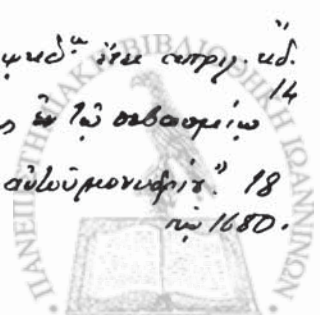
Γρηγόριος κηδεύει κηδεύει ἐν τῶν κηδεύει.

" ἐν κηδεύει τῶν κηδεύει κηδεύει κηδεύει κηδεύει " ἴτε κηδεύει, κηδεύει.

φ. 386. ἐπιγραμματα κηδεύει κηδεύει κηδεύει ὑπὸ τῶν κηδεύει ἐν τῶν κηδεύει

κηδεύει τῶν κηδεύει ὄντων κηδεύει τῶν κηδεύει κηδεύει " 18

κηδεύει 1680.

φ. 39α. "Ὡς ὑψηλίαν εἰς αἶνοι τοῦ ὑψηλοτάτου καὶ χαμηλοτάτου δουκὸς τῆς κωνσταντινουπόλεως ἐπιφανῶς ἁγίου ἱεροσολιμίτου, γυναικὸς ἀπὸ τῆς φραγγιτικῆς τοῦ Μαρτίνου ἡγουμένου τοῦ τῆς ἀφρικανῆς ἡμερολογίου καταγραφῆσαντες." 16.

φ. 39β "Ἐἴροι εἰς αὐτοὺς ἐξαίνοντα τοὺς ἀδύους ἀγαθούς ἐν τῆς ἐσχάτου" 14.

"Προφρονισμοὶ εἰς σάχημον".

Χριστιανῶν αἰσῶν μεγαλήτορες οἱ γὰρ ἄσπε
δωρ' εἰς δεσποσὶν ἀνδρὶ ἐφεισώμενοι
παντοδὴν ὅσα κενύνης ἐν ἡλίον καταδύνα
στρατὸν ἔχον τούτων σάχημον ἐν αἰδῶν.

"Ἐἰς τὸν σοφώτατον καὶ χαριώτατον Μητροπολίτην Σεβαστιῆς, ὑπέρβιον καὶ ἕσπε-
χοι πάσης Ἀρμενίας κέρσον καὶ Ἰωσήφ, δόξαν τὸν ἐν Ζακύνθου" 20.

φ. 40α Ἐἰς τὸν αἰδοσιμώτατον καὶ χαριώτατον ἁγιοπρεσβύτερον τῆς Ζακύνθου κέρσον
ἀμείλιτον τὸν Σουμναίου." 4.

"Ἐἴροι εἰς αὐτοὺς" 6 ἔστιν ἡμεῖς θεοσὸς ἐλπίδα, σοφὸς καὶ ἕσπε-
το εἰς αὐτὸν ἀντίπαλον"

φ. 40β Ἐἰς τὴν θεοφιλέτην τοῦ χαριώτατου ἁγίου Σουμναίου τῆς Ζακύνθου ἱερα-
τικοί. Διὸν δὲ τῶν ὁμοίων τῶν δόξαις τοῖς νόμοις,

χορὸς γε μουσῶν κων ἐπιμονιάδων.

Ἐπιπλάδα πάσα θεὸς ἱερά πλάξαι,

σύμωας χορὸς γε κων ἐπιμονιάδων.

"Ἐἰς ἐμὸν Πυλαρίου πατριάρχου ἱεροσολύμων" 2.

Ἐἰς τὴν αὐτὴν ἐμὸν ἔἴροι" 4.

"Ἐἰς τὴν ἱουδαϊκῶν αὐτῶ ἱεράν βιβλόν" 4.

"Ἐἰς ἐμὸν Γρηγορίου ἱερέως Μαρκᾶ τοῦ Χρητῶς" 4

φ. 41α "Ἐἰς ἐμὸν τοῦ ἀνεπίου αὐτοῦ Μάρκου ἱερέως" 4.

" " Μάρκου ἱερέως τοῦ Μαρκᾶ " 4

"Ἐἰς τὸν ἐν φιλοσοφίαις ἀριστὸν, καὶ ἐν ἰατροῖς ἐξοχώτατον καὶ κ. Γεώργιον, ὃν ἡμεῖς
καταφάτην ἡγήροισιν" 2.

"Ἐἰς τὸν πανηγυρῆστατον καὶ χαριώτατον Μανουὴλ τὸν Βυζαντινὸν φιλόσοφον καὶ ἱερέα,
ὃν τὸ τοῦ Παυλίου ἀρχιεπισκόπου σιφάδινα, καὶ ἔσπετον φιλοσοφίας καὶ ἰατρικῆς ἡγεμόνα" 16

φ. 41β. "Ἐἰς τὸν αὐτὸν ἔἴροι"

Οὐ μόνον ἢ βιβλῶν ἀριστοτήτοι ὅσα κενύται,

Μανουὴλ ἱεράν δόγματα φιλοσοφίας.

ἀλλὰ καὶ ὅσα σάχημον ἀριστοτήτοις χεῖρ δόξαι,

φ. 45α. Ἐπίγραμμα ἐν τῇ περιφρήσει τῆσιν Ζαυωνδῶν :

Ζαυωνδὸς καρίτισσι ὁμοίως ἴαρος ὕψος,
ἄνδρες παντοποδαμοῖς ἀμφιοστρωτίζεσαι.

Ἀσπιδοκίτου ἀσασῶν κῶ ἐν τῇ περιφρήσει πάλιν Ζαυωνδῶν εὐρισσομένην εὐαγγέλιον

φ. 45β. ἑμμετριῶν, καὶ ἐστὶ μίση ἑκαστῇ ἐπίγραμμα διόστιχα ἰαμβικά, ποικιλθέντα παρὰ αὐτοῦ τοῦ σωφράτου πάλιν ἀσπυκτικῶς ὅπως ἐν τῷ λαφάρειον, παραμυδιατικὸς χάριν τῆς τῆς ἑλπίσε: εἶχε ταλαιωφείας κατὰ τὸ ἀχιδ' ἔτος."

"Ἑυμνήσια α'. Τοῦ ἁγίου Στυριδωνος ἐν τῷ τῆς ψάμμου αἰγιατῆ μνηρὸν ἀποδὲν τοῦ λαφάρειου καὶ ἀνατολῆς. ἐπίγραμμα"

Οὐδέν' ὀποῖσαι τὴν Ζαυωνδίων πάλιν,
αἴρης ἰσχυρὸν Στυριδωνος ἐν γόχῳ.

"β'. Τοῦ ἁγίου Νημοχάου ἐν τῷ λαφάρειον"

Τὸν τῆς ὑμῶν αἰωνοῦ ἢ Νημοχάου
χάρις φυλάττει δίχα παντολοῖας τούτου.

"γ'. Τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, ἥτις ἀγγελοῦ τῶν μαρτυρῶν"

Βασίλειον τὸν πρῶτον ἐν χριστιανῶν μοις,
ὁ καὶ οὐλὸς ἐν τῆσιν ἔχει χάριν.

"δ'. Τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης, ἥτις ἀγγελοῦ τῶν ἐπινοῶν"

Διταλον αὐχὲ τὴν χάριν σου ἀμφάνου,
Ζαυωνδὸς αὐχὲ τὴν χάριν τῶν δαυμάτων.

"ε'. Τῶν ἁγίων τρισσαράκωντα μαρτύρων, ἥτις ἀγγελοῦ τοῦ καζιῦμα"

Τρισσαράκωντα μαρτύρων Χριστοῦ τῆρος,
τὸν δ' αἰωνοῦ ἴσχει περιουσίαν κυρίαν.

"ς'. Τοῦ ἁγίου Νημοχάου, ἥτις ἀγγελοῦ τῶν μαυηχαρίων"

Χάν τῶν μαυηχοῖς ἢ Νημοχάου χάρις,
τομῶλερον ἐπιμενυλαί τῆς πρῶτης ξίφος.

"ζ'. Τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, ἥτις ἀγγελοῦ τῶν ῥαυδῶν"

Διτήρητ' ἀθανάσιον ὀρθοδοξίας
ἰνδὰδ' ἔχουσ με πάντοθεν γεγραμμένῳ.

φ. 46α. "η'. Τοῦ ἁγίου Γαμβίου τοῦ ἀναφοδίου, ἥτις ἀγγελοῦ τοῦ Μουστεινίου"

Αἰδοῖμα γρη γάθη με θησαυρὸς μίγμυ,
ἀδελφὸς Γαμβίος ἐν τοῦ κυρίου.

"θ'. Τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, ἥτις ἀγγελοῦ τοῦ τρῶμα"

Ἀντωνίος σὺν τὴν ἱρημον ἠγάσσα
τὴν δ' ἐν Ζαυωνδῶν τῇ πάλιν οἰκῆ μίσοσ.

- ε. 'Ιου αγίου Γεωργίου, ηλις χιγελαι του Μωτρούτρου."
 Μη μοι Γεωργίσι το δαυμασίς,
 χιδη γινοίτο σκόλος ου νέως οδός.
- " ια. ' Της αναγιας της Πλουουσιανής, ηλις χιγελαι του Κρηκου "
- Κρηκωυ δσοι σιφροδε της σωτηρίας
 εμωυ (υ. ημωυ) γιμασε την προφανη αιτιαν.
- " ιβ. ' Του αγίου Ανδριου, ηλις χιγελαι του Αβουρη "
- Τον Βησσαϊδα αγρου, ος γιγανει,
 ελω, ορατω ηδα οϊμος Ανδριου.
- " ιγ. ' Του αγίου Κεφαρου, ηλις χιγελαι του Κεφαρου "
- ' Ηταυδα παριν ιουιν η Βηθανια,
 εσδον γαρ εγρου η του Κεφαρου.
- " ιδ. ' Του αγίου Βασιλειου, ηλις χιγελαι ανω "
- Αυοιν ταοιν οσιν, Βασιλειε, κρωματιαρ,
 ανωδω ουλος εδελαι εχρωριε.
- " ιε. ' Του αγιου Βασιλειου, ηλις χιγελαι του Βασιλειου "
- Καρωδω ουλος της διαφωρ δειου,
 χαμωστωε αγρω τη Λαμυρδίου ωχη.
- " ις. ' Της κυριας Νικασηνης, ηλις χιγελαι του Βιττουρη "
- 9.466. Προς Νικασηνη η Λαμυρδου η ωχη,
 Χριστου ωρομοι την Λειμ μεμουρην.
- " ιζ. ' Της κυριας Φανερωμην, ηλις χιγελαι του Ιαδελου "
- Ου κρωδω ουλος της ωφανερωμην
 ο φωλαγαμωη η οκταομιοσ οδμοσ.
- " ιη. ' Του Προδρομου, ηλις χιγελαι του Αεθουδου "
- Τον του Αεθου κωρνω η φωτοσ γυκνω,
 ομωρον προηδω, ομωμοσ θζιωει οδρη.
- " ιδ. ' Της αγιας Μαρην, ηλις χιγελαι του Κουκουρα "
- Πανωρωμην το κωρποσ ην της Μαρηνε,
 ωανωρωμην η οϊμοσ ιουε Μαρηνε.
- " ιε. ' Του αγίου Κηου. χιγελαι δε η αυτη του Ιαδελου "
- Το Κηου κωρνωσων ερωμα σοι τοδε,
 εη ουρανουσ αναγον ερωτησ φηλουσ.
- " ιεα. ' Του αγίου Αποστολου Παυλου, ηλις χιγελαι του Μωροφου "

φ. 476. "λβ." Του αγίου Γεωργίου, ηλις κατέλατι τής Τριφωρίας, ηλοιζα Κυπρια-
της, εν η αι μοι άφουσαι."

Της οχδοής άντεπυς άμωυος (υ. άνπυος) αήεις,
αισηρ φαντος ιυλοσ άνωμιας.

"λγ." Της άταξηφως, ηλις κατέλατι του Πορμεκου."

Ου λοίλο κεινο τω ελαειν ισυ όρος,
τυπος δ' αηηδισατος ω εσο σιούσε.

"λδ." Της οδηηρίας, ηλις κατέλατι αυδνηκωσ."

Αρειν οση ισρ αν παρμεύοις βασιν,
σπος την οδηον μη βραδυτιν τον δρομον.

"λε." Της ευαγγελιστριας, ηλις κατέλατι του Αβουρη."

Ευαγγελιστου μηροσαρδενου κωρις
ο καισ αυλο την πανηγηριν αζει.

"λς." Του αγιων Αωσοσών Πέτρου κ Παύλου, κατέλατι δε αυτω
Ουρανοσ ευρον Αχας, υς εχει φωδος, [τω αυδηφωσ "

εμμηπισαν Πέτροσ δε κ Παυλοσ δεχοσ.
εμμηπισαν Πέτροσ δε κ Παυλοσ δεχοσ.

"λδ." Της αγιασ Παρασκευησ, κ αυτη τω αυδηφωσ"

εσουλόν ωδε σασ παρμευωφωσ,
φυκην μαδαριαν κη τουσ πατοιμιασ.

"λε." Της Παναγιασ, ηλις κατέλατι του Τσουρουφλη."

Καυλωδα σωμιν οίμοσ αηοσ Παρδενου,
ισοσι δε ταιυησ, μηδ' εριστατε πηιον.

"λδ." Του αγιοσ Ιωαννου του αποστολικοσ κ ευαγγελιστου ηλις κατέ-
λατι του Πατεριωκη, ηλοι εν τωσ τήσοδ Παλμοσ"

Ααηη κσ Παλμοσ εσοι η Ιακωνδυιν,
τωσ σω καταμουσσα βροτιν, τρισμαίσαρ.

φ. 48α. "με." Του αγίου Νικολάου, ηλις κατέλατι του Γερότοσ"

Ει κ φωμ τά ιωαπα ηηροισμεν χροσν
τηρησ υπερθεν αρετη ιωαπησ μιντε

"μα." Του αγίου Νικολάου, ηλις κατέλατι του μόχου κατέλατι κ
τωσ σω ταιυ φοιτησασ πυφρανδον μαζα,

εργατα ιωαηιν, Νικολάσε, δαυριάτε.
αυτη εν αυδηφωσ

"μβ." Του αγιων παντων, κ αυτη τω αυδηφωσ"

Τοισ αγιοισ ασασιν, εν οδμοσ ισυλοσ,
κωσ ηη ταιον Ιηωχε Ιακωνδοσ μιναν.

"μζ' Του Πανουργάτορος· καρτέλαι κ' αὐτῆ τῶ ἀδελφῶν."
 Πάντων ὁ κρατεῖ χερὶ παντοδυνάμω,
 ποσῶν κρατεῖν με χάριν ἀλόγων (κ' ἀλόγου) δίδου.

"μδ' Του ἁγίου Νικολάου, καρτέλαι δὲ αὐτῆ τῶ ξένων, ἐν ἧ κ' ἡ κοινότη."
 Βαρὸς ξένοις ἄσπασε χώρος τυχεῶν,
 κερῶν γὰρ οἶδα τοὶ φερόμενα τοῖς ξένοις.

"με' Του ἁγίου Γεωργίου τοῦ θαυματουργοῦ, ἥτις ἐπέστη τρωσὶ ἐνόσῳ
 ἀδελφῶν, διὰ τὸ δαῦμα, ὃ ἐπέδειξατο, ῥυσάμενος τῆν πόλιν με λυόμεν."
 Γεωργίου κ' οἶα τῶν σοῖ ποχίς
 ἀνατίθει με ξένος σωτηρίας.

φ. 488. "μς' Του ἁγίου Θεμελίου, ἥτις ἱέρα καρτέλαι τοῦ κοχλά."
 Ὁδμή κ' αὐτῆ; φέρων ἰσθ' ἰση, φῦσε,
 κῦρος δὲ τοῦτο; φέρωνος Θεμελίου.

"μζ' Του ἁγίου Ἐλευθερίου"
 Ἐ' δ' αὖ Ἐλευθερίου ἱπταυδοῖ μῆλας;
 Ἐλευθερίαν δεῖνυσι κερῶν τῆν πόλιν.

"μη' Τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, ἥτις ἀγλαὶ τοῦ φρατερονῆ."
 Ἔμοι τερῶλαι εὐαὶ ἡ θαυμασία,
 κ' χρυσολιπίτης τῶ σοφῶν ἀναργύρων.

"μδ' Τῆς ἁγίας Αἰμασπίνης (κ' ἑστακρίξ) ἥτις καρτέλαι τοῦ ἱπταυδοῦ,
 Αἰμασπίνης φέρωνος τῆς παροσόφου,
 κερῶν μῆλα σίφουε κ' Λαυονδίοις.

"νε' Του ἁγίου Σπυρίδουτος, ἥτις καρτέλαι τοῦ Λεγάτορος, ἥτοι τοῦ ἔργου
 Παῖλα Σπυρίδου κερῶν ἦν τοῖς Κυπρίοις, φάρσ."
 κ' τῶν φαίασι δαῦμα κ' Λαυονδίοις.

"να' Τῆς Κυρίας τῶν ἁγίων, ἥτις ἀγλαὶ τοῦ πασῶ Λαυονδίου."
 Ἰτῆ ἀγγεῶν τερῶν τῶν ἑσπέρων.
 κ' κερῶν τοῦτον σε ἑσπέρων εἶσεν.

"νεβ' Τῆς ἁγίας Βριάνος τῶν ἀδελφῶν."
 Πᾶν πιστός ἀτραφθετῆ κερῶν ἡγίοις,
 κ' κερῶν σοφῶν κ' μετὰ δεαρχίας.

"νεγ' Του ἁγίου Ἰωάννη τοῦ χρυσοστόμου, ἥτις ἀγλαὶ τοῦ τερῶν
 εἶ με χρυσῶ ἑσπέρων ἑσπέρων κερῶν
 ἐν κῶνδα χρυσοῦ ῥύουσι (κ' ῥήουσι) ἀφθονοστάτη (κ' ἰε).

"ξδ. Τού ἁγίου Μάρκου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, ἐλπίφορον, ἦλοι ἀγοράν".

Εἴ τις μεθεὶ ἔροιτο, ἡδὲ Μάρκου δῆμος;
τὴν χεῖρα τίνας, ἀγοράν οἱ δευνύω.

"ξε. Τῆς πάντα Μαρίας, ἦλοι τῆς ἁγίας Μαρίας παπασίον ἡ ἀγία Ἰριάει
Μαρία πάντων ἀγιωτέρ' ἁγίων
ἅγιον ἡ βουῖσα τὸν τῶν ἁγίων.

"ξς. Τοῦ σαυλ' φραγίσιου, ἦλοι τοῦ ἁγίου φραγγίσου, ἐλπί καίφορον".

Τῆς Παλῶν τῆς θραυτός οὐλος τυχεάνε,
μοίρας ἁγίων τῶν ἰσάρ' αὐτοῖς οὐ κἄνω.

φ. 50α. "ξζ. Τῆς ἰουσιωτῆς τῶν Παλῶν, ἐλπί καίφορον".

ἰουσιωτῆν μοι ἴνδὲ ἔβασαν τυχεάνε
τῆς τῶν Λυκίων τῆς ἰουσιωτῆς.

"ξη. Τῆς πάντα Ἰουστίνας, ἦλοι τῆς ἁγίας Ἰουστίνας".

Ἰουστίναν μάρτυρα τὴν πάρε νόε,
ταῖς παλῶν καλῆτος ἀγίας παρδένου.

"ξδ. Τῆς ἁγίας Βαρθάρας".

Βαρθάρα κέσθω ἔρμα τῆς σιχορχίας
δουρμῆν πάρε με ἔξ ἀρρωστίας.

Τορπις (ιδε Ν.Ε.Υ. Τόμ 4 σ. 26

Βουρς. καρ. 66 σ. 255. "Παίψη

κρότ. προδαιονε του Τορπις εν τω

τω Οταδίου τῆν ἀρει ορθογραφίῃ ἀει

στικῶν ὠφειζῶν. Ν.Ε.Υ. Λαμῶν τ. 1806

Περὶ τῶν εἰς τὴν Παναγιῆ ἰδ. σ. Τόμ 4 σ. 104

τοροπὶν οὐγγαίῃ ἐν ἀστυλῶν ^{ἠδ. κρηνογ. τ. 725}

Ρουμῶν (documente usw.) καὶ κρηνογ.

Επιστολαί. Τόμ. 10. σ. 301, 307, 19, 490

3.1 Υπόμνημα πρὸς τὴν φιλοσοφικὴν Σχολήν περὶ τοῦ ἔργου
"Ἑλληνισμὸς ἢ Χριστιανισμὸς μετὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας,
Ἡ συνειδητικὴ, τὸ ἐνόητον πρόβλημα τοῦ Μακεδονικοῦ
Ἑλληνισμοῦ. ἀθῆναι 1944"

τῶν σπουδαιοτάτων μαθηθημάτων τοῦ Μακεδονικοῦ
Ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ εἰσαγωγῇ εἶναι ἡ ὁδοποίησις τοῦ εὐαγγελίου
διὰ τὴν διαδόσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τοῦ
πολιτισμοῦ, καὶ συναδέλφους τοῦ ἀρχαίου ἑλλ. κώ-
σμου μετὰ τοῦ χριστιανισμοῦ. οὕτως ὡς νόμισεν ἡ θεία
πρόνοια, ὥστε οὐκ ἔμελλεν νὰ μὴ ἐκλιψῇ τὸ ἑλληνικὸν πνεύ-
μα, ἀλλὰ καὶ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἐπιπράττον τῆς
νείας παγκοσμίου ἐρηκτικῆς καὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς
κραταιοτέρας αὐτοκρατορίας. τὸ γεγονός τοῦτο, ὅπερ
ἀποτελεῖ τὸ ἐνόητον πρόβλημα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ
τὴν αἰδίων ὁδόν τῆς ἑλληνικῆς πνευματικῆς, δυστυχῶς
δὲν εἶχε ἐξαρθῆ ὁρίτως, οὐδὲν σύγγραμμα ἀξίου λό-
γου γινώσκω περὶ τούτου. ὁ ἀείμνητος Παναγιώτης Πουλάς
πρῶτος ἐπέστησε τὸν νουν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἐπιγράψας
τὸ Ἡ' βιβλίον τοῦ Β' τόμου τῆς ἱστορίας του χαρακτηριστι-
κῶς "Χριστιανισμὸς Ἑλληνισμὸς", καὶ ἐξείρας τὸ μισ-
τοῦργημα ἔγραψε: "καὶ ὁμοῦ οἱ ἱστορικοὶ διάξιωσαν
τες νὰ συναρμόσωσι τὴν καθ' ἑαυτῶν Ἑλλάδα μετὰ τῆς
ἀρχαίας ἀπεσιώπησαν τὰ ματ' αὐτῶν, ὅπως εἶχεν σιω-
πήσει καὶ μετὰ τὸν Μακεδονικὸν Ἑλληνισμόν,"· ἀλλ' ὅτι
τῆς Ἑλλάδος ἱστορικός δὲν ἦτο μόνον Ἕλληνας πατριώτης, ἀλλὰ
καὶ εὐσεβὴς χριστιανός, ὅταν γράφῃ "αἰὼν τοῦ χριστιανι-
σμοῦ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν ἠθέλην ἐπιπλεῖσαι εἰς τὴν κατα-
κλιτικὴν, εἰς τὴν καταπονετικὴν ἑπὶ ὅλοις τῆς ἀρχαίας
καὶ κώσμου", ἀλλ' οἱ παρῶντες τῶν ἑλλήνων, οἱ τῶσδε ῥα
θύμῳ διακείμενοι εἰς τὸ κεφαλαῖον τοῦτο σημεῖον τῆς
ἱστορίας, δὲν διήγνωσαν οὐδέ τοῦτο, οὐ εἰς τὸ χριστιανισμῷ

διωθή το πλῆθος μέρες τῶν ἡθῶν καὶ ἔθιμον καὶ πολλά
στοιχεῖα τῆς ἀρχαίας ἑρπικείας διεισδύσαντα εἶσθαι οὐκ ἔστι
εἰς τὸ διάκοσμον τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἂν εὖ τις διέγνωσαν, δὲν
τὸ εὐαγγέλιον ἔργον. εἶναι τὸσα τὰ ἐπίσημα τὰτα στοιχεῖα
καὶ δὴ εἰς τὴν φιλοσοφικὴν ἀνάπτυξιν τῆς διδασκαλίας τῆς
εὐαγγελίου καὶ διακόσμου τῶν δογμάτων, ὥστε οὐκ ἂν εἶ
λόγος οἱ ὀρθολογισαὶ θεολόγοι τῆς Γερμανίας ἀπὸ τοῦ Μασάου
μέχρι τοῦ Χάρνακ καὶ μέχρι θυόμης τῆς σήμερον (βλ.
Ιωάν. Λεοπόλδω, "ὁ ἰησοῦς εὐχέσει πρὸς τοὺς Ἕλληνας καὶ
Ἰουδαίους, Λειψία 1941 (Γερμανιστί) σ. 203-232) διισχυρίστη
σαν ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν δὲν ἔχομεν πλέον τὴν διδασκαλίαν
τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ τὸν ἐξελληνισθέντα χριστιανισμόν, διότι οἱ
πατέρες καὶ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς ἦσαν Ἕλληνες καὶ
εἰσηγάγον τὰς ἀρχὰς τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας εἰς τὸν χριστι
ανισμόν. οὕτω καὶ ἀρριπτεῖται τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν τρόπον ὥστ
αὐτὸ νὰ θεωρῶται οἱ Ἕλληνες ἄξιοι ἐμπροσθέντος, εἰσηγῶνται
πρὸ τοῦ κριτηρίου, διότι ἐνόθεωσαν καὶ πατέρας τῆς
διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. διὸ καὶ διαμαρτυροῦμενοι ἀγωνί
ζονται νὰ ἀποκαθάρωσι τὴν ἐκκλησίαν εἰς τοὺς πρώτους χρι
στιανικούς χρόνους. ἀδυνατοῦσιν ὅμως μεγάλως τὸν ἑλληνισμό
καὶ αἴτια ἀδυνατοῦσιν αὐτοὺς, ὡς εἰς ἀποδείξωμεν.

Καὶ ἄλλος λόγος ἐκίνησε τὸν κάλαμον ἡμῶν εἰς τὸ θέμα τῶ
ν. εἰς τὸ ρῶμα τῶν νέων ἀλλοκότων ἰδεῶν, παρεσύρθη φῶ! κα
μεγάλη τῆς ἐλλάδος μερίς καὶ ἐξεδήλωσε μάλιστα αἰλὰς
κατὰ τὸ πλεόν ἄγριον καὶ βάρβαρον τρόπον. οἱ ὀργασταὶ κα
ὀπαδοὶ τῶν ἰδεῶν τούτων βάλλονσι κατὰ τῆς πατρὶδος καὶ ἑρ
πικείας μετὰ τὸς ἀπεριγράπτου. καὶ ὅμως ἀμφότερα ἀπ
τελοῦσι τὸν παλλαδίον μιας, καὶ δὴ πέρυχαις δι' ἡμῶν ὁ Ἕλλη
ἀνυψώθη εἰς περιωπὴν καὶ κατέλαβεν εἰς τὴν ἱστορίαν ἐξέχω
σαν θέσιν καὶ ἡ φιλοπατρία καὶ ἡ ἐδραίωσις τοῦ χριστια
νισμοῦ ὀφείλουσι εἰς τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν καὶ εἰς τὰς
πρασιπόρους Ἕλληνας, χάρις αἰθῶν, ἔχουσιν ποιοτικὰς αἰτιά
ων, καὶ αὐτὰ ἀποτελοῦσι τὸ ἀφθιτον μεγαλεῖον τῆς ἑλλ
δος. ἀνὼ αἰθῶν ἡ μιμροσκοπικὴ αὐτῆ χώρα θα εἰσβυνε

υ όντως καμύς εφημεύθη εν τούτω τό Πυλάργουον "τέλος υδύσσης α-
 ρετής φιλία υένωσις". άχ' ή εσαφή συνευεσθη εσωτερικώς, κυρίως ή κοπρεσθη,
 οι έν την άρρασίην ταύτην άρμονίαν ή ουμβίωσιν κορυπσοσσεύσσης
 πολλα εύρισκόντα τά κείνα εν τούτοις έλληνας φιλοσοφους ή διεκήρυττε
 "ού ουκ άλλύτρεα τά Πλάτωνος διδάγματα του χριστού" ώσπερ εδύ-
 τα των άλλων. ένασιος γαρ τις άπο μέρους του σαρματικου δειου
 λόγου τό συγγενίς κακή όρων έφδύξατο" (Ιουστίνος, φιλοσοφος).

ο υφρηζίνης φρονεί, όη ή φιλοσοφία έσώθη τοις έλλησι διαδότη ή υούσα υ-
 ιοβάδρα της κατá χριστήν φιλοσοφίας. Κόντως είναι άξιον θαυμα-
 σμού να δέσση τις τον Σωκράτην προάγγελονία εν τους άδηναιους έν
 έλευσίη του Σωτήρος, τον δέ Πλάτωνα διαλεχόμενον περί άγ. τριάδος
 σοφητύσσης περί τήσιν αράσσησιν του χριστού, ή γραφονία προς έρριςταν " ή τον των κέντων δσον ηγεμόνα
 των τε όντων ή των μελλόντων, του τε ηγεμόνος ή αιτίου πατέρα ή
 κύριον έσομνύνας, έν, άν όντως φιλοσοφώμεν, εδόμεθα πάντες
 ή δυναμιν ανδρώσων υδαμιάνων" ήλο αιφνιδίον αστραυδισιον θείας ή
 φως αγνώστου ή άπορρητου σοφίας τό περιλάμψαν τους όρό χριστού σφ-
 φούη, αι δέ καρδαι της καρδίας αϊών ή τα νόσημα κιντρα υώ άορά-
 του ηχηδύσσαι κειρός ανήχησαν τονους ζένους ή μυστηριώδεις δεχο-
 γηικες αρμονίας. ήτο ωσφοδιή της θείας σοφίας εσφοίλους: μωσση-
 ριώς ήροσάναπρους εν υένου, έν έμελλε να αναμύχη ή ανδρωσά-
 της προς τον ενανδρωσάναπρον δσον της ερήνης ή της αγάπης, τον
 ωροσφοίβαζεν ή εδνηική έλλας. Δικαιώς άρα υιοσκητύθησαν οι έλλη-
 νες φιλοσοφοι προ χριστού χριστιανοί ή αρούφομοι του χριστιανισμύ.

έν της τοιαύτης συναφείας, ή οικιόζεντος, ωσφαχδύσσης τενύς της
 σοφών της Γερμανίας ανδρωσάναπρον, ή ηη έδύσσης τό λήχων πορ Ιουστίνου
 "όσα γάρ καμύς αϊε έφδύξαντο ή εύρον οι φιλοσοφήσαντες ή τομο-
 δεύθησαντες κατá λόγον μέρος εύρέσση ή διευρίας εσλί ωοιτηδέντα
 αύλοις" ουδέ την ενέρζσην δεχόμενοι του "σαρματικου λόγου",
 δι' ου τά μεγάλα πνεύματα εντόπηδέντα υώσ της θείας ωροσφοίς διε-
 γνωσαν ή ωροσφοίς τας υψίστας αγήδεις. οι έλληνες χριστιανοί
 φιλοσοφοι, οι ασοσφοικησάναπροι, αύλοι οι έρμηνευται του ευαγγε-
 λίου ενδύσαν την καθάρην του Ιησού διδασκαλίαν, ή ενεφανισθη
 κατá τον Α' αϊώνα, αϊοθήματα, δευοδαιμονια δια ωσφοί του
 χρόνου έρριζωμέναι, γαρύαι, έρωτηγούσαι μετεβιβάσθησαν εν
 την νέαν θρησκείαν, διαμεορφώδύσαν εν' του νεοσφαρευτισμού.
 αδύη εμφανίζετα ωςδον δημιούργητα ή ελληνικόν εντος χριστι-
 ανικου ωρεβήμασσης, ο κύριον είναι υδωλογαρυκος, ή το κε-
 άυρος μέσιον χριστιανισμύ (χάρνακ), παρασηωρεζετα τενύς
 ή ωροσφοίς της αιόζησσης ήδη του κλημίντος ή υφρηζίνης

τελείως ἐν τῷ προσώπῳ τῆς γῆς. Ἡ ἑλλάς δὲ εἶναι ἀριθμῶς,
 εἶναι πνεῦμα καὶ αὐτὸ προσπαθεῖμεν νὰ ἀποδείξωμεν ἐν τῇ
 παρόντι ἔργῳ καὶ νὰ ἀνασυνδέσωμεν τὴν νεότητα πρὸς τὰ
 τιμαλφῆ ταῦτα ἰδανικὰ καὶ οὕτω νὰ δυναθῶμεν ν' αἰποτρέψω-
 μεν αὐτὴν ἐν τῆς σκολιοῦ ὁδοῦ. Ἡ πατρίς εἶναι ἱερά, εἶναι ἡ
 κλεινὴ γενέτειρά μας, δεῦθ' αὖτὴν ἀξιομαρτυροῦμεν, δεῦθ' αὖτὴν
 προδώσωμεν. ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἡ οὐκ οὐκ μαλυμμένη
 θρησκεία, εἶναι ἡ ἱερά τῶν πατέρων κληρονομία καὶ
 δημιουργήματα ἀνόχρημα ἑλληνικόν. αὐτὴ δὲ οὐ μόνον
 ἔδω, ἀλλὰ καὶ πέραν τοῦ νόμιμου τοῦτο ἔργαται ἡμῶν ἐν
 εὐτυχίαν, λοιπὸν θά τὴν ἀπαρνηθῶμεν; τὸ σύγγραμμα
 οἱ αὐτῶς τοὺς λόγους πατρ' ἀρχαῖς ἀντετάχθη ἀδ' ἡμερικη-
 ρίος λόγος χάριν τῶν φοιτητῶν, καὶ ἐπειδὴ ἐν αἰα τῶν περ-
 σιᾶσιν δὲ ἐξεφωνήθη, ἐδιδάχθη ἀπὸ τῆς ἑδρας κατὰ τὸ
 1943-1944 εἰς σειράν μαθημάτων ὅτε καὶ ἐπιξεργασθῆναι
 πᾶσιν αὐτοῖς ἔλαβε τὴν ἐντασὴν ὁμοῦδος τόμον ἐν 400 περι-
 πλοῦ σελίδων.

Ἡ ἐκτίπωση ἀπὸ αὐτῶν ἐκατοσίων καὶ ἐφ' ἑξῆς σελίδων διεκό-
 πη τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944 ἔνεκα τῆς συλλήψεως μου ὑπὸ
 τῶν ἑλασιτῶν καὶ τῆς δυνῆς περιπετείας. Ἐπειδὴ τότε ἤμην
 κλιτήρης πάσων ἐν στρατιᾷ ἐλευθερίας καὶ ὑπέσχοτο, οὐ
 θά μὲ μεταφέρωσιν εἰς ἰατρικόν, ἔλαβον καὶ τὰ χερσὶν
 φά μου διὰ νὰ δύναμαι νὰ συνεχίσω τὴν ἐκτίπωση, ὅπως
 καὶ τὸν Α' τόμον τῆς ἱστορίας τῶν ἀλεξανδρινῶν χρόνων
 ἀμφότερα τὰ ἔργα ἀπώλεσθησαν! καὶ μεθ' ὅλην τὴν
 γενναίαν προσπάθειαν καὶ δημοσίευσον εἰς τὸν ἑπόμενον
 δὲ εὐρέθησαν. Ἐμὴνα ἀπαρηγόρητος, δίοτι ἀπὸ 30 ετίας καὶ
 πλέον ἠτοίμαζον τὴν ἔργασίαν αὐτὴν καὶ διὰ τοῦτο ἀπορη-
 τικῶς συνέταξα τὴν ὑπὸ ἐκτίπωση "Ὀμηρικὴν τρα-
 γωδίαν" εἰς δύο τόμους, ἐν οἷς ἐκτός τῶν παθημάτων μου συ-
 ντηρῶ ὑπὲρ τῶν ἰδανικῶν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ ἀναφέ-
 ρω ὅλα τὰ ἐξωφρενικὰ αἰριστῆρα κηρύγματα καὶ προ-

σπαθῶν ἀνακαλύψω τὰς ρίζας καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀλκυονίδου
 τούτου φαινομένου. ἀπὸ πέρυσιν ὅμως μὲ ἀπασχόλησι τὴν
 ἐθνικὸν ζήτημα τῆς βορείου ἠπείρου, κληθείς ὑπὸ τοῦ ἴππυ
 μίου τῶν ἐξωτερικῶν παύσων δριμυτάτης διαμαρτυρίας
 μου, ὑπεχρέωθην νὰ συντάξω πραγματείαν εἰδικὴν διὰ τὸ
 ἐπιμαχικὸν ζήτημα, ὅθεν ἐνῶ ἡτοιμαζόμην νὰ συνεχίσω τὸ
 ἀπολοσθέν μέρος τοῦ βιβλίου μου ἀπροσδοκῆτως εἰδοποι
 ἤθην παρὰ τοῦ γραμματικῆς τῆς σχολῆς, ὅτι ἐδημοσιεύθη
 τὸ διάταγμα, καὶ πρέπει ἀπὸς τριῶν ἡμερῶν νὰ υποβάλω
 τὸ ὑπόμνημα. εἶχον τὴν ιδέαν ὅτι συντάξω τὴν συστατικὴν
 καὶ πράξει 60, δὲν ὑπεχρεώμην εἰς τοῦτο, μὴ γνωρίζων ὅτι
 ἐν ἧς μεταξὺ ἐξεδόθη νόμος, ὅσους παρὰ τὴν γνώμην τοῦ γρα
 μματικῆς κ' ἠλία ἀνατρέπει τὴν συστατικὴν πράξιν. ἐνκο
 ρούδι διὰ τὴν χρόνον βραχύτητα τοῦ μὲν ἐκτελεσθέντος
 μέρος δὲν ἔχω παρὸν νὰ μάρω ἀνάγνωσι καὶ διὰ τὴν
 παράλειψιν ταύτην ἐπιμαλοῦμαι τὴν ἐπιείκειαν τῆς
 σχολῆς νὰ ἀρμεσθῆ εἰς μόνην τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἰσφα
 λαίων

παρ' ὅλας τὰς ἀντιρροήσας, τὸ βέβαιον εἶναι ἡ οὐσία τοῦ χριστιανισμοῦ δὲν με-
τεβλήθη, ἴσως ἐπὶ τὴν τοῦ δόγματος κατανοήσιν ἐξηγήσῃ ὑπερὸν ὅσον
φιλοσοφικῶς, ἀλλ' αἱ ἀρχαὶ δὲν ἐκπρεπέσθησαν ὑπὸ τῆς ἐιδωλολατρίας,
ἢ ἢ ἀπὸ ἰσχυροῦ δὲν εἶχε θεῖον ἐν τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων. Ἐπι-
βλέψας οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπολογηταὶ ἦσαν οἱ ἐπισημνισθέντες ὑπερφαν-
χισαντες αὐτὴν, ἡ ἐκείνη μέχρι τέλους σχεδὸν ἡμεῖς βύζαντι. ἀπὸ οὗ τοῦ
ὀνόματι Ἕλλην ἀπέβη ἐκνήκυστον τοῦ εἰδωλολάτρου. οἱ Ἰουδαῖοι, ἀπὸ
στενωτικῆς ὁδὸς ἔχον τὴν ἀληθῆ γνῶσιν, ἐπειδὴ ἐξήλθον ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ
καὶ συνέψωσαν ἐπὶ τῆς ἐκφ. φιλοσοφίας ἡ δρησιτικῆς τὸν χριστιανι-
σμόν, ἐπισηματίσθησαν ἐν αἰρετικοῖς ἡ πεπληκηνισμένοι, αὐτοὶ δὲ Παῦ-
λος ἐκφασολίζε τὴν ἐκφ. σοφίαν θεωρῶν αὐτὴν μωρία, οἱ δὲ ἐκφ. σοφ-
φοὶ Ἕλληνας ἡ μέχρι τῶν βύζαντι χρόνον ἀποκηρύσσονται (πρὸς τὸ καί-
ρα φιλοσόφους ἀσέβους δεικνύουσα, ἡ τῶν ἀθηναίων τὰς προκλα-
διασεύσας). ὑπὸ τὸ αὐθιχὸν αὐτὸ πνεῦμα ἐκφ. σοφίας ὁ χριστι-
ανισμὸς διότι τῆ ἀρχαιοτάτῃ ἐκκλήσει οὐδὲν ἀδαρολατρίαν ἔχον
ἔχοντων κατὰ τὴν ἐκφ. σοφίαν αὐτοῦ τοῦ χριστιανισμοῦ ὅστις ἐκφ. σοφίας
"ἡ κατὰ τοῦ ἐκκλήσιου γίνεσθαι εἶναι τὸ μέγα κατὰ τὸν νόμον τῆς ἀνατ-
ἐκκλήσιου, δι' ἣν εἶπε ἡ ἐκφ. σοφία" τοῦ θωμά τοῦ "καὶ Ἰουδα-
οὺς ἐκκλήσιον" ἡ ἔχον Ἕλληνας χαρακτῆρα ἡ ἰδέας τοῦ ἐκκλήσιου
φιλικῆς ἡ τοῦ στωικῆς ἐκκλήσιου ἀποκηρύσσονται ἑνωσῆς. τοῖς ἰδια-
ζόντα τοῦ χριστιανισμοῦ χαρακτῆρα, ὅστις κατὰ τὸν νόμον νὰ διακει-
τῆ ἀνεκπρεπέσθη ἐκ τῆς συγχρόνου διαποικίλων, ἐξήλθον διότι οἱ
πατέρες τῆς ἐκκλήσιου, εἶναι ἡ γὰρ ἐξ ἀποκλήσιου ἡ ἐκφ. σοφίας
α. "οὔτε ἐκκλήσιος ἢ οὔτε Ἰουδαίου, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡ ἀληθῆ
διεσοφία" (Εὐσεβίος), ὁ δὲ Θεοδώριτος, ὅστις ἀνεκπρεπέσθη νὰ
κοδέσθη "τὴν ἐκκλήσιον ἀληθῆ ἡ ἐκφ. σοφίας" γὰρ
τὸ κῆρυξον ἀσφία τῆς ἐκφ. εἰδωλολατρίας: "τοὺς γὰρ οὐκ εἶδον νεκρῶς
ὁ δεσποτὴ ἀνέκπρεπέσθη τοῖς ἡμετέροις θεοῖς, ἡ τοὺς μὲν φρούδους ἀπέδει-
ξε, τοῖσι δὲ τὸ οὐκ εἶδον ἀπένευμε θεοῖς". φρονεῖ ὁ ἀρμόσιος κατὰ
δείχθη ὁ οὐκ εἶδον ἡ κατὰ τῶν Ἑλλήνων πατέρων ἡ διδασκαλίαν τῆς ἐκ-
κλήσιου, ὅτι ἐνόθευσαν τὸν χριστιανισμόν ἡ ἀσφ. σοφίας στοιχεῖα τῆς
ἀρχαίας αὐτῆς δόξης, εἰδωλολατρίας, ἀλλ' αἱ δὲ νὰ ἀποκηρύσσονται
ἡ διὰ τὰ φιλοσοφικά, ὅτι ἡ Ἰουδαῖα, ἔλαβον μὲν λέξιν ἡ φῶν οὐ-
χι ὄρη ἡ τὰς ἰδέας, τὸν νόμον ἡ ἐν τῇ δόξῃ ἀποκλήσιου γὰρ
ἐκκλήσιου, ὅτι ἀνεκπρεπέσθη ἡ ἐκκλήσιου ἀρχαία Ἕλλητικὴ τέχνη, ἢ ἡ ἰδέας
ἐκκλήσιου τὰ στοιχεῖα ἐκ τῆς ἀνατ. γαλῶν, ἀλλ' αἱ μετακλήσθησαν αὐτὰ
κατὰ τὸν νόμον, ὅτι οὐδὲ νὰ ἀποκηρύσσονται τὸ ξένον, εἶναι τοιαύτη ἡ

κερός ούτως κρισμάνηκος η ελληνικού πολιτισμού. Κατάλοι χάρνακ
 ούτως είναι ο τελευταίος διαστροφικός επιπορευτικός τῆς ὀρθολογιστικῆς, ὁ
 λη ἡ ἐκτελεστικὴ τῆς δογματικῆς τοῦ κρισμάνηκος ἀπὸ τῶν εἰρη-
 ἀνέκτου τοῦ ἐπι πνεύματος, ἐποπτικῆς τῆς ἐπι φιλοσοφίας ἐν τῷ κρι-
 σμάνηκος. ἡ δὲ θεολογία τοῦ Παύλου γεννηθεῖσα ἐν τῷ ἱεροῦ
 Δαμασκῶν ὄραματι κατέστησε ἴδιον ἀναλαμπῶσα τὰ ἐλληνικά
 ταῦτα δογματα. αὐτὴ ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξωτερικῶς εἶναι τόφουσιον
 ὁροῖον τῆς ἐσωστῆς τοῦ ἡδὴ διαμορφωμένου κρισμάνηκος τῆς ἀναστῆ
 ὁρῶς τοῦ κρισμάνηκος. κέρυγμα αὐτοῦ δὲ τοῦ Γ-ς' δεμορφωθῆ
 ἡ φυσικὴ ὁρῶσιμα. Πρὸς ριζοσπάστῃς ὑποῆρξεν ὁ Μακάριος.
 ὁ κρισμάνηκος λέγει, εἶναι ὁμηρικῆς φιλοσοφία τῆς ἀλεξάνδρι-
 νῆς κρόνῃς ηὐ ζουδαϊκῆς θεολογίας, ὁμηρικῆς τῆς ἐπι πνεύμα-
 τος. Δὲν εἶναι μὲν βέβαιον ἂν ὑποῆρξεν ὁ Χριστὸς ηὐ ὁ Παῦλος
 τὰ ἔργα αὐτῶν εἶναι μετὰ ἀλλήλους. ὁ κρισμάνηκος κατέστη
 κὰρ ἀπορρευσθῆν ἐν τῷ ἀπὸ ἀπὸ πλοσευδῶν ηὐ φιλικῆς φιλοσοφίας
 ὁρῶσιμας. ἡ ὁ Βεντλάντ δεχεται δύο ῥεύματα, τὸν ἐλληνισ-
 τὰ ζουδαϊστικὸν ηὐ τὸν ἐλληνιστικὸν, ἐν τῷ ζουδαϊστικῷ ἀπὸ τῶν
 τῶν τελετουργικῶν μέρους, ἡ ἐν τῷ ἐλληνιστικῷ ἡ κρισμάνηκος.
 ἐν τούτῳ ὁ βαδὸς τερμάνος θεολογίας ἀποβαίνει ἐν τῷ ἐπὶ τῶν
 ἐλληνιστικῶν ἐκτελεστικῶν ἐν σχέσει ὁρῶσιμας τῶν ζουδαϊστικῶν ηὐ τὸν
 ἐλληνιστικῶν. ἔαν ὁ κρισμάνηκος εἶχεν ἑβραϊκὴν καταγωγήν, ἡ
 νάλα τὸ ἔργον, διὰ τὴν δὲ ἀποδέξατο αὐτὸν οἱ ἑβραῖοι, ὁ
 μόνον οἱ Ἕλληνες ηὐ οἱ ἐξελθόντες λαοί; διότι ἀπὸ τῆς
 οὔλα ἦσαν ὁρῶσιμας ἡ ψυχολογικῆς ηὐ διακοπ-
 τικῆς. Πῶς ἡ δύναμις ὁμοιοδελτικῆς ἑβραϊκῆς καὶ ἀποκοπ-
 τικῆς θεοῦ γεννηθεῖσα ὑπὸ γυναικός; ἐνῶ ὁ Ἕλληνας δὲν ἐκχω-
 ζε τὸν θεὸν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁρῶσιμας τοῦ ἡδὴ ἀνθρώ-
 πομορφικῆς. Ἐσχάτως ὁ ποιητὴς Θ. Ζηλίνου ἐγραφε καὶ
 ἐκτελεστικὸν βιβλίον τῆς "Σιβυλλῆς" (γαλλικῆ) ηὐ συμπεραίν-
 ὁκα ἡ ἐπι τῆς ἐιδωρολογικῆς ἐν τούτῳ θεωρεῖται ἡ πα-
εἶναι τὸ θέμα τῆς "εὐαγγελικῆς προκατασκευῆς" τοῦ ἐπι τῶν
 Διαθηκῆς τοῦ κρισμάνηκος. ἀλλὰ μὲν τὰς ἀρχαίας ἐποχάς
 ἀπὸ τῆς ἐν τῷ διαιποδοσίαν τῶν ὁρῶσιμας ἐκτελε-
 τικῆς ἐπὶ τῆς οἰκτικῆς ἐκτελεστικῆς τῆς ἀναστῆ τῶν ἐπὶ τῶν
 ἐν τῷ κρισμάνηκος. ἐπὶ τῆς ἐκτελεστικῆς δὲν ἐκτελεστικῆς ἡ ζωῆς
 ἐκτελεστικῆς πνεύματος ἀναξιοποτικῆς. ὁ κρισμάνηκος δὲν ἐ-
 χεται νὰ μεταβῆ τὸ ἀρχαίον ἡ ὁμοιοδελτικῆς, ἀλλὰ νὰ ἀρῶν τὸν ὁρῶ-
 στικῆς ἡ νὰ δῶσι βέβαιον ἐν τῷ ὁρῶσιμας ἀπὸ τοῦ

μεταίμασιν τῶν ἐκ πνεύματος δύναμις. λαμβάνομεν ἡσασθεῖν
 τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου. ὁ ἄρτος οὗτος, ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν
 δέον νοῦν ἢ τὴν νοδοχρῆσιν ἀλλοθίαν, ἢ ἢ δίοιμουσα δύναμις οὐκ ἔστι
 (λόγος) ἢ οὐκ ἔστι τὸ πᾶν, ἀλλὰ ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν
 ἢ ὁμοιότητα αὐτοῦ ἡσασθεῖν, εἶναι θεός, τὸ δεύτερον τῆς ἀγ. τριάδος, πρῶτον
 ἡσασθεῖν, ἢ ἡσασθεῖν μὲν ὁ ἐμπροσθεν ἀλλοθίαν ἡσασθεῖν "ἢ ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν
 ἡσασθεῖν" ἀλλὰ δὴν ἀλλοθίαν αὐτοῦ ἡσασθεῖν, ἢ ἢ ὁ πᾶν λόγον εἶναι
 εἶ τὸν καθ' ἑαυτὸν τὰ ἡσασθεῖν, ὁ δὲ ἡσασθεῖν τὴν δια
 νόσον, τὸ εἶναι ἡσασθεῖν πνεῦμα, ἢ ἢ χριστοῦ εἶναι ἡσασθεῖν
 δὴ ἢ ἡσασθεῖν ἀναφανήσεται λόγος τὴν τῆς ψυχῆς
 αἰδιότητα βεβαιούμενος" (ἡσασθεῖν), ἢ ἢ ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν
 ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν, εἶναι ἢ ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν
 δύναμις, ἡσασθεῖν τοῦ κόσμου τῶν ἡσασθεῖν, δεύτερος θεός δὲ οὗ ἢ ἡσασθεῖν
 ἡσασθεῖν, ἐκ τοῦ ἀλλοθίαν οἱ ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν, ἀλλοθίαν ἡσασθεῖν
 ἐν χρόνῳ ἡσασθεῖν τοῦ κόσμου, αἱ ἡσασθεῖν, ἢ ἢ ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν
 ἡσασθεῖν, τῆς τοιαύτης ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν
 ἡσασθεῖν ἐκ τοῦ ἡσασθεῖν τῆς ἡσασθεῖν, ἢ ἢ ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν
 δύναται ἢ ἀλλοθίαν ἢ ἡσασθεῖν τοῦ λόγου, ἢ ἢ ἡσασθεῖν ἢ ἡσασθεῖν
 εἶ τὸν χριστιανισμόν;" (ἡσασθεῖν).

Μία τῶν ἡσασθεῖν χριστιαν. χρόνου ἢ τὴν ἡσασθεῖν κατακλι
 εἶναι ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν ἐν τῇ ἡσασθεῖν, ἡσασθεῖν εἶναι ἡσασθεῖν
 τὰ διακρίνηται τὰ χριστιανικά ἀλλοθίαν ἡσασθεῖν οἰοῦμαι, ἢ ἢ
 ἡσασθεῖν ὁ Βιλ' ἀμόβιτς, ἢ ὁ χριστιανισμός ἡσασθεῖν ἢ ὁ ἡσασθεῖν
 ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν τὴν ἡσασθεῖν τὰ ἡσασθεῖν εἶναι ἡσασθεῖν
 τῆς ἡσασθεῖν, ὅστις εἶναι ἢ ἡσασθεῖν ἢ ἡσασθεῖν τῆς ἡσασθεῖν
 ἡσασθεῖν χρόνῳ, ἀναφανήσεται μετὰ τὰ ἡσασθεῖν τοῦ Β' αἰῶνος ἢ ἡσασθεῖν
 ἡσασθεῖν ἀλλοθίαν ἢ ἡσασθεῖν. Κατὰ ἡσασθεῖν ὁ δὲ εἶναι
 εἶναι ἀλλοθίαν ἢ ἀλλοθίαν, ἢ ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν
 τῆς οὐρανίας ἡσασθεῖν, ἀλλοθίαν τὴν ἐπιστήμην, ἡσασθεῖν
 εἶναι πνευματικὸς εἶναι τῆς ἡσασθεῖν, ἡσασθεῖν. Διὰ τὴν ἡσασθεῖν
 ἡσασθεῖν ἀλλοθίαν ὁ ἀλλοθίαν εἶναι τὸν ἡσασθεῖν κόσμον, ἡσασθεῖν διὰ
 ἡσασθεῖν ἢ ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν τὸν θεόν, ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν
 ἡσασθεῖν, ἢ ὅσον ἀλλοθίαν τὸν κόσμον τῶν ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν
 θεόν. ἢ ἡσασθεῖν εἶναι ἡσασθεῖν διὰ τῆς ἡσασθεῖν τὸν θεόν ἐπιστήμην, ἡσασθεῖν
 ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν τῆς ἡσασθεῖν ἢ ἡσασθεῖν ἢ ἡσασθεῖν, ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν
 ἡσασθεῖν ἢ ἀλλοθίαν τῆς ἡσασθεῖν, ἢ ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν
 ἡσασθεῖν, ἢ ἡσασθεῖν ἢ ἡσασθεῖν ἢ ἡσασθεῖν, ἡσασθεῖν ἡσασθεῖν
 ἀλλοθίαν τοῦ θεοῦ, ἢ ἡσασθεῖν τῆς ἡσασθεῖν, ἡσασθεῖν εἶναι ἢ ἡσασθεῖν

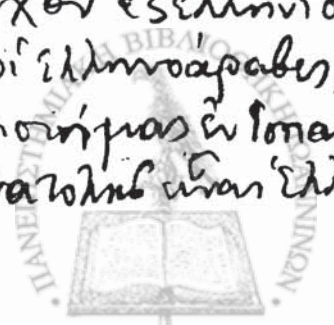
Κάμω ανάληψον τοῦ ἀπολυσθέντος μέρους, ὅπερ ἀπετελείτο ἐν
 300 σελίδων, ἐπὶ τῇ βάσει προχίρων σημαῶσαν εὐρεθειῶν
 ἐσχάτως οὐ μὴ ἐπιτρέψη ἢ σχολὴ χάριν συντομίας γὰρ μὴ ση-
 μειῶσαι τὰς παραπομπὰς καὶ γὰρ μὴ ἀναφέρω ξένα ὀνόμα-
 τα διότι ἀσκησιῶν αἱ γραφομηχαναὶ δὲ ἔχουσι ξένα στοιχεῖα.
 ἄλλως ἐν τοῦ δημοσιευθέντος μέρους φαίνεται ὁ τρόπος τῆς
 ἐργασίας μου.

Εἰς ποίαν φλώσταν ἐδιδάχθη τὸ ἑλληνιστικόν, ἐκρίνισεν
 ὁ Πησαυτὸς τὴν ἑλληνικὴν;
 τὸ σπουδαῖον καὶ λίαν ἀνδιαφέρει τὸ ἐπίγραμμα κατὰ λα-
 μέαν τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ βιβλίου. ἀλλ' ἐπὶ τῆς γὰρ
 προταχθῆ τὸ κεφάλαιον. Περὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ἐποδια-
 δόσεως τῆς ἑλληνικῆς φλώστῆς ἐν Παλαισίμῃ, ἀρχομαι ἀπὸ
 τῆς ἐμφασιολογίας τῶν πρώτων Μακεδονικῶν ἀποικιστῶν ὑπὸ
 αὐτῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, αὐτῶν ἐχρησίμευσαν ὡς ἑξαίρε-
 τῶν ἑλληνοποιῶν στοιχείων, ἐρχομαι ἔπειτα εἰς τοὺς διαδόχους
 καὶ ἐπιγόνους, οἵτινες πάντες ἐφιλοτιμήθησαν γὰρ ἰδρῶσαι πό-
 λεις καὶ ἄλλα κτίσματα διὰ τῶν τούτων καὶ γὰρ ἐμφατιστῶ-
 σιν ἑλλήνας φρουροὺς καὶ ἐμπόρους πρὸς ἀσφάλειαν τῆς κυ-
 ριάρχιας.

τὸ ευνολιτιστικόν ἔργον αὐτῶν ὀνομαζομένων οἱ ἀπὸ τῆς φιλέ-
 ληνες βασιλεῦς τῆς τούτου καὶ δὴ ὁ πρῶτος, ὁ ἀριστοβούλος,
 ἔθεσεν ὡς ἐπιγραφὴν ἐν τοῖς νομίμασι τὸ "φιλέλλην", ὁ δὲ ἑπὶ
 τῆς ἰσομάστῃ μέρους διὰ τὴν διάδοσιν τῆς ἑλληνικῆς φλώστῆς
 καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ὅπερ συνέχισεν καὶ ἡ δυναστεία τῶν ἑπὶ
 δανῶν ἀποδεικνύω ὅτι ἀπὸ τῶν Μακεδονικῶν εἴη καὶ πρὸ
 τῆς Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας ὑπῆρχον πολλαὶ διοικητικαὶ
 αὐτονομίαι καὶ Παλαισίμῃ ἑλληνίδες πόλεις, καὶ δὴ ἡ πύρα
 τοῦ Ἰορδάνου Δαμάπολις καὶ οἱ παράλιοι ἀμμοῖον ἑλληνι-
 στικὸν οὐρανῶδες καὶ ἐν τῇ Σαμαρείᾳ Καισαρεία (Παλαιῶν
 ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ναζαρέτ ἐκπρῶτησο
 περὶ τῆς ἑμαυτῶν πόλεως καὶ ἡρωποπόλεως τῆς Συρίας

καὶ Παλαιστίνης καὶ ὠρίστω ἐν αὐταῖς ἐγκατεστημένων
 Ἑλλήνων καὶ πολιτεύματα φιλελεύθερα ἑλληνικά, θίασρα,
 Βασιλευρία, γυμνάσια, σιάδια, καὶ ἑλληνικοὶ μεγαλοπρεπεῖς
 οἶκοι καὶ περίπατοι καὶ ἄλλα κτίσματα μαρτυροῦσι τὸν ἑ-
 κλησιαστικὸν ἑλληνικὸν βίον, καλλιτεχνία ἐμπόριον, βιο-
 μηχανία, νόμισματα ἐξ ἑλληνικῆν γνώσαν ἐγράφετο ἡ ἰσ-
 ρία καὶ τὰ ἐπιστημονικά ἔργα καὶ ἐπιγραφαὶ ἑλληνικαὶ καὶ
 ἐσπληθεῖ τῶν ἑλληνικῶν ἐπιμνηστικῶν ἐπιγράμτων καὶ ἑλ-
 ληνικῆς γνώσεως ἐς ὅλας τὰς σφαιρας τῆς ζωῆς.

Διὰ τοῦτο καὶ αἱ ῥωμαϊκαὶ ἀρχαὶ καὶ τὰ δημοσιεῖα ἀνε-
 γωρίζον ἀπὸ ἑλληνικῆν γνώσαν ὡς ἐπισημὸν. ἀλλὰ καὶ οὐ
 αἰοῖ οἱ Ἰουδαῖοι ὡς ἔμποροι ἐποιούνητο χρῆσιν αὐτῆς ἐν ταῖς συ-
 ναγαγαῖς ἀπὸ τῆς οὐραμιατικῆς (ἥτις τότε εἶχε ἀνεκατα-
 στήσει τὴν ἑβραϊκῆν) καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς ἐπὶ αὐτῆς τῆς
 πρωτευούσης, ἢ αὐταῖς συναντῶμεν καὶ ἐπιγραφαὶ ἑλληνι-
 καὶ καὶ γυμνασῖα. οἱ λόγοι οἱ οἰκοδόμητον τῆν ἑλληνι-
 κῆν ὡς ὁ Γαμαλιήλ, ὁ Παῦλος κ. ἄ. καὶ πρὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τῶν
 μαρτυρῶν τῶν ὠρίστων πληθῶν ἐν ἱεροσολύμοις τῶν οἰκιστῶν
 τῶν ἱεροσολύμων πλὴν τῆς μεγάλης Ἰουδαϊκῆς σχολῆς Μπέε-
 μαδρᾶς, ὅθεν οἱ νομοδιδάσκαλοι τοῦ εὐαγγελίου, ἀνὰ ἀποφό-
 ραις ἐξεδίδοντο ἐπὶ πολιτικο-ορθοδοξικῶν ζητημάτων ἑλλη-
 νικοὶ ὑπάρχον καὶ 5 ἑλληνιστῶν σχολαὶ χάριν τῶν Ἰουδαίων εὐθρη-
 σιασμοῦ ἀλλὰ καὶ ἀναγομῆτιν αὐτῶν ἐκ τῆς ἑλλάδος Πελοποννήσου
 τῶν Μ. Ἀσίας καὶ Ἀλεξανδρείας. αὗται ἦσαν παραφυάδες φιλο-
 σοφικῶν αἰρέσεων ὡς πρόγραμμα, ὁ συμβιβασμὸς πρὸς τὸν
 Ῥωμαϊκὸν νόμον,,. Κριτικῶς συνετέλεσαν ἐξ τῆς διάδοσιν
 τῆς ἑλληνικῆς, οἱ ἑλληνιστῶν αἰτεῖ Ἰουδαῖοι ἦσαν αἰτεῖ ἑλληνες, καὶ
 οἱ προσήλυτοι τῆς Πυλῆς ἑλληνες, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἄραβες ἑπὶ τοῖς
 αὐτοῦ χρόνου καὶ ἀπὸ Παλαιστίνης οἵτινες εἶχον ἐξ ἑλληνιστῶν
 πρὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς κατακλιτικῆς. ἕνας οἱ ἑλληνοἄραβες, οἵτι
 νες εἴτετα ἐναλλεῖργησαν τὰς ἑλληνικὰς ἐπιστήμας ἐν Ἰσπανίᾳ
 « πρῶτοι ἐν τῇ ἰσοφίᾳ πεπολιτισμένοι Ἰνδῶνα τολῆς ἦσαν ἑλληνο-
 ἄραβες,, (Καρολίδης).

Καί εἰ μίσην ἄραμαϊκῶν χωρίων ὑπῆρχε ἑξελληνισθεὶς
πληθυσμός (πρὸ βλ. χαναναίων). Δύο συγγραφεῖς τοῦ δαίσι φα-
νατικῆ εἴραφαι πάλι τοῦ δαίσι πάλι, ὁ ἰώσιππος μι-
σελλήν ἢ ἑλληνιστοῦ καὶ ἄραμαϊοῦ καὶ ἰουδαίου Πίσιος
καὶ ἡβεριαδὸς μόνον ἑλληνιστοῦ, βασιλεὺς καὶ ἀρχιερεὺς ἔφε-
ρεν ἑλληνικὰ ὀνόματα. Οἱ ἄραμαϊκοὶ εἰς τὸν ἑξελλη-
νισμόν διεδέξαντο καὶ ἐπὶ ἀντίοχου Δ' ἡγεμονίας ἑλληνικῆς
βίαι ἀρχιερεῖς. Ὅπως οἱ πτολεμαῖοι καὶ οἱ Σελευκίδαι
εἶχαν πολιτικὸν συμφέρον νὰ ἐνισχύσωσι καὶ πρὸς ἑξελ-
ληνισμόν καὶ εἰς τὴν ἰουδαίαν πρὸς παράλιπον τοῦ ἑθι-
μοῦ θεομοῦ καὶ καλοῦ καὶ ἐνοχλοτέραν διέσδυ-
σιν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, καὶ μείζονα λόγον ἔ-
πρασαν τοῦτο οἱ Ρωμαῖοι. Ὅσοι ἠδὲ γινώσκον ἔδειξαν καὶ
ἑλληνικὴν γλώσσαν καὶ παιδείαν καὶ ἀνώτερον καὶ
εἰριστοκρατικὸν μωρρωτικὸν στοιχεῖον. καὶ ἐβρόναι
ὅτι ἡ ἑλλάς κατὰ τὸν ὑπερῆχε τῶν Ρωμαίων (Κι-
τιέρων), διὸ καὶ οἱ ἑπαγριῶται ἠρίλον καὶ ἑλληνικὴ
ὄζερντιος ἐπέγραφε τωρρωδῖαν " ἑαυτὸν τιμωρού-
μενος, καὶ ὁ βροῦτος ἀποθνήσκων ἐπράγασεν ἑλλη-
νοῦ: " ἢ τλήμην ἀρετῆ, λόγος ἀρ' ἰσθ', ἐγὼ δὲ σ' ἐπι-
σιων ἔργον, οὐ δ' ἐδούλεις τύχη."

Μάρκος αὐρηλιος ε' αυτοκράτωρ καὶ Στωϊκὸς φιλόσοφος Ἕλληνοσι ἔγραψε τὰ "εἰς ἑαυτὸν". Καὶ ἐν τῇ ἀνατολῇ οἱ αυτοκράτορες ἀνεγνώριζον ὡς ἐπίσημον γλῶσσαν τῆς διοικήσεως καὶ δικαιοσύνης ἐπὶ ἑλληνικῇ. αὕτη ἦν ἐπίστυλον ἐν τῇ ἀνατολῇ ἢ γλῶσσα ἐπὶ καλῆς ἀνατροφῆς καὶ ἀριστοκρατίας. Ἡ τάξις αὐτῆ ἀνεπέσχετο πύσαν ἐν ἀπὸ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων. Ὁ Ζενέκας οἰονύσχε κλιμάξων ἔγραψε "πρὸς ἐλθίραν" "τί δοκεῖ σοι θεῖον τὰς ἑλληνίδας καί τας πόλεις ἐν ταῖς τῶν βαρβάρων χώραις; τί δὲ ἢ τῶν ἑλλήνων γλῶσσα ἐν Ἰνδοῖς τε καὶ Πέρσαις; τῶν οὐδὲς ἔχοντων, ἀφοῦ ἡ βίβλος, οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα τῶν βασιλέων, αἱ ἱστορίαι καὶ τὰ ἐπιστημονικά καὶ φιλοσοφικά συγγράμματα ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἑλληνιστὶ ἐκυκλοφόρου, ἢ το ἐπόμενον καὶ τὸ εὐαγγέλιον - ὡροῦν ἑλληνικὸν ὄνομα. (πρὸ βλ. εὐαγγέλια θύειν) - τὰ γραφῆ εἰς κοινὴν ἑλληνικῇ γλῶσσαν. τῶν ἐν ἔγραψε καὶ ὡμίλει ὁ λαὸς ἐπὶ οἱ λόγοι ἦσαν ἀπεικίζοντες. καὶ ἡδὴ προβάλλεται τὸ ἐρώτημα καὶ εἰς ταύτην τῇ γλῶσσαν ἐδίδαξεν ὁ Χριστός; Ἡ ἀπάντησις. πολλά λόγιον ἀνεκρῆν ἢ πρέπει νὰ εἶναι καταφατικῆ. ἀφοῦ τὸ εὐαγγέλιον εἶναι λόγος θεοῦ ἔπρεπε νὰ γραφῆ εἰς τῇ γλῶσσαν ἐδίδαχθη ὑπὸ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. θα ἦτο ἀναμολούθων, εἰν διτοχυρίζετο εἰς τὸ ἑνωτικόν. Σὺμπασα ἢ γεγραφὰ εἰρχαίοντες οἱ πατέρες καὶ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφῆ ἐπίσειων ὅτι ἀφοῦ ἑλληνιστὶ ἔγραψεν τὸ εὐαγγέλιον καὶ ἑλληνιστὶ ἐδίδαχθη. Οὐδὲν ἦτο δὲ ἀσθενέστατον καὶ νὰ φανασθῆτε ὅτι ὁ θεῖος ἄνθρωπος δὲ ἐγνώριζε ἐπὶ ἑλληνικῇ! ἀφοῦ ὅλες ὁ σύγχρονος κόσμος οἱ κοινὸί θητοὶ καὶ αὐτοὶ οἱ δούλοι καὶ ἠλωπηπὸν ὡμίλειν αὐτῇ. Πράγματι ἢ γλῶσσα ἐν ἢ εἰρήρξαν οἱ ἀπόστολοι δὴ πῆρξε παγμύορμιος, διδάσκει ὁ ἀρούζεν, ἐπιχ. β' 223. ὁ Βερνάρδος ντὶ Ρόσοι κατὰ τὸ 1767 ἀνεκίτησε ζήτημα ἢ πρὶ

της πραγματικῆς γνώσεως τοῦ Χριστοῦ, (λατινιστί), καὶ
 ἀπῆντησεν ὁ Δομίνικος Νεκουάνι 1787, "πρὶ τοῦ ἰησοῦ Χρι-
 στοῦ ἑλληνιστί φθεγγομένου", (λατινιστί), ἀνέλεξαν καὶ
 ἄλλοι καὶ ἐν τούτῳ ἔργῳ ἐξακολουθεῖ ἀμειψίας εὐμένον
 ἐν ἑρώπη ἀλλὰ καὶ ἐν ἑλλάδι. τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ κ. λαμπρ-
 λλου Σπ. Παπαγεωργίου καὶ Δ. Παπαζῆ, Καρολίδου, χρυσοῦ
 μου Παπαδοπούλου, Νικολάου Πάρμα, Νικολάου Μιχαηλίδου
 καὶ τελευτῶν ὑπὸ τοῦ μαθητῆ τοῦ θεολογίας ἀρχιεπι-
 σκόπου Ε. Ἀντωνιάδου, ὅσοι δὲν παραδέχονται ὅτι ὁ Χριστὸς
 ἐδίδαξε ἑλληνιστί. Ἐάν δὲ ἐδίδαξεν ὁ Χριστὸς τὸ ἑωαγγελ-
 λιον ἑλληνιστί καὶ δὲ θὰ ἔγραφον οἱ ἀπόστολοι ἑλληνιστί
 οὐδὲ θὰ μισθὸν ἐχειρίζαντο τὴν ἑλληνικὴν Μετάφρασιν τῆς
 ο'. Δὲν θὰ ἐλίγετο Χριστός, ἀλλὰ Μεσσίας, τὸν Σίμωνα δὲ
 θὰ ἠνόμαζε Πέτρον, δὲν θὰ ἀνέφερε τὰ γράμματα τοῦ
 ἑλληνικοῦ ἁλφαιῖου ι, α καὶ εὐ καὶ οἱ ἀπόστολοι τέλο
 καὶ οἱ 7 Διακονοὶ δὲν θὰ εἶχον ἑλληνικὰ ὀνόματα. Βε-
 βούτως ὁ Χριστὸς ὡς μητρικὴν εἶχε τὴν ἀραμαϊκὴν, ὡς μα-
 τρώσοι καὶ αἱ ολίγοι συνήθως λέξουσ ἐν τῷ ἑωαγγελίῳ.
 (Rabbi, κορβανὰς, ραμαῖς, Μαριμὰς, σατανὰς, γέεννα, σαὶ
 βουλον καὶ αἶλλα). ἀλλ' αὕτη δὲν ἦτο καταληπτὴ παρά
 πάντων, καὶ μαρτυρεῖ τὸ ἀνεπίδοτον τῆς συναγωγῆς ὅτι
 ἡ προσευχὴ ἐγένετο ἑλληνιστί, ἐς παρατήρησιν δὲ ἀντιφά-
 ῶν ὁ ραββῖνες ἀπῆντησεν: "καὶ πῶς θέλετε; να προσευχηθῆ
 ἐν γνώσει ἀραμαϊκὴν ἀμαράλιπτον ὑπὸ τῶν ἡλείων
 ἐν δὲ τῇ Ναζαρέτ ἡ χρείου τοῦ ἑλληνικοῦ ἦτο Ἰωηρά, διότι
 ἦτο ἰερατικὴ πόλις καὶ ἡ θεοτόκος εὐαγγέλιον πρὸς τὴν λε-
 κτικὴν οἰκογένειαν. ἐν τῶν ἐπιχειρημάτων τῶν προσαχθέντων
 ὑπὸ τῶν ὑπερμάχων τῆς ἑλληνικῆς γνώσεως τοῦ ἰησοῦ καὶ α
 τροποπώθεις οἱ ἀντίπαλοι πρὸς ἀμφιβασιμὸν ἐδίδαντο ὅτι
 ἠμίλι καὶ τὴν ἑλληνικὴν. αὐτὸ ὅμως δὲν λύει τὸ ζήτημα
 τὸ δὲ ἀντίθετον θαῖ ἦτο ἀματαιότητον, ἀφοῦ ἡ πολυγλωσσικὴ
 εἶται τὸ θεῖον δῶρον τῶν μαθητῶν τοῦ Θεοῦ. Ρητὰ
 δὲ ὅτι Ἰωάννης καὶ ὁ Μάρκος ἀναφέρουσιν ἑλληνιστὶ συνομι-
 λῆσιν αὐτοῦ μετὰ τῆς Χαναναίας, τοῦ Ῥωμαίου ἀρχαντος

καὶ ἡγεμόνος καὶ τοῦ Πιλάτου (ὅπου διερμηνεύει δὲν
 μνημονεύεται). Ἐάν ὁ Χριστὸς δὲν ᾤμιλε, Ἕλληνοὶ οὐδένα
 λόγον οὐδέτις ἢ ἐρμηνεία τῶν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ ἰβραϊκῶν
 λέξεων, ἀλλ' ἡ ἀμελδαμῶν " τούτοις, χωρὶς αἰμαίνων, καὶ
 ἢ ἀνάμεικτο λέξεων ποιούτων. ἐξ ταῦτα ἔρχεται ἐπίμαυρες
 καὶ ἢ παράδοσις. Κατὰ τὸ ἀπόφυρον τοῦ θωμά, ὅπερ ἐπί-
 σης ἀγράφη Ἕλληνοὶ καὶ ἐξ τούτο ἀποδίδεται ἰδιαιτέρα ση-
 μασία - ὅτι οὐδ' ἔξεπαυδῶθη ἐν Ἕλληνας σχολαίς. Τούτο
 ἐπλάσθη ἀκριβῶς διότι ᾤμιλε καὶ ἀνεγίνωσκεν Ἕλληνοὶ
 καὶ διὰ τὴν ζωγραφὴν αὐτοῦ σχέσιν πρὸς τὸν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἐπι-
 κρατοῦντα Ἕλληνομόν, ἢ ἡς πράγματι ἦτο διεθνὴς διό καὶ Γαλι-
 λαίᾳ τῶν ἔθνῶν, ἐκλήθη, καὶ τὴν ἰδιαιτέραν συμπάθειαν πρὸς
 τὴν Ἕλληνην Δεμάπολιν, καὶ τὴν διασπορὰν τῶν Ἑλλήνων,
 πρὸς οὓς συχνάκις ματίζετο. Τὸ γεγονός τούτο ἔρχεται
 καὶ ἐρμηνεύει τὴν ἀληθῆ σημασίαν τοῦ εὐαγγελικοῦ φρά-
 σεως " Ἕλληνας ἐπεύσαν ἰδεῖν σε, ". Πολλοὶ ὀπισχυρίζονται ἐνίοι
 μαθητῆται καὶ θεολογικοῦ σχολῆς ὅτι Ἕλληνας τότε εἰρήμην
 τὸν εἰδωλολάτρην ἢ ἀνεθέσει πρὸς τὸν Ἰουδαῖον (καὶ ὅτι οὐκ
 τὴν ποιαντὴν σημασίαν ἔχει ἐν τοῖς ἐπιστολοῦ τοῦ Πάυλου
 ἀλλ' ἐν αὐτῷ σημαίνει πραγματικῶς Ἕλληνας καὶ οὐχὶ ἔθνη
 καὶ ἰουδαίους, διότι τότε ὁ διαγγελοῦς ἀπόστολος ἀνδρῶν
 δὲν θά ἔλεγε Ἕλληνας εἶναι ὅτι ᾤμιλε πρὸς αὐτὸν ἀγαμα-
 τοῖ. ἀλλ' αἱ ὑποθέσωμεν ὅτι ἦσαν ἔθνη, ἢ τοὶ εἰδωλολα-
 τραι. καὶ μὴ πως οἱ Ἕλληνας δὲν ἦσαν οἰκωρῶς εἰδωλολάτραι
 διατί καὶ μὴ θεωρήσωμεν αὐτοὺς Ἕλληνας καὶ τοχίους αὐτῶν
 καὶ εἶναι τὸ μόνον διδασκτικὸν χωρὶς μαρτυροῦν ὅτι
 καὶ οἱ Ἕλληνας δὲν ἔμεναν ἀνεγνῆστοι αὐτῶν διδασκα-
 λίας τοῦ Ἰησοῦ. ἀλλὰ εἰάν δὲν ἦσαν πραγματικοὶ Ἕλληνας δι-
 ἐτηγῆται καὶ ὁ ἐνθεουσιασμὸς τοῦ κυρίου ὅπου ἢ πλήρη ἀγα-
 λλιάσει διαμόψαι τὸν λόγον ἀνεφάνησε τὸ νῦν ἐδοξάσθη ὅ-
 τις τοῦ ἀνθρώπου, ταῦτα πάντα γνωστοὶ ἔχω ὑπ' οὐρανῶν
 μανὸς θεολόγος διφρονταίται " μὴ πως ἔρρεν αἰσθητικῶς
 Ἰησοῦ αἶμα Ἕλληνοὶ, ἢ μόνον ἐνεπνεύετο ὑπὸ τοῦ Ἕλληνο

μοσ; "απόδεχόμενος ότι" ενώ χαρακτηρίζεται ως υπά-
χοντος ού μόνον Ιουδαϊκούς, αλλά και ελληνικούς γραμμαί;

Χριστιανισμός, Ελληνισμός ή Ελληνικός Χριστιανισμός,
ο Θρησκευτικός κώδικας των προχριστιανικών χρόνων ή το ή ποι-
λαιά Διαθήκη τοσούτων μοναδικές και αξιοπρεπέστα-
τες, ώστε ηνάγκασε και αυτούς τους Έλληνες, όταν τον εγνώρι-
σαν να τον οικιοποιηθούν. Διήκω δυνάτεν να λείψη εν τω
Ελληνικῷ γραμματικῆς, ἢ τῆς ἡξίου καὶ διωθῆναι καὶ ῥοπῆς
τοῦ ἀνθρώπινου πνύματος τοῦ αὐτοῦ βιβλίου. Ἡ κατὰ τὴν
τοῦ κώδικος λέγει ὅτι ἐναντὶ ἐγένετο διὰ τοῦ ἑβραϊκοῦ δαιμονίου
καὶ τῆς ἑλληνικῆς γνώσεως. Ἀλλὰ μόνον ἀπλῆ περιφρασίαν ἡδύνα-
το καὶ κινήσει τῶν ἑλλήνων εἰς τὴν μετὰ τὴν ἀφρασίαν τῆς βίβλου, τὸ
περιωρισμένον θρησκευτικὸν οἰκοδόμημα δὲ ανεβίβαζε πρὸς
τὴν ἐκρύψαντα τοῦ ἑλληνικοῦ πνύματος. αὐτοὶ οἵτινες καὶ αἰ-
σθῆν τὴν φιλοσοφίαν διὰ τῆς Ἰσοῦ καὶ παρίστανον κοσμοπο-
λιτικὴν, ἠθέλον καὶ θρησκευτικὴν διελθεῖν πρὸς ἰκανοποίησι-
ν τῶν θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων ὅλων τῶν λαῶν ἐπὶ ἀπεραντίαι
Ἰμαίοντικῆς αὐτοκρατορίας, καὶ οὕτω καὶ μορφώσωσιν ἐν
κοσμοπολιτικῶν ἀνθρώπων. Ἐοχηματίσταν αὐτῶν καὶ
φιλοσοφικὴν καὶ ἅπαντα τὴν φυσικὴν θρησκευτικὴν καὶ τ-
λος εἶαμεν τὸν θρησκευτικὸν συγκρητισμὸν ἢ τοὶ τὸ κρᾶ-
μα τῆς ἑλληνικῆς εἰδωλολαοσύνης καὶ τῆς ἐναστολογικῆς βρωσι-
διατικῆς θεοσοφίας. Διὰ τῆς συγκρήσεως ταύτης κατεβῆσαν

δτιμάν τε καὶ τὸ Λύκειον, καὶ νῆ Δία τὴν Ποικίλην Στοάν, τὴν ἐπώνυμον τῆς Χρυσίππου φιλοσοφίας, νῦν οὐκ οὔσαν ποικίλην· ὁ γὰρ Ἀνθύπατος τὰς σανίδας ἀφείλετο, αἷς ἐγκατέθετο τὴν τέχνην ὁ ἐκ Θάσου Πολύγνωτος. Νῦν μὲν οὖν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις Αἴγυπτος τρέφει τὰς Ὑπατίας δεξαμένη γονάς»¹⁾. Αἱ Ἀθηναῖαι προσθέτει, αἵτινες ἄλλοτε ἦσαν ἐστία σοφῶν, τό γε νῦν ἔχον, ἐσεμνύοντο ἐπὶ τοῖς μελιουργοῖς, ἀναφέρει δὲ δύο τινὰς περιφρήτους μελιουργοὺς, σκωπτικῶς σοφοὺς Πλουταρχεῖους αὐτοὺς ἀποκαλῶν, δι' οὓς ἤρχοντο πολλοὶ νέοι εἰς Ἀθήνας αὐοὶ τῆ φήμῃ τῶν λόγων ἐν τοῖς θεάτροις, ἀλλὰ τοῖς ἐξ Ὑμηττοῦ σταμνίοις». Ἀλλ' ἡ φιλοσοφικὴ αὐτῆ πτώσις τῶν Ἀθηναίων ὑπῆρξε πρόσκαιρος, διότι δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος καὶ ἡ ἐνταῦθα φιλοσοφικὴ σχολὴ ἀνέλαμψε πάλιν διὰ τῆς σοφίης ἐνὸς τῶν ἐπισιμοτάτων νεοπλατωνικῶν φιλοσόφων, τοῦ Πρόκλου (ὅστις ἀπέθανε τῷ 485).

Ἀπὸ τοῦ 402 ἔτους διέτριβεν ὁ Συνέσιος πάλιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρὰ τῆ Ὑπατία «τῆ σεβασμιωτάτῃ διδασκάλῳ»²⁾· διότι ὡς φιλόσοφος ἠκολούθει ἐντελῶς ταύτην καὶ τοὺς νεοπλατωνικοὺς ἐν γένει³⁾. Ἡ φιλοσοφικὴ θεωρία ἠνωμένη μετὰ τῆς θρησκευτικῆς μυστικῆς τάσεως, ἡ ἐνασχόλησις τοῦ καθαρῶ νοῦ μετὰ τῶν θείων, καὶ ἡ ἐντεῦθεν ἀπορρέουσα φιλοσοφικὴ τῆς ψυχῆς διάθεσις, εἶναι καὶ τῷ Συνεσίῳ καθὼς τοῖς νεοπλατωνικοῖς ἅπασι τὸ ὕψιστον τοῦ βίου τέρας. Ἀλλ' ὁ μυστικισμὸς οὗτος μετριάζεται παρ' αὐτῷ ἐνθεν μὲν διὰ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς τὰς ἀθώας τοῦ ἀγροτικοῦ βίου τέξεις, τὴν θέραν καὶ τὸ παίγνιον, ἐτέρωθεν δὲ διὰ τῆς κλασικῆς αὐτοῦ πρὸς τὰς καλὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας τάσεως. Ὁ Συνέσιος κατεδίκαζεν ἐκείνους, οἵτινες ὑπερορῶντες τὰς σπουδὰς ταύτας, ἐσπούδαζον ἀμέσως νὰ ἀνυψωθῶσιν εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ ἐνωσιν, δεικνύων, πόσον αἱ καλαὶ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστήμαι ἐξευγενίζουσιν τὴν ψυχὴν καὶ ἀπαλλάττουσαι ἀπὸ τοῦ ἀξέστου χαρακτῆρος τοῦ ἐδιόζοντος εἰς

(1) Ἐπις 136.

(2) Πρ. Παύλον σελ. 310.

(3) Moeller, παρὰ Herzog T. XV. σελ. 335.

(Ἀθηνῶν αἰῶνος α' ἔτους 6')

τούς ἀμαθεῖς ἀνθρώπους, χρησιμεύουσιν ὡς βαθμίδες, ἐφ' ὧν τὸ πνεῦμα ἐν συμμέτρῳ προόδῳ δύναται νὰ ἀναβῆ εἰς τὸν καθαρὸν νοῦν, ὅπως ἐκείθεν πάλιν μετὰ τὸν κάματον αὐτοῦ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν σφαιρὰν τοῦ καλοῦ, καὶ μὴ καταπίπτῃ ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ εἰς τὸ κοινὸν καὶ χυδαῖον. Διὰ τοῦτο ὡς φιλόσοφος δὲν ἤρκειτο ἀπλῶς εἰς τὴν ὑψίστην φιλοσοφικὴν θεωρίαν τοῦ ὄντος, ἀλλ' ἠσχολεῖτο ἰδέως. καὶ μετὰ τοῦ ῥητορικοῦ καὶ ποιητικοῦ κάλλους. Πράγματι δὲ συνέγραψε διάφορα ποιητικὰ ἔργα, τραγωδίας καὶ κωμωδίας, ἀπολεσθείσας¹⁾. Ἐνταῦθα ἀντίκει καὶ τὸ σωζόμενον σατυρικὸν αὐτοῦ ἔργον *ἐγκώμιον φαλάκρας*, ὅπερ ἀντέταξε κατὰ τινος συγγράμματος τοῦ Δίωνος, δι' οὗ ἐπηρεῖτο ἡ δασεῖα κόμη, οἱ δὲ φαλακροὶ ἐσκώπτοντο ἀνηλεῶς. Ὁ Συνέσιος, αὐτὸς φαλακρὸς ὡν πιθανῶς, συνέταξε τὸν πανηγυρικὸν τῆς φαλάκρας, μετὰ πολλῆς εὐφυΐας ἀποδεικνύων, ὅτι πάντες σχεδὸν οἱ μεγάλοι τῆς ἀρχαιότητος ἄνδρες ἦσαν φαλακροί, ὁ Διογένης, ὁ Σωκράτης καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὧν ἡδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὰς προτομάς ἐν τοῖς μουσεῖοις, ἐν ᾧ ὁσάκις οἱ ἀρχαῖοι ἐζωγράφουν κωμωδὸν τινα, ἐπέθετον αὐτῷ δασεῖαν κόμην. Διὰ τοιούτων φιλολογικῶν ἐργασιῶν καὶ ἀθυσμάτων ἐμετριάζετο παρὰ τῷ Συνεσίῳ ἡ φιλοσοφικὴ ἀυστηρότης καὶ ξηρότης.

Τοὺς μοναχοὺς τοῦ χριστιανισμοῦ, μεταξὺ τῆς ἀσκήσεως καὶ θεωρίας τῶν ὁποίων καὶ τῆς ἀπαθείας τῶν νεοπλατωνικῶν ὑπῆρχε τοσαύτη συγγένεια, ὥστε ὁ μοναχικὸς βίος ὑψίστη φιλοσοφία παρὰ τῶν πατέρων ἐκλήθη, ἐπίνει ἴδιον ὡς ἐθνικὸς ὁ Συνέσιος, ὁσάκις παρετῆρει παρ' αὐτοῖς ἀληθῆ μοναχικὴν ἀσκησιν. Οὕτω γράφων πρὸς τινα ἀσκητὴν Ἰωάννην, ἐπαινεῖ αὐτὸν, διότι ἀφείς τοὺς ἀνθρώπους

« Ἄτης ἐν λειμῶνι κατὰ σκότον ἠλάσκοντας

καὶ ταῖς χθονίαις ἐγκαλινδουμένους φροντίσιν, αὐτὸς ὑπὲρ ταύτας στήσας ἑαυτὸν, ἀνεχώρησεν, ἔτι δεῦρο ὧν, καὶ μακαρίας ἠψατο ζωῆς²⁾. Παρακαλεῖ μάλιστα αὐτὸν νὰ εὐχρηθῆ, ἵνα καὶ αὐτὸς διὰ

(1) Περὶ ὧν ποιεῖται μνείαν παρὰ Δίωνι.

(2) Ἐπίς. 117.

τῆς φιλοσοφίας φθάσῃ εἰς τὸ αὐτὸ τέρμα¹⁾). Τοὺς μοναχοὺς ὅμως ἐκείνους, οἵτινες ἔφερον μόνον τὸ ἔνδυμα τοῦ μοναχοῦ, ἔζων δὲ βίον ξένον τῆ ἀσκητικῆ θεωρίας, ἀποκρούει καὶ σκώπτει²⁾).

Ἄλλ' ἂν καὶ συνιστᾷ ὁ Συνέσιος τὴν περὶ τὰ γράμματα ἀσχολίαν, ἵνα μὴ καταντήσῃ ὁ φιλοσοφῶν εἰς τὸν ἀργὸν μυστικισμόν, μένων πάντοτε νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος, εἶναι κατὰ βάθος ἀδιάφορος καὶ ψυχρὸς πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, τὸν ὑποῖον φθεῖται, μὴ ταραξῆ αὐτοῦ τὴν ἐσωτερικὴν ψυχικὴν ἄρμονίαν καὶ ἀπάθειαν. Τὰ δημόσια πράγματα ἐθεώρει τῷ ὄμματι τοῦ ἀπαισιοδόξου, εἰς ὃ ἀναμφιβόλως συνετέλεσε καὶ ἡ πικρὰ αὐτοῦ πείρα ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἡ ἐποχὴ, ἐνόμιζε, δὲν ἐπέτρεπε φιλοσοφικὴν τινα τῶν πραγμάτων διεύθυνσιν κατὰ πλατωνικὰς ἰδέας, «οὐκέτι αὐτῶν χωρούντων ἐπιμελητὴν πολιτείας φιλόσοφον»³⁾). Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναμιγνύηται τις εἰς τὰ τῆς ἀγορᾶς, «μὴ πάντα μιγνύς καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια καὶ κέρκωψ ἀντ' ἐλευθέρου γινόμενος»⁴⁾). Διὰ τοῦτο κατηγόρει τὸν φίλον αὐτοῦ Πυλαιμένην, διότι ὡς συνήγορος κατηνάλισκε τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ἐν τῷ θορύβῳ τῆς ἀγορᾶς⁵⁾). Καί τοι ὅμως ταῦτα φρονῶν, ὑπὸ τοῦ πατριωτισμοῦ αὐτοῦ ὠθούμενος, ἐλάμβανε καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὰ τῆς πατρίδος του δημόσια πράγματα, ὡσάκις σπουδαῖος κίνδυνος καθίστα τὴν συμμετοχὴν ταύτην ἀναγκαίαν. Τότε ἐθεώρει καθῆκον παντὸς ἀληθοῦς φιλοσόφου, ἐγκαταλείπων τὴν φιλοσοφικὴν αὐτοῦ σχολὴν νὰ ἀποβαίνει δρῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ πρόσωπον. Οὐδεμίαν δὲ τέχνην, οὐδὲ πᾶσαι ἑμοῦ δύνανται νὰ ἐπενεργήσωσι τοσοῦτον ἐπὶ τῆς βελτιώσεως τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὅσον ἡ φιλοσοφία. Μὴ ὄντος ὅμως καταλλήλου τοῦ καιροῦ, πρέπει νὰ ἀσχολῆται ὁ φιλόσοφος περὶ τὰς ἰδίαις μόνον ὑποθέσεις, μὴ ἀναμιγνυόμενος ἀκαίρως καὶ ἀναρμόστως εἰς ξένα πράγματα, ἀλλὰ μένων εἰς τὰ ἱερώτερα καὶ σπουδαιότερα, τὴν ἐνασχόλησιν περὶ τὰ θεῖα ὄντα,

(1) Αὐτίθι.

(2) Δίων. 43.

(3) Ἐπισ. 101. σελ. 210.

(4) Αὐτόθι.

(5) Αὐτίθι.

περὶ τὴν θεωρίαν, ἥτις ἀντάρκης οὔσα, οὐδενὸς δεῖται ἐκτὸς ἐαυτῆς (τοῦτο εἶναι ἡ ἀληθὴς σοφία), ἐν ᾧ ἡ πρᾶξις ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν περιστάσεων, καὶ γεννᾷ μόνον τὴν φρόνησιν¹).

Ἄν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Συνέσιου ἀπαντῶμεν χροιάν τινα θρησκευτικὴν, οὐδὲν παράδοξον, διότι ταύτην εἶχεν ἐν γένει ὁ νεοπλατωνισμὸς ἀπὸ τοῦ Πλωτίνου, ὅστις ὡς σκοπὸν μὲν τῆς φιλοσοφίας ἐθεώρει τὴν ἄμεσον καὶ στενοτάτην τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς μετὰ τοῦ θεοῦ ὄντως ἐνωσιν διὰ μέσου τῆς θεωρίας, ἢ τῆς ἐκστάσεως, ἰσχυρίζετο δὲ, ὅτι πολλακίς ἀπῆλυσεν αὐτὸς τῆς θεωρίας τοῦ θεοῦ. Ὁ Πρόκλος ἐκάλει τὸν φιλόσοφον ἱεροφάντην τῆς ὅλης φύσεως, συνέταξε δὲ καὶ ὕμνους πρὸς τοὺς διαφόρους θεοὺς. Ἰδοὺ ὅ,τι ἠδύνατο, νὰ προσεγγίσῃ τὸν Συνέσιον καὶ τοὺς νεοπλατωνικοὺς ἐν γένει εἰς τὸν χριστιανισμόν. Ἄνωτέρω ἴδομεν, πῶς ὁ Συνέσιος ἀνεγνώριζε τὴν συγγένειαν τῆς φιλοσοφίας πρὸς τὴν ἀσκητικὴν θεωρίαν τῶν μοναχῶν, καὶ μόνον κατηγορεῖ αὐτούς, διότι χωρὶς νὰ καλλιεργήσωσι πρότερον τὸ πνεῦμα αὐτῶν διὰ τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῆς ἐπιστήμης, ἐπὶ τῇ τυρλῇ μόνον πίστει ἐζήτουν νὰ μείνωσιν ἐν τῷ ὕψει τῆς θεωρίας τῶν θείων, ὅπερ ἀδύνατον εἶναι ἐπὶ μακρὸν νὰ ἐπιτυγχάνηται²). Ὅ,τι δὲ πρὸς καιρὸν ἐκράτει αὐτὸν μακρὰν τοῦ χριστιανισμοῦ, ἦτο τὸ μὲν ἡ ἀριστοκρατικὴ αὐτῆ εὐγένεια τῆς φιλοσοφίας του, ἥτις μετὰ ὑπεροψίας ἐνητένιζεν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν τοῦ λαοῦ πίστιν ὡς εἰς ἀλόγιστόν τινα δόξαν, τὸ δὲ ἡ ζωγρά αὐτοῦ ἀγάπη πρὸς τὸν κλασικὸν βίον καὶ τὴν ἀρχαίαν φιλολογίαν καὶ τέχνην.

Ἄλλὰ κατὰ μικρὸν ὑπερνεκλήθησαν τὰ προσκόμματα ταῦτα, διότι περὶ τὸ 404 εὐρίσκομεν τὸν Συνέσιον χριστιανὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Τὸ ὅτι δὲ ἦτο χριστιανὸς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐξάγομεν ἐκ τοῦ ὅτι κατ' αὐτὸ συνῆψε γάμον, στερηθεὶς διὰ χεῖρὸς τοῦ μητροπολίτου Ἀλεξανδρείας. α' Ἐμοὶ, λέγει³), ὅ,τε Θεός, ὅ,τε νόμος, ἦ,τε ἱερά Θεοφίλου χεῖρ γυναῖκα ἐπιδέδωκε». Παρὰ τῆς ἐκ-

(1) Ἐπ.ς. 103. σελ. 243.

(2) Δίων. σελ. 10.

(3) Ἐπ.ς. 105.

κλησίας δὲν ἦτο δυνατόν ὁ γάμος αὐτοῦ νὰ εὐλογηθῆ, ἐὰν μὴ ἦτο ἤδη βεβαπτισμένος¹).

Ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Κυρηναϊκὴν ἐπεδόθη πάλιν εἰς τὰς πρώτας ἀσχολίας, φιλοσοφῶν, φιλολογῶν καὶ θηρεύων, ἕως οὗ ἡ διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν του μεγάλη ὑπόληψις ἐνέπνευσαν τοῖς κατοίκους τῆς Πενταπόλεως περὶ τὸ 410 ἔτος τὴν ἰδέαν νὰ ζητήσωσιν αὐτὸν ἐπίσκοπον ἑαυτῶν παρὰ τοῦ μητροπολίτου Ἀλεξανδρείας Θεοφίλου. Πῶς διετέθη ὁ Συνέσιος, ὅτε ἐζητήθη ἐπίσκοπος, ἐκφράζει ἐν τινι πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Εὐόπτιον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διατρίβοντα ἐπιστολῇ²), μελλούσῃ νὰ περιέλθῃ εἰς γνῶσιν καὶ τοῦ Θεοφίλου. Ὁ Συνέσιος εὐχαριστῶν διὰ τὴν προσφορὰν, ἐκφράζει δισταγμούς τινας, ἂν ἐπιτρέπει αὐτῷ ἡ συνείδησις νὰ δεχθῆ τὸ ἀξίωμα τοῦτο. Καὶ πρῶτον μὲν ἀποφαίνεται ἑαυτὸν οὐχὶ ἄξιον νὰ τύχῃ τῆς ἱερωσύνης. Ἄν μέχρι τοῦδε ἐπιδιώκων τὴν ἐκ τῆς φιλοσοφίας ὠφέλειαν, δὲν ἔτυχεν αὐτῆς ἐντελῶς, ἐκτείνων νῦν τὴν χεῖρά του εἰς ἔτι μεγαλητέραν ἀξίαν, ἔτρεχε τὸν κίνδυνον τὸ μὲν νὰ ἀπολέσῃ, τοῦ δὲ νὰ μὴ ἐπιτύχῃ. *Μέχρι τοῦδε εἶχε διαμοιράσει τὸν βίον του μεταξὺ μελέτης καὶ διασκεδάσεων ἀθῶων, εἰς ἃς ἐπεδίδεδτο ἀμέριμνος καὶ μετ' εὐχαριστήσεως, περὶ τῶν δημοσίων σπανίως φροντίζων. Ἄλλ' ὁ ἱερεὺς πρέπει κατὰ τὰς ἰδέας αὐτοῦ ὡς εἰς τὴν τελειοτάτην ἀφικόμενος φιλοσοφίαν, νὰ μένῃ ἀνώτερος τῶν κλίσεων τούτων. «Τὸν ἱερέα δεῖ ἄνδρα θεσπέσιον εἶναι, ὃν γε πρὸς μὲν παιδιὰν ἄπασαν ἴσα καὶ Θεῷ ἀμείλικτον εἶναι χρὴ, ὅς ἵνα τηρῆ τὴν ὑπόθεσιν ὑπὸ μυρίων ὀμμάτων φρουρεῖται». Πρέπει δὲ ἀσχολούμενος μόνον περὶ τὰ θεῖα νὰ ἀνήκῃ οὐχὶ ἑαυτῷ, ἀλλὰ τῷ λαῷ³).* Ἐπειτα δὲ περιμένουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ἐπισκοπικῷ βίῳ τοιαῦται φροντίδες, ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ὁποίων ὀλίγοι δύνανται νὰ διατηρήσωσι τὴν ἡρεμίαν, ἐλευθερίαν καὶ καθαρότητα ἐκείνην τῆς ψυχῆς, ἥτις εἶναι ἀναγκαῖα ἐν τῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ κοινωνίᾳ. Ὁ Συνέσιος καὶ ὡς

(1) Ὁ Εὐόπτιος ἐν τῇ ἐκκλ. ἱστῳρ. I. 45 φαίνεται, ὅτι παραδέχεται σύγχρονα τὸ βάπτισμα καὶ τὴν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίαν αὐτοῦ.

(2) Τῇ 103.

(3) Αὐτόθι.

χριστιανὸς νεοπλατωνικὸς κατὰ βᾶθος μένων, θεωρεῖ τὴν ἀπάθειαν τῆς ψυχῆς πρὸς θεωρίαν τοῦ θείου ὡς τὸ τέλος τῆς ἱερωσύνης. Πρὸς τὸν Θεὸν στρέφεται τις, ἀποστρεφόμενος τὴν ἔλην. Ἡ θεωρία εἶναι τὸ τέλος τῆς ἱερωσύνης, τῆς μὴ ψευδομένης τὸ ὄνομα. Θεωρία δὲ καὶ πράξις δὲν συμβιβάζονται· διότι ὄρμη εἶναι ἢ κινήσεις τῶν πράξεων, οὐδεμία δ' ἀπαθής. Ἡ ψυχὴ ὅμως ἢ μέλλουσα νὰ γίνῃ τοῦ Θεοῦ δοχεῖον, πρέπει νὰ ᾔναι κενὴ παθῶν, διότι ὁ μὴ καθαρὸς νὰ ἐφάπτηται καθαρῷ, δὲν εἶναι θεμιτόν¹). Ἡ ψυχὴ ἐν πάσῃ προσγειῶ φροντίδι καταβιβάζεται καὶ μολύνεται, μόνη δὲ ἢ ἀκτίς τοῦ ἡλίου καὶ ὁμιλήσῃ βορβόρῳ, μένει καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος²). Πρὸς τούτοις δὲν δέχεται νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοῦ οἰκογενειακοῦ αὐτοῦ βίου, τοῦ τοσοῦτον αὐτῷ προσφιλοῦς, ἐγκαταλείπων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἵνα γείνη ἐπίσκοπος. Διότι φαίνεται, ὅτι ἦτο ἐναχοῦ ἤδη ἀπὸ τοῦ Δ' αἰῶνος ἔθος, οὐκ ἀνάγκη νόμου³) οἱ ἐκ τῶν ἐγγάμων ἐπίσκοποι προχειρίζομενοι, νὰ ἀπέχωσι τοῦ λοιποῦ τῆς μετὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν συμβιώσεως. Τὸν τοιοῦτον χωρισμὸν δὲν ἀνέχεται ὁ Συνέσιος, καὶ μόνον ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ χωρισθῆ τῆς συζύγου του δέχεται τὴν ἐπισκοπὴν. Ἄ'Εμοὶ ὅ,τε Θεὸς, ὅ,τε νόμος, ἦ,τε ἱερὰ Θεοῦ λόγου χειρὶ γυναικα ἐπιδέδωκε. Προαγορεύω τοίνυν ἅπανσι καὶ μαρτύρομαι, ὡς ἐγὼ ταύτης οὔτε ἀλλοτριώσομαι καθ' ἅπαζ, οὔτε ὡς μοιχὸς αὐτῇ λάθρα συνέσομαι· τὸ μὲν γὰρ ἤκιστα εὐσεβές, τὸ δὲ ἤκιστα νόμιμον, ἀλλὰ βουλήσομαί τε καὶ εὐξομαι συγνά μοι πάνυ

(1) Ἐπισ. 57.

(2) Αὐτόθι.

(3) Σωκρ. ἐκκλ. ιστορ. V. 22. Ἄ'Εγνων δὲ ἐγὼ καὶ ἕτερον ἔθος ἐν Θεσσαλίᾳ. Γενόμενος κληρικὸς ἐκεῖ, ἦν νόμῳ γαμήσας πρὶν κληρικὸς γένηται μετὰ τὸ κληρικὸς γενέσθαι συγκαθευδύσας αὐτῇ, ἀποαίρυκτος γίνεταί, τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ πάντων γνώμη ἀπεχομένων, καὶ τῶν ἐπισκόπων εἰ καὶ βούλοιντο, οὐ μὴν ἀνάγκη νόμου τοῦτο ποκούντων. Πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐπισκοπῆς καὶ παιδᾶς ἐκ τῆς νομίμης γαμετῆς πεποιήσασιν. Ὁ γάμος ἀπηγορεύθη τοῖς ἐπισκόποις περὶ τὴν ἐξῆς τοῦ Ζ' αἰῶνος ἐν τῇ Πενθέκτη συνόδῳ (καν. 16). Πρὸς, καὶ Gieseleg, Kirchengeschichte I. 2. 260 καὶ 480.

καὶ χρηστὰ γενέσθαι παιδία»¹). Τοῦτο ἔπρεπε νὰ γινώσκη ὁ τῆς χειροτονίας κύριος, δηλ. ὁ Θεόφιλος. Τέλος πεποιθήσεις φιλοσοφικαί, ἀκράδαντοι ἐν αὐτῷ οὔσαι, δὲν ἐπέτρεπον αὐτῷ νὰ γίνῃ διδάσκαλος τοῦ χριστιανισμοῦ, οὗ τινος πολλὰ δόγματα ἀντιφάσκοντα εἰς αὐτὰς ἀπέκρουεν. Οὕτω δὲν ἀπεδέχετο τὴν γένεσιν τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος· διότι κατὰ Πλάτωνα καὶ τοὺς νεοπλατωνικούς ἡ ψυχὴ κατέρχεται ἀπὸ ἀνωτέρου κόσμου, προϋπάρχουσα τοῦ σώματος· ἐπίσης ἀπέκρουε καὶ τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ κόσμος οὗτος θέλει παρέλθει, αὐτὸς τὴν αἰωνιότητα αὐτοῦ παραδεχόμενος· τὴν δὲ ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν ὡς ἀπόρρητόν τι καὶ ἱερὸν οἰόμενος, ἐξήγει ἀλληγορικῶς²). Ἐπειδὴ ὅμως γνωρίζει, ὅτι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια δύναται νὰ βλάψῃ τὸ πλῆθος, καθὼς τὸν ἀσθενῆ ὀφθαλμὸν τὸ πολὺ φῶς, δέχεται, ἐὰν ἐπιτρέψωσι τοῦτο οἱ τῆς ἱερωσύνης νόμοι, νὰ ἀρήσῃ μὲν εἰς τὰ πλήθη τὰς δοξασίας αὐτῶν, νὰ φιλοσοφῇ δ' αὐτὸς κατ' ἰδίαν, ἐξωτερικῶς διατηρῶν τὸ μυθικὸν κάλυμμα³). Διὰ τοῦτο δὲν ἔπρεπε νὰ ἀπαιτήσωσι παρ' αὐτοῦ, διδάσκων νὰ συμφωνῇ καθ' ἅπαντα πρὸς τὰ δημόδια δόγματα· διότι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐπεθύμει νὰ «σασιάξῃ πρὸς τὴν γλῶσσαν ἢ γνώμη⁴)». Τὰς ἀθώας ὅμως αὐτοῦ διασκεδάσεις, καὶ αὐτὴν τὴν αὐτῷ ἀγαπητὴν θύραν εἶναι ἔτοιμος, καί τοι αἰσθανόμενος τὴν πικρίαν τῆς στερήσεως αὐτῶν, νὰ ἐγκαταλίπη, ἀναλαμβάνων προθύμως τὰ ἐπίμογθα καὶ ποικίλα τοῦ ἐπισκόπου καθήκοντα. Μόνον τὴν πεποίθησίν του δὲν ἀνέχεται νὰ διαστρέψῃ. Πάντα δὲ ταῦτα ἀναφέρει καὶ ἐμμέσως γνωστά τῷ Θεοφίλῳ ποιεῖ, ἵνα μὴ βραδύτερον μέμφηταί τις αὐτὸν ὡς ἀκατάλληλον πρὸς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, οἱ δὲ προχειρίσαντες αὐτὸν μεταμεληθῶσι.

Ὁ Θεόφιλος καὶ ὑπὸ τοὺς ὄρους τούτους ἐδέχθη τὴν ἐκλογὴν τοῦ Συνεσίου, ἐνδίδων εἰς τὴν κοινὴν τῶν κατοίκων τῆς Πτολεμαίδος ἀπαίτησιν καὶ τὴν ἀνεγνωρισμένην αὐτοῦ ἀρετὴν τιμῶν. Ἐφάνη

(1) Ἐπισ. 57.

(2) Αὐτόθι.

(3) Τὰ μὲν οἴκοι φιλοσοφῶν, τὰ δ' ἔξω φιλομυθῶν. Αὐτόθι.

(4) Αὐτόθι.

παράδοξον, πῶς ὁ Θεόφιλος, ὅστις ἐν ταῖς ὠριγενικαῖς ἔρισι τῆς ἐποχῆς του, ἐν αἷς μέγιστον ἔλαβε μέρος, εἶχε τοσοῦτον πολέμιος δειχθῆ ταῖς ὠριγενικαῖς ιδέαις, συντεταγμένος ὢν μετὰ τοῦ Ἐπιφανίου, πρὸ μικροῦ δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἶχε κατακρίνει αὐτάς, ἠνέχθη τὰς ὠριγενιζούσας ἑτεροδοξίας τοῦ Συνεσίου. Τινὲς μάλιστα ἐμέμφθησαν αὐτὸν ὡς ἐαυτῷ ἀντιφάσκοντα καὶ ἐκ πάθους μᾶλλον κατὰ τοῦ Χρυσοστόμου ἢ ἐκ πεποιθήσεως κηρυχθέντα κατὰ τοῦ Ὠριγένους. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἡ ἀντιπάθεια αὐτοῦ πρὸς τὸν Ὠριγένη δὲν ἦτο ἀδιάλλακτος, διότι καὶ τοὶ κατακρίνας τὰς ὠριγενικὰς ἑτεροδοξίας, κατὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἱστορικὸν Σωκράτη¹⁾, λίαν ἐπιμελῶς ἀνεγίνωσκε τὰ τοῦ Ὠριγένους συγγράμματα, ἐξετίμα ἄρα τὴν μεγάλην αὐτοῦ σοφίαν²⁾.

Ἡ προχείρισις τοῦ Συνεσίου ἐγένετο περὶ τὸ 410 ἔτος. Ὁ Συνέσιος ἐθεώρησε τὸ πρᾶγμα ὡς ἔργον τῆς θείας προνοίας. Μετὰ πόσου δὲ δέους ἀνέλαβε τὸ νέον ἀζίωμα, δεικνύουσιν αἱ ἐπιστολαί, ἃς ἀπὸ Ἀλεξανδρείας ἔπεμψεν, ὅπου μετὰ τὴν χειροτονίαν διέτριψεν 7 μῆνας. Τοιαῦται εἶναι τρεῖς. Ἐν τῇ πρώτῃ, ἣτις πέμπεται πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους ἐν Πτολεμαίδι³⁾, λέγει, ὅτι ἀγνοεῖ, πῶς θὰ δυνηθῆ ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτων φροντίδων, ἃς ἀνέλαβε, νὰ διατηρῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καθαρὰν καὶ νὰ ἀτενίζῃ πρὸς τὸ θεῖον, τὸ ὁποῖον εἶναι μόνοις τοῖς σχολῆς ἀπολαύουσι δυνατὸν. Ἀλλὰ τῷ Θεῷ βεβαίως εἶναι τὰ πάντα δυνατά. Διὰ τοῦτο παρακαλεῖ αὐτοὺς νὰ εὐχωνται ὑπὲρ αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ· διότι τότε ἡ ἱερωσύνη κινδυνεύει νὰ καταστῆ αὐτῷ φιλοσοφίας ἀπόθεσις, οὐκ ἐπανάθεσις. Ἡ δευτέρα ἀποτείνεται πάλιν πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους⁴⁾, ὀρίζουσα κατὰ τὰ εἰθισμένα τὴν ἡμέραν

(1) Ἐκκλ. ἱστορ. II. 15.

(2) Ὁ Βαρώνιος ἐν τοῖς χρονικοῖς αὐτοῦ ἰσχυρίσθη, ὅτι ὁ Συνέσιος ἔπλασε τὴν διαφωνίαν ἐκείνην, ἵνα ἀποφύγῃ τὸ πλήρες εὐθύνης ἐπισκοπικὸν ἀζίωμα | Ἴδου καθολικὴ ἱστοριογραφία. Τὴν γνώμην ταύτην ἀνῆρρεσεν ἄρδην ὁ Luc. Holstenius Diss. de Synesio et de fuga episcopatus ἐν τέλει τῆς ὑπὸ Βαλεσίου γενομένης ἐκδόσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τοῦ Θεοδώρητου καὶ Εὐαγρίου.

(3) Ἐπισ. 11.

(4) Ἐπισ. 13.

τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα. Ἐπειδὴ δὲ συνήθως αἱ τοιαῦται πα-
σχάλαιοι ἐπιστολαὶ ἐπραγματεύοντο συγχρόνως καὶ περί τινος ἐκ-
κλησιαστικῆς ὑποθέσεως, τοιαύτης δὲ τινος διδασκαλίας θρησκευ-
τικῆς ἐστερεῖτο ἡ ἐπιστολὴ αὐτοῦ αὕτη, λέγει πρὸς αὐτούς, ὅτι
δὲν πρέπει νὰ αἰτιῶνται αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ, ἀλλὰ μᾶλλον ἑαυτούς,
διότι ἐξελέξαντο ὡς ἐπίσκοπον ἄνδρα «ὃς εἰδότα τὰ λόγια τοῦ
Θεοῦ». Ἐν δὲ τῇ τρίτῃ τῇ πρὸς τινὰ φίλον του Ὀλύμπιον, ἐν ᾗ
εἰκονίζεται πιστότερον ἢ ὅλη αὐτοῦ ψυχικὴ διάθεσις, ἐκφράζει τὴν
ἀθυμίαν, ἐν ᾗ διετέλει, καὶ τὸν φόβον, μὴ δὲν δυνηθῆ νὰ ποιμάνῃ
τὴν ἐκκλησίαν ὡς ἐμπρέπει φιλοσόφῳ. Διότι δὲν ἐσκόπει νὰ ἐγ-
καταλίπῃ τὴν φιλοσοφίαν. Ἐὰν μάλιστα δὲν ἤθελεν εἶναι δυνατὸν
νὰ συμβιβάσῃ ἀμφότερα, προὔτιθετο παραιτούμενος τῆς ἀρχιερω-
σύνης καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὸν πρῶτον καθαρῶς φιλοσοφικὸν βίον,
νὰ φύγῃ ἀπὸ Πενταπόλεως εἰς τὴν κλεινὴν Ἑλλάδα. Ἴδου ἡ
ἐπιστολή)· α' Ὀλυμπίῳ. Ἐγὼ μάρτυρα ποιουμαι Θεὸν, ὃν καὶ φι-
λοσοφία καὶ φιλία πρεσβεύει, πολλοὺς μὲν ἂν θανάτους ἂν ἱε-
ρωσύνης εἰλόμην, τοῦ Θεοῦ δ' ἐπενεγκόντος οὐχ ὅπερ ἤτουν,
ἀλλ' ὅπερ ἐβούλετο, εὔχρηται τὸν γενόμενον νομέα τοῦ β.ου γε-
νέσθαι καὶ τοῦ νεμηθέντος προστάτην, ὡς μὴ φανῆναί μοι τὸ
πρᾶγμα φιλοσοφίας ἀπόβασιν, ἀλλὰ εἰς αὐτὴν ἐπανάβασιν. Τέως
δὲ ὡς περ εἴ τι μοι τῶν ἡδέων συνεπεπτώκει, ἐκοινωσάμην ἂν σοι
τῇ πάντων φιλτάτῃ μοι κεφαλῇ, οὕτω καὶ τῶν δυσχερῶν εἰς σὲ
παραπέμπω τὴν ἀκοήν, ἵνα συνάχθοιό τε καὶ εἴ τι δύναιο πρὸς τὴν
ἐμὴν φύσιν, τὸ πρᾶγμα ἐξετάσας, εἰσηγήσαιο γνώμην, ὅ,τι με
δεήσει ποιεῖν. Νῦν γὰρ ἐγὼ πόρρωθεν οὕτω διαπειρῶμαι τοῦ πράγ-
ματος, ὡς ἑβδομον ἤδη μῆνα γενόμενος ἐν τῷ δεινῷ, μακρὰν
ἀποδημῶ τῶν ἀνθρώπων, παρ' οἷς ἱερόσομαι, ἕως ἂν ἀκριβῶς,
ὁποῖόν ποτέ ἐστι τῇ φύσει κατανοήσω. Καὶ μὲν ἐγγωρῆ μετὰ
φιλοσοφίας τὸ πρᾶγμα, ἐργάσομαι, εἰ δ' ἄλλοιόν ἐστιν ἢ κατ' ἐμὴν
ἀγωγὴν τε καὶ προαίρεσιν, τί ἄλλο ἢ τὴν εὐθὺ τῆς κλεινῆς Ἑλ-
λάδος ἀποπλέων οἰχέσομαι; Ἀπειπαμένῳ γὰρ τὴν ἱερωσύνην,
ἀπογνωστόν ἐστι καὶ τῆς πατρίδος, εἰ μὴ με δεῖ πάντων ἀτι-

(1) Ἐπισ. 96.

μότατον εἶναι καὶ ἐπαρατώτατον ἐν ὄχλῳ μισούντων ἀναστρεφόμενον»¹

Τὴν ἐσωτερικὴν ταύτην πάλην ἀπαντῶμεν παρὰ τῷ Συνεσίῳ μέχρι τέλους τοῦ βίου αὐτοῦ, διότι πάντοτε ἡ ἔμφυτος αὐτῷ πρὸς τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν τάσις ἐμάχετο κατὰ τῶν φροντίδων, ἃς συνεπήγετο ὁ νέος ἐπίσκοπικὸς αὐτοῦ βίος. Ἄλλως ὅμως δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν τὸν Συνέσιον ἀδρανῆ καὶ ὀκνηρὸν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν νέων αὐτοῦ καθηκόντων. Ὅτι εὐσυνειδήτως ἐμερίμνα περὶ τοῦ ποιμνίου του, δεικνύει ἡ φροντίς, ἣν κατέβαλεν ἵνα κατασιγάσῃ τὰς ἐνεκα δογματικῶν ζητημάτων εἰς τὴν ἐκκλησίαν του παρειδυσάσας ἔριδας καὶ ὁ πόλεμος αὐτοῦ κατὰ τῶν Εὐνομιανῶν¹). Τὴν δὲ παρηρσίαν αὐτοῦ ἐν τῇ διοικήσει τῆς ἐκκλησίας του μαρτυρεῖ ἡ προστασία, ἣν ἐπεδειξάτο πρὸς τινὰ ἐπίσκοπον τοῦ Χρυσοστόμου φίλον, ὅστις καταδιωχθεὶς μετὰ τούτου ἐπὶ τῶν ὠριγενικῶν ἐρίδων εἶχε καταφύγει εἰς Πτολεμαίδα. Περὶ τούτου γράφων πρὸς τὸν Θεόφιλον Ἀλεξανδρείας, τὸν κύριον αἴτιον τοῦ κατὰ τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ διωγμοῦ, δὲν διστάζει νὰ ἐπαινήσῃ τὸν Χρυσόστομον²). Ἄλλὰ πόσον ἀπτόητος καὶ τολμηρὸς ἦτο, ὅτε προὔκειτο νὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς ἀδικουμένους κατὰ τῶν ἰσχυρῶν, ἀπέδειξε κυρίως διὰ τῆς ἀνδρικῆς αὐτοῦ συμπεριφορᾶς πρὸς τὸν αὐτοκρατορικὸν ἐπίτροπον Πενταπόλεως Ἀνδρόνικον. Οὗτος, ἀνὴρ ὢν ἀπάνθρωπος, κατεπίεξε βανδαλικῶς τοὺς κατοίκους τῆς Πενταπόλεως, μηδὲ Θεὸν, μηδὲ ἀνθρώπους σεβόμενος. Ἰνα δὲ μὴ οἱ ὑπ' αὐτοῦ καταδιωκόμενοι εὐρίσκωσιν ἄσυλον εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἀφῆρσε τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀπ' αὐτῶν, ἀπειλῶν πάντα, ὅτι καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ κρατήσωσι, δὲν ἤθελον δυνηθῆν νὰ σωθῶσιν ἀπὸ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ. Εἰς μάτην ἐποίησεν ἐπανειλημμένας αὐτῷ παραστάσεις ὁ Συνέσιος, ὑπὲρ τῶν καταπιεζομένων μεσιτεύων, καθ' ὃ ὡς ἐπίσκοπος εἶχε δικαίωμα³). Ἐπὶ τέ-

(1) Ἐπισ. 5.

(2) Ἐπισ. 58.

(3) Concil. Sardic. c. 8. Ambros. de offic. Ministr. II. c. 21.

λους ἔγνω νὰ ἀποκλείσῃ αὐτὸν χριστιανὸν ὄντα τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας¹⁾, ὅ,τι φοβερὸν τότε ἐνομίζετο. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ταῖς παρακλήσεσι πολλῶν καὶ τῇ αὐτοῦ τοῦ Ἀνδρονίκου πρὸς στιγμὴν δειχθείσῃ μετανοίᾳ πεισθεὶς, ἀνέβαλε τὴν δημοσίευσιν τῆς πράξεως ταύτης· μετ' οὐ πολὺ ὅμως τοῦ Ἀνδρονίκου ἐπαναλαβόντος τὴν αὐτὴν πρὸς τὸν λαὸν ὠμότητα, ἐποίησε γνωστὸν τὸ γεγονός τοῖς λοιποῖς ἐπισκόποις²⁾, συγχρόνως δὲ διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ ἐπισήμων προσώπων σχέσεων αὐτοῦ ἐζήτησε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς παῦσιν αὐτοῦ πρὸς σωτηρίαν τοῦ λαοῦ τῆς Πενταπόλεως. Ἐνῶ δὲ πρὸς αὐτὸν ἰσχύοντα προστηρέθη μετὰ τῶσαύτης παρρησίας, ὅτε μετὰ ταῦτα πεσὼν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, περιῆλθεν εἰς οἰκτρὰν κατάστασιν, ἀντελάβετο αὐτοῦ, καὶ ἔγραψε πρὸς τὸν Θεόφιλον ὑπὲρ αὐτοῦ³⁾. Ἡ θλίψις, ἣν ἠσθάνετο ὁ Συνέσιος ἐπὶ τῇ ἀθλίᾳ καταστάσει τῆς πατρίδος αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ἦτο μεγάλη⁴⁾. Διὰ ζωηροτάτων δὲ χρωμάτων ἐκφορᾷ αὐτὴν ἐν τῷ λόγῳ, μεθ' οὗ συνώδευσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀποκλείσεως τοῦ Ἀνδρονίκου, ὅς τις φέρεται ὡς 57 ἐπιστολὴ αὐτοῦ. Ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ μέμνηται τῆς ἡρεμίας καὶ ψυχικῆς γαλήνης, ἧς ἀπῆλαυν ἄλλοτε, πρὶν ἀναλάβῃ τὸ τῆς ἐπισκοπῆς ἔργον, καὶ θρηνεῖ τὸν νῦν πλήρη πικριῶν καὶ θλίψεων βίον του, ἀφ' οὗ πολλάκις παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτόν. Πολλάκις ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ Πενταπόλεως, ἂν μὴ ἐκράτει αὐτὸν ἡ ἀγάπη νὰ πράξῃ τὸ ἀγαθόν, καὶ ὁ φόβος μὴ ἡ πατρὶς αὐτοῦ περιπέσῃ εἰς ἔτι μεγαλῆτερα κακά. Εἶχον αὐτῷ εἰπεῖ, ὅτι ὁ Θεὸς βοηθεῖ καὶ προφυλάττει, καὶ ὅτι τὸ ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἰλαρὸν, χαρὰν ἐμπνέον, τοῖς κοινωνοῖς αὐτοῦ, καὶ ὅμως αὐτὸν κατεῖχε φόβος, μὴ ἀναξίως ἄπτεται τῶν μυστηρίων. Τὰ δυστυχήματα, ἃ περ εἶχε προΐδει, ἐπῆλθον ἐπ' αὐτόν. Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἦτο βεβαρημένη ὑπὸ λύπης καὶ ἀθυμίας, τὸν δὲ

(1) Ἐπισ. 72.

(2) Ἐπισ. 72.

(3) Ἐπισ. 90.

(4) Ἐπισ. 75.

Θεὸν ἠσθάνετο μακρὰν αὐτοῦ¹)! Αἱ πολλαὶ φροντίδες δὲν ἄφινον αὐτὸν ἐν ταῖς προσευχαῖς αὐτοῦ νὰ αἰσθάνηται τὴν γλυκεῖαν εἰρήνην τῆς καρδίας²). Ἐπειτα ἐλύπει αὐτὸν καὶ ἡ στέρησις τοῦ υἱοῦ του. Διὰ ταῦτα κατὰ τὴν αὐτὴν περίστασιν ἐποίησε τὴν πρότασιν τῆ ἐκκλησίας τῆς Πτολεμαίδος ἢ νὰ ἐκλέξωσιν ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ἐπίσκοπον, ἀπαλλάσσοντες αὐτὸν τοῦ ἐργώδους τούτου ἀξιώματος, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ὀρίσωσι παρ' αὐτῶ καὶ δευτέρον τινα, ὅστις νὰ ἀναλάβῃ πάσας τὰς ἐπισκοπικὰς ἐργασίας, αὐτῶ δὲ νὰ ὑπολειφθῇ ἡ μελέτη τῶν θείων καὶ ἡ προσευχή· διότι οὕτως ἐννοεῖ ὁ Συνέσιος τὴν ἱερωσύνην, ὡς ἐνωσιν δηλ. τῆς ἐν ἀταραξία καὶ ἀπαθείᾳ διατελούσης ψυχῆς μετὰ τοῦ θείου ὄντος. Τὸ τοιοῦτον ιδεῶδες δὲν συνεμβάλλετο βεβαίως μετὰ τῶν ἐπισκοπικῶν φροντίδων. Ἡ καινοφανὴς πρότασις ἀπερρίφθη.

Ἡ περὶ ἱερωσύνης ἐννοια τοῦ Συνεσίου ἀποδεικνύει πόσον πάντοτε ἔμενε κατὰ βάθος νεοπλατωνικὸς καὶ μετὰ τὴν προσέλευσίν του εἰς τὸν χριστιανισμόν. Ἡ χριστιανικὴ αὐτοῦ θεολογία, καθὼς ἀποδεικνύεται ἰδίως ἐκ τῶν 10 ὕμνων αὐτοῦ, εἶναι αὐτὸς ὁ νεοπλατωνισμὸς ὑπὸ τύπου χριστιανικοῦ³). Ὁ συνδυασμὸς οὗτος τῆς νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας μετὰ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καταφαίνεται κυρίως ἐν τῇ περὶ Θεοῦ ἰδέᾳ αὐτοῦ. Παραδέχεται μὲν τὴν Τριάδα ἐν τῇ θεότητι, ἀλλ' ὑπὸ τοὺς τύπους τούτους ἐκφράζονται πλατωνικαὶ ἰδέαι. Ὁ Θεὸς εἶναι

Μία παγὰ, μία ρίζα,
Τριφατὴς ἔλαμψε μορφή.
Ἴνα γὰρ βυθὸς πατρῶος,
τόθι καὶ κύδιμος υἱός,
κραδ.αἰὸν τι λόγευμα,
Σοφία κοσμοτεχνῆτις,
ἐνοτήσιόν τε φέγγος
ἀγίας ἔλαμψε πνοᾶς⁴).

Ἡ Τριάς αὕτη συγγενεῦει τοσοῦτον πρὸς τὴν τριάδα τῶν θείων

(1) Ἐπισ. 57.

(2) Οὐκέτι τῆς συνήθους ἐν εὐχαῖς γλυκυθυμίας ἠσθόμην. Αὐτόθι.

(3) Baur, Kirchengeschichte II, σελ. 52.

(4) Ἵμν. 2, σελ. 316.

ὑποστάσεων τοῦ νεοπλατωνικοῦ Πλωτίνου, τὸ ἔν, τὸν νοῦν ἢ τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ κόσμου, ὅσον καὶ πρὸς τὴν χριστιανικὴν. Κατὰ γνησίως δὲ πλατωνικὸν τρόπον παριστάνεται ὁ Θεὸς ὡς τὸ ἀπόλυτον ὄν, ὡς ἡ πάσας τὰς ἀντιθέσεις ἐν ἑαυτῇ περι- κλείουσα καὶ πασῶν τῶν ἀντιθέσεων ὑπερκειμένη μονάς. Διότι ὁ Θεὸς εἶναι

Πιχὰ παγῶν
ἀρχῶν ἀρχά,
ρίζων βίζα,
μονὰς εἰ μονάδιων,
ἀριθμῶν ἀριθμὸς,
μονὰς ἴδ' ἀριθμὸς,
νοῦς καὶ νοερός,
καὶ τὸ νοητὸν,
καὶ πρὸ νοητοῦ,
ἔν καὶ πάντα,
ἐν δ' ἀπάντων,
σπέρμα τὸ πάντων,
βίζα καὶ ὄρπαξ,
φύσις ἐν νοεροῖς,
βῆλυ καὶ ἄρρεν¹⁾.

Καθὼς δὲ ὁ Πορφύριος κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Λύγουστίνου ²⁾ ἐν τῇ νεοπλατωνικῇ Τριάδι ἔθετε τὸ πνεῦμα εἰς μεσάζουσαν θέ- σιν μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, οὕτω καλεῖ καὶ ὁ Συνέσιος τὸ ἅγιον πνεῦμα ἀμεσάταν ἀρχάνη, ἀκέντρον γενέτου, κέντρον δὲ κόρου³⁾. Ὁ δὲ κόσμος ἢ ἡ ζωὴ τῆς φύσεως ἐν πάσῃ τῇ ποικι- λίᾳ τῶν τύπων αὐτῆς καὶ φαινομένων παρίσταται ὡς ἀπόρροια τῆς μιᾶς ὑψίστης ἀρχῆς κατὰ Πλάτωνα. Ἐν τῷ υἱῷ ὑποχωρεῖ ἡ κυρίως χριστιανικὴ σημασία εἰς τὴν γενικὴν φυσικὴν φιλοσοφικὴν ἐντελῶς. Ὁ υἱὸς κυβερνᾷ ἐξωτερικῶς τὰ τοῦ πατρὸς, περέγων

(1) Ἔμν. 3 σελ. 320.

(2) De civitate Dei 10, 29. Praedicus patrem et ejus filium, quem vocas paternum intellectum seu mentem, et h o r u m m e d i u m, quem putamus te dicere spiritum sanctum, et more ves- tro appellas tres Deos.

(3) Ἔμν. 4 σελ. 336.

εἰς τοὺς κόσμους τὸν πλοῦτον τῆς ζωῆς ἀπὸ τῆς πηγῆς, ὅθεν ἔχει καὶ αὐτὸς αὐτήν. Αὐτὸς εἶναι ἐν πᾶσι, δι' αὐτοῦ δὲ ἀπολαμβάνει ὁ ἀνώτερος, ὁ μέσος καὶ ὁ κατώτερος κόσμος τὰ ἀγαθὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ πατρὸς, δι' οὗ κινουῦνται καὶ τὰ πάντα. Ὁ Ἥλιος εἶναι ὁ πατήρ τοῦ ὑλικοῦ φωτός, ὁ φωτίζων τὸν ὀφθαλμὸν, ὁ κυριεύων τῆς ὕλης, ἡ ὁρατὴ εἰκὼν τοῦ ἀοράτου, ὁ πάροχος τῶν ἐγκοσμίων ἀγαθῶν. Λέγει μὲν τὸν Υἱὸν γεννηθέντα ἐκ τῆς παρθένου ¹⁾ ἀλλὰ κυρίως ὑμνεῖ αὐτὸν ὡς τὸν πάροχον τῆς ζωῆς τῶν ὄντων. Καὶ ἐν γενεῖ δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἡ φιλοσοφικὴ θεωρία τῆς φύσεως εἶναι τὸ κύριον περιεχόμενον τῶν ὕμνων. Καὶ αὐτὰ τὰ κυριώτερα γεγονότα τῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας ἔχουσι τὴν θρησκευτικὴν αὐτῶν σημασίαν μόνον ἐν τῇ ἀναλογίᾳ αὐτῶν πρὸς τὴν ζωὴν τῆς φύσεως. Ὁ νεοπλατωνικὸς ἔχει ἐν τῷ Χριστῷ πάντοτε τὸν Ἥλιον, οὗ τινος ἡ ἀνατολὴ καὶ ἡ δύσις εἶναι ὁ τύπος τῆς εἰς ἄδου καθόδου καὶ τῆς ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ ²⁾. Τὸ κυρίως χριστιανικὸν στοιχεῖον ἀπέχει πολὺ τῆς φυσικῆς ταύτης ποιήσεως τῆς διὰ τῶν ἀντικειμένων καὶ φαινομένων τῆς φύσεως εἰς τὰς ἰδανικὰς αὐτῆς θεωρίας ἀνυψουμένης θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Ἀντὶ τῆς μετανοίας ἕνεκα τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ πόθου πρὸς ἀπολύτρωσιν ἀπ' αὐτῆς, ἅτινα εἶναι τὰ γνησίως χριστιανικὰ αἰσθήματα, ἀπαντῶμεν παρὰ τῷ Συνεσίῳ τὸν πόθον τῆς ψυχῆς, ζητούσης τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ὕλης: Ἡ ψυχὴ ὡς σπινθὴρ τις τοῦ πνεύματος κατέπεσεν εἰς τὴν ὕλην, ἐν ἣ διατελοῦσα παρακαλεῖ τὸν βασιλέα τῶν πνευμάτων, ἵνα οἰκτείρῃ αὐτήν, διότι ἐλθοῦσα εἰς τὸν κόσμον κατέστη δούλη τῆς ὕλης, διὰ τῶν μαγικῶν αὐτῆς τεχνῶν δεσμευσάσης αὐτήν. Ἀλλ' ἡ δύναμις αὐτῆς δὲν ἐξέλιπεν ἐντελῶς ὁρμή τις πρὸς τὰ ἄνω ἐνοικεῖ ἔτι ἐν αὐτῇ. Διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὸν πατέρα τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἵνα ἀποσοθήσῃ ἀπ' αὐτῆς τοὺς δαίμονας τῆς ὕλης, φωτίζουσα δ' αὐτήν τῷ φωτὶ αὐτοῦ, σπρίξῃ ἐν τῇ πτήσει αὐτῆς πρὸς τὸν σφαιρανὸν, δούς αὐτῇ κούφας πτέρυγας, ἀποχωρίζων πᾶν τὸ κωλύον

(1) Ὑμνῳ 6.

(2) Ἐν Ὑμνῳ 9.

τὴν ὁδὸν αὐτῆς, καὶ λύων τὰ δεσμὰ αὐτῆς, ἵνα φεύγουσα τὸ σῶμα ταχέως ἀφίχθῃ εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ, ὅθεν ἡ πηγὴ τῆς ψυχῆς ἀπορρέει καὶ ὡς οὐρανία σταγὼν ἐξεχύθη ἐπὶ τῆς γῆς. Τοιαῦται γενικαὶ ἰδέαι περὶ τῆς πτώσεως τῶν ψυχῶν, καὶ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῶν, περὶ τῆς πιέσεως τῆς ὕλης καὶ τοῦ πόθου πρὸς σωτηρίαν ἀπ' αὐτῆς, τοῦ ἀναγκαίου τῆς θείας βοηθείας, ἧς ἄνευ δὲν εἶναι δυνατὸν τῇ ψυχῇ, νὰ ὑψωθῇ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν καθαρότητα τῆς οὐσίας αὐτῆς, ἀποτελοῦσι τὸ κύριον περιεχόμενον τοῦ πλατωνικοῦ τούτου χριστιανισμοῦ.

Ὁ Συνέσιος ἀναμιγνύει χριστιανικὰς ἰδέας μετὰ ἐθνικῶν δοξασιῶν. Τὰς ψυχὰς π. χ. εἰσάγει γυμνάς σωματῶν ἐν ἄδου τιμωρουμένας, ἀπορρίπτει τὰς αἰωνίους ποινὰς, διότι ἐν ἄδου αἱ ψυχαὶ καθαρίζονται, πᾶσαι δὲ αἱ ψυχαὶ καὶ αἱ κεκαθαρμέναι ἐντεῦθεν κατέρχονται μετὰ θάνατον εἰς ἄδου. Καθὼς δὲ ἀναμιγνύει ἐννοίας ἐθνικὰς μετὰ χριστιανικῶν, οὕτω καὶ αἱ ἐκφράσεις αὐτοῦ ἐν τοῖς ὕμνοις εἶναι εἰλημμένα ἐκ τῆς ἐθνικῆς θρησκείας. Ἴδου π. χ. πῶς ὕμνεῖ τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ 9 ὕμνῳ:

Πολύρατε κύδιμε
 Σὲ μάκαρ γόνε παρθένου
 ὕμνῳ Σολυμηίδος
 ὡς τὰν δολίαν πάγαν
 χθόνιον μεγάλιον ὄφιν
 πατρὸς ἤλασας ὑρχάτων
 κατέδας μέχρι καὶ χθονὸς
 ἐπίδημος ἐφαμέροις,
 κατέδας δ' ὑπὸ τάρταρα,
 ψυχῶν ὅθι μυρία
 θάνατος νέμεν ἔθνεα.
 Φρίξεν σε γέρων τότε
 Ἄϊδας ὁ παλαιγενής,
 καὶ λαοβόρος κύων
 ἀνεχάσσατο βτ,λοῦ.
 Λύσας δ' ἀπὸ πημάτων
 ψυχῶν ὁλοοὺς χοροὺς
 θιάσοισιν ἀκτράτοις
 ὕμνους ἀνάγεις πατρ'.
 Ἄνιόντα σε κήρανε

τὰ κατ' ἡέρος ἄσπετα
 τρέσεν ἴθνεα δαιμόνων·
 λάμβητε δ' ἀκηράτων
 χορὸς ἄμβροτος ἀστέρων·
 αἰθῆρ δὲ γελάσας,
 σοφὸς ἀρμονίας πατήρ,
 ἐξ ἑπτατόνου λίρας
 ἐκεράσσατο μουσικὰν
 ἐπινίκιον ἐξ μέλος.
 Μείδησεν ἕωςφόρος
 ὁ διάκτορος ἀμέρας,
 καὶ χρύσεος ἕσπερος,
 Κυβερτήϊος ἀστῆρ.
 Ἄ μὲν κερόεν σέλας
 πλήσασα βόου πυρὸς
 ἀγσίτο σελάνα,
 ποιμὴν νυχίων θεῶν.
 Τὰν δ' εὐρυφαῆ κήμαν
 Τιτὰν ἐπετίσσατο
 ἄρρητον ὑπ' ἴχνιον·
 ἔγνω δὲ γόνον Θεοῦ
 τὸν ἀριστοτέχνην νόον,
 ἰδίου πυρὸς ἀρχάν.
 Σὺ δὲ ταρσὸν ἐλάσσας,
 κυανάντυγος οὐρανοῦ
 ὑπερτίλαο νώτων,
 σφαίρησι δ' ἐπετάσθης
 νοεραῖσιν ἀκηράτοις,
 ἀγαθῶν ὅθι παγὰ,
 σιγώμενος οὐρανός.
 Ἔνθ' οὔτε βαθύρροος
 ἀκαμαντοπόδας χρέονος
 χθονὸς ἔκγονα σύρων,
 οὐ κῆρες ἀνζιδέες
 βαθυκύμονος ὕλας,
 ἀλλ' αὐτὸς ἀγῆραος
 Αἰῶν ὁ παλαιγενής,
 νέος ὢν ἅμα καὶ γέρων
 τὰς ἀενάω μονᾶς
 ταμίς πέλεται θεοῖς.

Ἡ χρῆσις αὕτη ἐκφράσεων ἐθνικῶν ἐν χριστιανικαῖς εὐχαῖς ἀναμνησκει τὴν ὁμοίαν χρῆσιν κλασικῶν μυθολογικῶν τύπων ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν θεολόγων καὶ ἱεροκηρύκων τῆς δύσεως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀναγεννήσεως κατὰ τὸν 12^{ον} αἰῶνα ἰδίως ἐν Ἰταλίᾳ. Πῶς ἔτεινεν εἰς τὸν ἀποπνευματισμὸν τοῦ χριστιανισμοῦ ὁ Συνέσιος, ἀποδεικνύει καὶ τὸ ἐπόμενον παράδειγμα. Δύο ἐπίσκοποι ἐν Λιβύῃ ἤριζον περὶ τῆς κατοχῆς θέσεώς τινος, ἧτις ἠδύνατο ἐν καιρῷ βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὄχυρόν καταφύγιον. Ἴνα δὲ ὁ ἕτερος τούτων σφετερισθῇ ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας του τὸ χωρίον ἐκεῖνο, εἰσαλὼν διὰ τῆς βίας, καὶ στήσας ἱερὰν τράπεζαν, ἐγκαινίασε τὸν τόπον καὶ ἱερούργησεν ἐν αὐτῷ. Ἐκτοτε ὁ λαὸς ἐθεώρησε τὸν τόπον ἱερὸν καὶ πρὸς οὐδεμίαν ἄλλην χρῆσιν ἢ τῆς λατρείας κατὰλληλον. Ἄλλ' ὁ Συνέσιος μηδὲν ἄλλως προσέχων εἰς ἐξωτερικὰ σημεῖα, καταγγέλλει τὴν τοιαύτην διαγωγὴν πρὸς τὸν Θεόφιλον¹⁾, παρατηρῶν, ὅτι τὸ συμβᾶν ἐκεῖνο ὑπῆρξε κατὰχρησις τῶν ἱερῶν πρὸς φύλους σκοπούς, καὶ ὅτι ἐν τῷ χριστιανισμῷ δὲν ἐκφράζεται οὕτω τὸ θεῖον, ὥστε νὰ δύναται μετὰ μαγικῆς ἀναγκαιότητος διὰ τύπων τινῶν καθιερώσεως νὰ προσκτᾶται, ἀλλ' οὕτως, ὥστε νὰ ἐνοικῆ μόνον ἐν καθαρᾷ καὶ τῷ Θεῷ ἀφωσιωμένη καρδίᾳ. «Ὡστε παρῆναι, λέγει, ταῖς ἀπαθέσι καὶ ταῖς οἰκείαις τῷ Θεῷ διχθέσσειν²⁾». Ἄν ἐκκλησιαστικόν τι ἔθος ἦτο ἀρχαῖον, περὶ τούτου ἠδιδραφεῖ· «ὅτι τῆς ἀρχαίας συνθηθείας προτιμητέον τὸ χρῆσιμον, εἰ καὶ μὴ ἀρχέγονον» (ἐπισ. 57).

Ὡς ἐπίσκοπος συνέγραψεν ὁ Συνέσιος καὶ δύο ὁμιλίαι, καταστάσεις καλουμένας³⁾, ὧν λείψανα σώζονται. Καὶ ἡ μὲν τούτων εἶναι ἔπαινος πρὸς τὸν αὐτοκρατορικὸν ἐπίτροπον Ἀνύσιον, ὅστις εἰ καὶ εἶχεν ἄριστα κυβερνήσει τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κυρηναϊκῆς⁴⁾

(1) Ἐπισ. 67.

(2) Neander, Geschichte der Kirche II, 2, 640.

(3) Κατάστασιν ηρελλάτ concionem, παρατηρεῖ ὁ Πετρίδιος ad h. I. translato vocabulo ab usu forensi. Nam et oratores declamatoresque καταστῆναι dicuntur, cum ad dicendum prod eunt, suntque velut in procinctu.

(4) Καταρ. 305, 306 καὶ ἐπισ. 57.

ῥαδιουργηθεὶς εἶχεν ἀνακληθῆ ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Ὁ λόγος τοῦ Συνεσίου ζητεῖ τὴν ἀνάκλησιν τῆς παύσεως. Ἀλλ' ἡ αἴτησις αὕτη δὲν εἰσηκούσθη, ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀνυσίου ἐστάλη ὁ γέρον καὶ ἀσθενὴς Ἰννοκέντιος¹), ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ ὁποίου ἐπιδραμόντες εἰς τὴν χώραν οἱ Ἀύσουριανοὶ, βάρβαρος λαὸς τῆς Ἀφρικῆς, κατερήμουν αὐτὴν καὶ ἐπολιόρχουν τὰς πόλεις. Ἡ καταστροφὴ τῆς Πτολεμαίδος ἦτο μεγάλη· ἐκκλησίαι ἐκάτησαν· τὰ ἱερὰ σκευὴ ἐβεβηλοῦντο· τὰ πάντα ἐτέλουν ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει. Εἰς δὲ τοὺς ἐκ τῶν ἐχθρῶν τούτους κινδύνους προσετίθεντο καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀπειθείας καὶ ἀκολασίας τοῦ στρατοῦ δεινά. Κατὰ τὰς δεινάς ταύτας περιστάσεις τῆς πατρίδος του ὁ Συνέσιος ἔλαβεν ἐνεργότατον μέρος πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἐχθρῶν²). Εὐτυχῶς ὁ τὸν Ἰννοκέντιον διαδεξάμενος Μαρκελλῖνος, ἀνὴρ βέκτης καὶ πολμηρὸς στρατηγὸς, ἔσωσε τὸν τόπον ἀπὸ τῶν κινδύνων τούτων, ἀπωθήσας μὲν τοὺς ἐχθροὺς, ἐπανορθώσας δὲ τὴν πειθαρχίαν ἐν τῷ ῥωμαϊκῷ στρατῷ καὶ τὴν τάξιν ἐν ταῖς πόλεσι τῆς Κυρηναϊκῆς³). Πλὴν δὲν ἀφέθη πολὺν χρόνον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ· ὅτε δὲ ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, κατηγορήθη καὶ οὗτος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του, ἀλλ' εὗρεν ὑπερασπιστὰς τὸν Συνέσιον καὶ τοὺς Πτολεμαίτας.

Ἡ δὲ δευτέρα κατάστασις περιγράφει τὰς τελευταίας καταστροφὰς τῆς Κυρηναϊκῆς διὰ νέων βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν, αἵτινες ἐπίκραναν τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς τοῦ Συνεσίου, ὅς τις ἐθρήνει καὶ τὴν στέρησιν τοῦ τελευταίου υἱοῦ αὐτοῦ, ἐθλίβετο δὲ καὶ ἐκ τῆς συναισθήσεως, τοῦ ὅτι κατ' οὐδὲν ἰδύνατο νὰ ὠφελήσῃ τὴν δύστηνον πατρίδα του. Ἡ Πτολεμαῖς ἐπολιορχεῖτο στενωῶς, περιεμένετο δὲ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἡ ἔφοδος τῶν ἰσχυρῶν ἐχθρῶν καὶ ἡ τελικὴ καταστροφὴ. Ὁ δὲ Συνέσιος ἐν τῷ ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἐσχόπει, ἐὰν ἡ ἔφοδος ἤθελε καταλάβει αὐτὸν ἐν

(1) Κιτας. 299 καὶ 302.

(2) Ἐπις. 89. «Τοῦ μηνὸς πολλάκις ἐπὶ τὰς ἐπάλξεις οἰεῖ με πηδᾶν ὥς ἐφ' ᾧ γε στρατεύσομαι μεμισθωμένον, οὐκ ἐφ' ᾧ γε προσεύξομαι».

(3) Ἐπις. 62, 205.

τῆ ἐκκλησίᾳ ἱερουργοῦντα, ἐκεῖ νὰ ἀποθάνῃ ὑπὸ τὰ ἐρσίπια αὐ-
τῆς ὡς πιστὸς αὐτῆς λειτουργός. «Πελάζει, λέγει, ἡ κυρία τῆς
προσβολῆς, ἦν τῆ πόλει, φασίν, ὁ πτεροφόρος ἠπέιλησεν, ὁ τοῦ
πολεμίου ἐξηγούμενος στρατεύματος· μάλιστα δὴ καιρῶν ἐκεῖνος
ἱερεῦσι τὸν ἐπὶ τὰς αὐλὰς τοῦ Θεοῦ δρόμον ἀναγκαῖον ἀποφανεῖ,
ἂν ἐν χρῶ τῆς πόλεως ὁ κίνδυνος γένηται. Ἐγὼ κατὰ χώρην
ἐπ' ἐκκλησίας μενῶ. Τὰς παναγεῖς προστήσομαι χέρνιβας. Προς-
φύσομαι τῶν κίωνων τῶν ἱερῶν, αἶ τὴν ἄσυλον. ἀπὸ γῆς ἀνέχουσι
τράπεζαν. Ἐκεῖ καὶ ζῶν καθεδοῦμαι, καὶ ἀποθανῶν κείσομαι.
Λειτουργός εἰμι τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ψυχὴν ἴσως ἀπολειτουρηῖσαί
με δεῖ¹⁾».

Ἐκτὸς τῶν ἄνω μνημονευθέντων συγγραμμάτων, τῶν 155
ἐπιστολῶν του²⁾ καὶ τῶν 10 ὕμνων, ἔχομεν καὶ τὰ ἐξῆς συγγράμ-
ματα τοῦ Συνεσίου· Τὸν *Δίωνα* ἢ *περὶ τῆς κατ' αὐτὸν διαγω-
γῆς*. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο γραφὲν χριστιανοῦ ὄντος τοῦ Συνεσίου
ἀποτείνεται κατὰ σοφιστῶν τινων μεμφομένων αὐτόν, διότι ἦτο
ὅλως ἀφωσιωμένος εἰς τὰς καλὰς τέχνας καὶ ἐφρόντιζε νὰ καλ-
λύνῃ τὸ ὕψος αὐτοῦ, ἐκφράζων μετὰ χάριτος τὰς ἐννοίας αὐτοῦ,
καὶ διότι ἐποίει δῆθεν κατάχρησιν ἐν ταῖς συγγραφαῖς αὐτοῦ χω-
ρίων ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ ῥητόρων, καταδεικνύει δὲ τὸ
ὠφέλιμον τῆς περὶ τὰς καλὰς τέχνας καὶ τὴν φιλολογίαν ἀσχολ-
λίας. Ἐπινομάσθη δὲ *Δίωρ* τὸ ἔργον, διότι ἐν αὐτῷ προσάγεται
συχνάκις τὸ παράδειγμα τοῦ Δίωρος. Τοῦ ἔργου τούτου μνημο-
νεύει καὶ ἐν ἐπιστολῇ 153. *Λόγον εἰς τὸν 74 ψαλμῶν*, μὴ σω-
ζόμενον ὀλόκληρον. *Περὶ ἐνυπνίων*. Λείψανον λόγου λεχθέντος
κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

(1) Καταρ. 303.

(2) Τοσαῦται σώζονται· φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ Συνέσιος ἔγραψε πλείους.
Ὁ Νικηφόρος ἀριθμεῖ 160 (ἰς. XIV, 53), ὁ δὲ Φώτιος ὁμιλεῖ περὶ τινος
ἐπιστολῆς τοῦ πρὸς Θεόφιλον μὴ σωζομένης μέχρις ἡμῶν. Τὰς ἐπιστο-
λὰς τοῦ Συνεσίου ἐξέδωκεν ἐν Βιέννῃ τῷ 1792 μετὰ ἐρμηνευτικῶν ση-
μειώσεων τοῦ Νεοφύτου Πελοποννησίου ὁ Γρηγόριος Διμητριάδης Κων-
σταντῆς.

68 ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΟΛ. ΑΓΩΝΟΣ ΤΗΣ 5' ΠΕΡΙΟΔΟΥ.

Ἐκτός δὲ τῶν κωμωδιῶν καὶ τραγωδιῶν τοῦ ἀπωλέσθη καὶ ὁ κυνηγετικὸς αὐτοῦ').

Ὁ Συνέσιος ἀπέθανε περὶ τὸ 415 ἢ κατ' ἄλλην γνώμην περὶ τὸ 430.

Περὶ αὐτοῦ κρίνει ὁ Φώτιος ὡς ἐξῆς· «Τὴν μὲν φράσιν ὑψηλὸς καὶ ὄγκον ἔχων, ἀποκλίνων δὲ πρὸς τὸ ποιητικώτερον», καὶ περὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ ἰδίου, ὅτι ἀχάριτος καὶ ἡδονῆς ἀποστᾶζουσι μετὰ τῆς ἐν τοῖς νοήμασιν ἰσχύος καὶ πυκνότητος²⁾».

Α. ΔΙΟΜΗΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΗΣ 5' ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ *).

Ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος συνεγράφη παρὰ τῶν σοφῶν τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης μέγα πλῆθος μυθολογικῶν συγγραμμάτων, ὧν ἄλλα πραγματεύονται τὸ ὅλον τῆς ἑλλ. μυθολογίας, ἄλλα δὲ μέρος ταύτης μόνον. Παρ' ἡμῖν δὲ μόλις ὑπάρχουσιν ὀλίγα τινὰ μυθολογικὰ πονήματα, περιέχοντα τὰ στοιχειωδέστατα τῆς ἑλλ. μυθολογίας, καὶ ταῦτα ἄνευ πολλῆς ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας· διότι ἐγράφησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐν χρόνους, καθ' οὓς οὐδὲ οἱ Εὐρωπαῖοι καθωδηροῦντο εἰς τὰς μυθολογικὰς αὐτῶν ἐρεῦνας ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς κριτικῆς καὶ μάλιστα τῆς συγκριτικῆς φιλολογίας.

Οἱ ἐπὶ τοῦ φιλολογικοῦ τούτου ἀγῶνος καθηγηταί, θέλοντες νὰ προτρέψωσι τοὺς ἡμετέρους φιλομαθεῖς νέους, ἵνα κατὰ τὸ αὐτοῖς δυνατὸν ἀναπληρώσωσι τὴν σπουδαίαν ταύτην ἑλλειψίν τῆς ἡμετέρας φιλολογίας διὰ συγγραφῆς μυθολογικοῦ πονήματος, στηριζομένου εἰς τὰς νεωτάτας ἐπιστημονικὰς τοῦ κλάδου τούτου ἐρεῦνας, προέτειναν αὐτοῖς εἰς συγγραφήν τὴν καθ' Ὁμηρον

(1) Ἡ νεωτάτη ἐκδοσις τῶν Ἀπέντων τοῦ Συνεσίου εἶναι ἡ τοῦ Migne ser. grec. T. 66.

(2) Μυριοβίβλω 26.

(*) Πληρესτέρα ἐκθεσις θέλει δημοσιευθῆ ἐν ἰδίῳ φυλλαδίῳ.

